சொல்லாஞ்சலி

கவிஞர் என்.வி.கலைமணி

பதிப்பகம்

நுங்கம்பாக்கம், சென்னை-34.

முதற் பதிப்பு ஜூன் 1972

உரிமை பதிப்பகத்தாருக்கே

CHOLLANJALEE

Poet N. V. KALAIMANI

விலை ரூ. 4—25

அச்சிட்டோர் :

கண்மணி அச்சகம், சென்னை-14.

மு. கருணாநிதி,
முதலமைச்சர்.

தமிழக அரசு,
தலைமைச் செயலகம்,
சென்னை-9.

அணிந்துரை

கவிஞர் கலைமணியின் சொல்லாஞ்சலி எனும் நூல் சிந்தை கவரத்தக்கதாய் செந்தமிழ் மணம் கமழ்வதாய் அமைந்துளது கண்டு மகிழ்கிறேன்.

பேரறிஞர் பெருந்தகை அண்ணா அவர்களைப் பற்றி எழுதுவதென்றால் எழுத்துக்கே சுவையேறும். எண்ணங்கள் உயிர்த் துடிப்புப் பெற்று நிற்கும். அந்த

உண்மையை இந்த சொல்லோவியத்தில் என்னால் காண முடிகிறது. கலைமணி கவிதையுள்ளங் கொண்டவர்.

நிழல் தரும் தருப்போலவும் அவர் எழுத்து இருக்கும். நெருப்புத் துண்டம் போலவும் அவர் எழுத்து சுடும். எனக்கு அவர் எழுத்தில் சூட்டைவிட சுவையே பிடித்தமானது.

அவர் ஆற்றலின் தொகுப்பு இந்நூல்! பாராட்டுகிறேன்.

அன்புள்ள,

முன்னுரை

அறிவுலக மாமன்னர் அண்ணாவைப் பற்றிக் காலமெல்லாம் எழுதிக் கொண்டிருக்கவே விரும்புகிறேன். என்னுடைய ஜீவன், படியளந்த உத்தமரை — பைந்தமிழைக் காத்தவரை, சுடு சொல்லே சொல்லாத பனிநிலாப் பண்பாளரை, முடிசெய்து தமிழுக்கு முத்துமழை பொழிந்தவரை, உலகம் உவந்து புகழ் உலா வரவர வாழ்ந்தவரை வரைந்து கொண்டிருக்கவே மீண்டும் துடிக்கிறேன்.

எழுத்தாளன் என்ற முறையில் என் வாழ்நாளில் கொதிக்க வைக்கப்பட்ட கூட்டுக்கோல்களை நான் துணிந்து பிடித்தவன்.

தனிப்பட்ட முறையில் என்னைத் தாக்கியவர்களுக்கு நான் உண்மைதான் பேசுகிறேன்—சொல்லுகிறேன். என்பதை விருந்தாக வைத்து வருபவன். ஆனால் என் கட்சி, அதற்கு மேலாக, கட்சிக்கு மேற்பட்டு நின்ற எனது தலைவனை தென்றல்கூடக் கொஞ்சம் வேகமாக வீசினால் நான் பொதிகை மலையினையேகூட பொடிப் பொடியாக்கிடத் துணிந்தவன்.

பொன்னேட்டில் பூரித்த பொருளாகி இந்நாட்டு இதயத்

தின் இடமெல்லாம் குடியேறி தென்னாட்டுக் காந்தியாகித் திக்கெட்டும் புகழ் பரப்பிய அண்ணாவுக்காகவே என்னை ஒப்படைத்துக் கொண்ட என்நிலை எப்போதும் இதுதான்.

தேனின் துளி சிதற வானில் பவனி வரும் காரெழினிக் கூட்டம் மின்னல் சவுக்கால் கிழிந்து பெய்யும் பெயலென, பேச்சு கறக்கும் வள்ளல் முகில்வானாய் ஆன அண்ணாவால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலில் ஒய்யார நடைபோடும் கழகத்தில் பொய்யா விளக்காக எரிகின்ற தம்பிகளில் யானும் ஒருவன்.

அழகிய பொருளெல்லாம் அகலா வண்ணம் நெருங்கிய பொருளெல்லாம் நீங்காவண்ணம் ஆட்கொள்ளும் உன்னத இதயத்தைப் படைத்திருந்த மாமேதை அண்ணாவைப் பற்றிச் சிந்திப்பதிலே விண்ணிலே பறக்கும் வெண்புறாப்போல் பறக்கிறேன்.

பெருந்தகைப் பேரரசன் பேரறிஞர் சொல்லாற்றல் குறித்து, எழுத்தாற்றலெண்ணி, கலையாற்றலுன்னி எழுதுவதிலே இருக்கின்ற பேரானந்தம் வேறவற்றிலே எனக்கில்லை.

என்னைப் பொருத்தவரை மேற்கண்ட ஆற்றல்களின் தன்மையைவிட மலைமிசைத் தோன்றிய மதியம் போல் யானைத் தலை

மிசைத் தோன்றிய குடையின் கீழ் வீற்றிருக்கும் அரசரேறென ஆண்ட அண்ணுவின் மனிதப் பண்பே என் கண்ணிலும் கருத்திலும் ஊனிலும் உயிரிலும் படுகிறது.

ஒழுக்கத்தின் பாற்பட்ட அப்பண்பு உயிரினும் சிறந்ததாக வள்ளுவன் கருதும் போதும் சொல்லாற்றலும் எழுத்தாற்றலும் அண்ணின் மனித ஒழுக்கத்தின் முன் எங்கோ எரிகின்ற அகலாகவே எனக்குத் தெரிகிறது.

கவருவதும், ஈர்ப்பதும், அணைப்பதும், அறிவூட்டுவதும் அமரர் அண்ணு அவர்களிடம் மட்டுமே என்ருல் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. அந்தக் கண்டுபிடிப்பால் சொல்லாஞ்சலியைத் தொடுத்தேன். அதை இதயப்பூர்வமான பெருமிதத்தோடு உங்கள் முன் வைக்கிறேன்.

இப்படையலைக் கொண்டுவரப் பாடுபட்ட அருமை நண்பர் கவிஞர் காவிரி நாடன் அவர்கட்கும், கவிஞர் குடியரசு அவர்கட்கும் என் அன்பு நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

இதனை நல்ல முறையில் வெளியிட்ட பாப்பா பதிப்பகத்தாருக்கு இதயங் கனிந்த மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அன்புள்ள,

என்.வி. கலைமணி

பதிப்புரை

தமிழ்த்தாயின் அமிழ்த மகன் அறிஞர் அண்ணுவைப் பற்றி, பக்தியால் பரவசப்பட்டுப் பாடிய அடியார்களைப் போல், ஆழ்வார்களைப் போல், கவிஞர் கலைமணி அவர்கள் உரைநடையால் சொல்லாஞ்சலியாக்கித் தந்திருக்கிருர். தமிழ் நடை இந்நூலில் புதிய திருப்பத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. இப்புதிய செஞ்சொல் கவிநயம் கலந்த உரைநடை படிப்போர் உள்ளத்தையும், கேட்போர் நெஞ்சையும் எளிதிலே வசீகரம் செய்து கொள்ளும்.

நூலில் பேரறிஞர் அண்ணுவைப் பற்றியே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும். புத்தம் புதிய இலக்கியக் கோத்தைப் படிப்பதைப் போன்ற உணர்வே இந்நூலில் மிகும். ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சித் தலைவரைப் பற்றிய நூல் என்ற உணர்வை அடியோடு மறந்துவிடச் செய்கின்ற, கருத்துச் செறிவான, சொற்களஞ்சியங்களால் ஆக்கப்பட்ட நூல் சொல்லாஞ்சலி.

இந்நூல் ஆசிரியரைப் பற்றி டாக்டர், கலைஞர் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் கூறியது போல் ''அவர் ஆற்றலின் தொகுப்பு இந்நூல்'' என்ருல் மிகையன்று. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதும் பேராசிரியர்களோ, எழுத்தாளர்களோ இந்நூலைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு எழுதும் காலகட்டம் அவசியம் வரும்.

மிகச்சிறந்த வெளியீடுகளில் ஒன்ருன இச்சீரிய வெளியீட்டைத் தமிழுலகம் வரவேற்குமாக.

— பதிப்பகத்தார்

அண்ணு ஓர் காலம்!

அண்ணு ஓர் காலமென்று மகுடம் சூட்டி விட்டேன்.

அந்த மகுடத்தில் பதிந்திருக்கும் மணிகளை உங்கள் முன்னுல் வைக்கின்றேன்.

ஒரு எல்லையற்ற மனிதனை எல்லையற்ற காலத்தோடு இணைக்கின்றேன்.

எனது இணைப்பைச் சரியாகச் செய்கிறேனு என்றுஎன்னை நானே எண்ணிப் பார்க்கிறேன் – அஞ்சுகிறேன்.

காலம் தோன்றியதுமில்லை - முடிந்ததுமில்லை.

அதன் சிறகுகளில், விஞடிகள் இறகுகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

காலம் எங்கோ தோன்றியது என்று இடத்தையும் குறிப்பிட முடியவில்லை.

அது எப்பொழுதோ பிறந்தது என்று நேரத்தையும் குறிப்பிட முடியவில்லை.

சக்தியுள்ளவன், காலத்தின் முதல் முளையாகத் தன்னை கருதிக் கொள்கிறான்.

சக்தியற்றவன், முளைத்து முடிந்தவனாக நினைத்துக் கொள்கிறான்.

சக்தியின் துவக்கத்திற்கும் முடிவுக்கும் எந்தக் காலத்தி லும் கட்டுப்படாதது 'காலம்'

தோன்றி முடிந்த அணுவுக்குப் பண்புத் தொடராக– பண்புத் தொகையாக அது எப்படி அமைகிறது?

இது எனது புலமையின் திறன் என்றே நினைத்து எழுதுகிறேன்.

விதியின் விரிச்சலில் வைதீகத்தால் தவறி விழுந்தவன் நல்லகாலம் கெட்டகாலம் என்று, காலத்திற்கு எல்லை கட்டுகிறான்.

வாழ்க்கையை,பகுத்தறிவின்,நாத்திகக் கட்டுக்கோப்பில் வளர்த்துக் கொண்டவன், காலத்தை அறிஞரோடு இணைத்து உலகத்தைக் கணக்கிடுகிறான்.

கிறித்துவை முன் வைத்துத் தன்னை ஒளியூட்டிக் கொள்கிற காலமும் உண்டு.

புத்தனை விதையாக வைத்து வளர்ந்து விருட்சமான காலமும் உண்டு.

நபிகள் நாயகத்தை மூலமாக வைத்து முளைத்தக் காலமும் உண்டு.

வள்ளுவப் பெருமானை வைத்து வாழ்ந்து, வளர்ந்து மென் மேலும் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கின்ற காலமும் உண்டு.

விவேகம் விளைந்தவர்கள் மேற்குறிப்பிட்ட மேதைகளை விழுங்கிய காலத்தை வாழ்த்தியதில்லை.

அப்படிப்பட்ட ஊழிப் பெருமக்களை விழுங்கிய அதே காலம்—அவர்களை எருவாக வைத்தே—எப்படி இன்றைய தினம்வரை வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது?

தர்க்கரீதியான வினு இதுவென்றால், இதே கேள்வி ண்ணு விஷயத்தில் எட்டிப் போய்விடவில்லை.

எழுதி முடித்த ஒரு கட்டுரையை இரண்டு நாட்கள் கழித்து மீண்டும் படித்தால், அது பழையதாகத் தோன்றும்.

உண்மையில் அது பழையதல்ல—புதிய அறிவு வளர்ந் திருக்கிறது என்றே பொருள்.

ஆனல் ஏசு—புத்தர்—நபி—வள்ளுவர் இவர்களுடைய கருத்து நாள்தோறும் புதிது புதிதாகத் தெரிவானேன்?

இந்த இடத்தில்தான், காலம் இவ்வளவு நோஞ்சாளுக இருக்கிறதே என்ற கேள்வி எழுகிறது.

அந்தக் காலத்திற்குத் தீனியிட்டு வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு அறிஞர்பெருமக்களிடம் இருப்பதாகத்தெரிகிறது.

காலத்திற்குத் தேவையான உணவை அண்ணுவைப் போல் அளிப்பவர்கள் இனி இல்லை.

கட்சிக்காதல் அல்ல இது! அறிவின்மீது நம்பிக்கை வைத்து வாழ்க்கை நடத்துகின்றவன் செய்கின்ற சரியான விமர்சனம்.

அண்ணு பிறந்தது 1907-ல்! அவர் அறிவு தோன்றியது எப்போது?

அண்ணு இறந்தது 1969-ல்! அவர் நினைவு முடிவது எப்போது?

இந்த இரு வினுக்களுக்கும் இன்றைய தினமிருக்கும் வேதாந்திகளாலேயே பதில்கூற முடியவில்லை.

எனவே, அண்ணுவைத் தாக்கி எழுதுகின்ற சித்தாந்தி களைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை.

எந்த விதையால் அண்ணா தன்னை மனித தோட்டத்தின் நடுவில் நிழல்தரும் தருவாக ஆக்கிக்கொண்டார்!

அந்த விதையை முதன் முதலில் போட்ட காலத்தை நான் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறேன்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு ரக விதையால் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறான்.

கலை, ஓவியம், இசை, பேச்சு, எழுத்து இவை அத்தனையும் மனித தோட்டத்திற்கு நடுவில் விழுகின்ற விதைகளாகும்.

எழுத்தை நினைக்கும்போது ஒரு அறிஞனுடைய நினைவு வருகிறது. பேச்சு, ஓவியம், இசை, இவற்றை நினைக்கும்போது ஒவ்வொருவருடைய நினைவு நமக்குத் தோன்றுகிறது.

ஞாபகம் என்பது காலத்தின் வேராகும்.

அண்ணாவை நினைக்கும்போது எது நினைவிற்கு வருகிறது?

பேச்சா? எழுத்தா? நாடகமா? உரையாடலா? அன்பா? பண்பா? அருளா?

எல்லாத் துறையிலும் ஒரு மனிதனை நினைக்கிற நேரத்தில் இப்படி ஞாபகம் வருகிறதென்றால் இதற்குப் பெயர்தான் என்ன?

சர்வ வல்லமையா?

சர்வ வல்லமை என்பது இறைவனுக்குத்தான் பொருந்தும் என்று, எண்குண ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகிறார்களே என்று கேட்டால், முழு மனிதன் இறைவனை விட்டுக் குறையனாகவாப் பிறந்தான்?

இறைந்து இருப்பவன் இறைவனென்றால், எல்லா வல்லமையிலும் இறவாது இறைந்திருப்பவன் அறிஞன் என்று வேதாகமம் கூறுகிறதே!

இந்த இடத்தில்தான், காலம் எப்படி அண்ணாவால் தன்னை மகுடம் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்றும், அண்ணாவும் காலத்தால் எப்படிக் கவனிக்கப் படுகிறார் என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும்.

செத்துப்போகும் நினைவாற்றல் மனித சமுதாயத்திற்கு இருக்கும் வரையில் அவர் என்றும் வாழ்கிறார்.

கரைந்து வருகின்ற நிலவுக்கொரு கவிஞன் என்று ஓர் அறிஞன் கூறுகிறான்.

கறையற்ற அறிஞனுக்கு 'காலம்' என்று நான் பெயர் சூட்டுகிறேன்.

யாரையும் உற்பத்தி செய்து பாரின்மீது உலவ விட்டு 'நடத்து உன் நாடகத்தை' என்று காலம் கூறுகிறது.

அதைக் கடவுள் பக்தன் அனுமதியென்கிறான்,

'இதற்காகவே பிறந்தேன்' என்று அறுதியிட்டு உறுதியாக வாழ்ந்து வந்த அறிஞனை, காலகாலத்தின் சுழி—காலத்தின் வேகம் என்று ஏன் கூறக்கூடாது?

பிறக்கப்போகும் கருவுக்குள் அறிஞர் அண்ணாவினுடைய நினைவுக் கொப்புழ் கொடி வழியாக உணவோடு உணவாக—செல்கிறதென்றால்,

இது பத்து மாதத்தில் நடக்கின்ற தெய்வீக விசித்திரம் என்பதன்றி வேறென்னவென்று கூறுவது?

விதியென்பது ஏற்கனவே முடிவு செய்யப்பட்ட ஒன்றென்று வேதாந்தி கூறுகிறான்.

அவ்வப்போது சிந்தித்து முடிவெடுக்க வேண்டிய பொறுப்புடையதை மதி என்று சித்தாந்தி கூறுகிறான்.

மதிக்கும் விதிக்கும் பொதுவாக இருக்கின்ற காலம் அண்ணாவை இரு சாராருக்கும் அளிக்கிறது.

சிற்பியினிடம் கிடைத்த கல், உளி போராட்டத்தில் துவண்டும் இளைத்தும் பிறகு உருவம் பெருகிறது.

விதியின் இடது கைக்கும், மதியின் வலது கைக்கும் கிடைக்கப்பெற்ற அண்ணா சிற்பியின் கல்பெறும் உருவம் போல வரலாற்றுக்குரிய மையப் புள்ளியாக மாறுகிறார்.

விதி விமர்சனம் செய்கிறது—மதியும் விளக்கம் கூறுகிறது!

முடிவில் அண்ணு அண்ணுவாகவே இருக்கிருர்.

அவர் ஓர் காலமாக இருப்பதால்தான், குளிரில் பூத்து—கோடையில் கருகாத வாசனைப் பூண்டாக மலராமல் இருக்கிருர்.

சரித்திரம் சடங்கு செய்து பூஜிக்கும் தெய்வீகமாக அண்ணு நிற்கிருர்.

தெய்வீகம் என்ற சொல்லை நான் வைதீக நினைவோடு கையாளவில்லை.

உலகநெறியின் மூத்த முதல் தந்தையான வள்ளுவப் பெருமான் குறிப்பிட்ட மாரு இயற்கை என்ற பொருளிலே தான் கையாள்கிறேன்.

அண்ணுவின் தலைமையால் நாடும்—மொழியும் உறக்கம் தெளிந்தன என்பதைக் கட்சிக்குப் பிறந்தவனைத்தவிர—தாய்மைக்குப் பிறந்தவன் ஒப்புக் கொள்கிருன்.

நாடும் மொழியும் ஒரு சமுதாயத்தின் ஆத்மா என்று மொழி நூல் வல்லுநர்கள் மொழிகிருர்கள்.

அதனை உறக்கம் தெளிவிக்க வேண்டியது அறிஞனுடைய சுபாவம் என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

அப்படிப்பட்டவனைவிட அண்ணு என்ன செய்தார் என்ருல், ஈவு—இரக்கம்—கருணை—அருளை—தன்நெஞ்சில் பாத்திகட்டி வளர்த்தார்.

அதுமட்டுமல்ல, பொட்டல் காட்டிலே புதையலை எடுத்தார்.

குப்பை மேட்டைக் கோபுரமாக்கினுர். சப்பைகளைச் சாம்சன் என்ற நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார்.

அண்ணு எல்லாருடைய நரம்புகளிலும் ஓடும் சிவப்பு அணுக்களாக நிற்கிருர்.

ஒரு மனிதனை சாவு விழுங்கும். அதைக் கண்டு சுற்றம் அழும்—சந்ததி தேம்பும்!

இறந்தது பிழைப்பதில்லை என்று தெரிந்த பிறகு, கண்கள் அழுகின்ற புத்தியை விடுவதில்லை.

மனித குணங்கள் சூழ்நிலையில் சாகும்போது அண்ணு அழுதார்.

பாசத்திற்கும் அவருக்குமுள்ள பந்தம்–பாலுக்கும் அதன் வெள்ளைக்கும் உள்ள தொடர்பாகும்—அவ்வளவு நெருக்கம்.

கூடு கட்டத் தெரியாத குயிலுக்கு காக்கையின் கூடு வாழ்விடத்தைத் தருகிறது.

நாடு ஆக்கத் தெரியாத தமிழனுக்கு அண்ணுவின் நாக்கு தென்னம் நரம்புகளைத் தேடித் தேடித் தந்தது.

அண்ணு இதயம்வானம் விரிவதற்கு முன்பே விரிந்திருக்க வேண்டும்.

ஏனென்றால், கொதிக்கும் கனலியையும்,

குளிரும் புனலியையும்,

உதிரும் விண்மீனையும்,

ஒழுகும் மேகத்தையும்,

சீறும் மின்னலையும்,

கீறும் இடியையும் தாங்கி,

எதையும் தாங்கும் இதயத்தை, அவர் பெற்றிருந்தது அதனால்தானே!

ஏன் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் தெரியுமா?

பழம் விழுந்தவுடன் பிஞ்சு பூரிப்பதுபோல, சிலர் அண்ணு வீழ்ந்தவுடன் பூரிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

பாவம் அவர்கள்!

எந்தக் காம்பிலே இருந்து அண்ணு விழுந்தாரோ, அந்தக் காம்பிலே இருந்து அவர்களால் முளைக்க முடியவில்லை!

காலம் ஒன்றுதான் எந்தக் காம்பிலே முளைக்கிறதோ அந்தக் காம்பிலே இதுவரை முளைத்துக் கொண்டிருப்பதாகும்.

காலம் தாயின் மார்பைப் போல் ஓர் அமுதக் குடம்.

முதல் பிள்ளை வளரும்வரை அது உழைத்து, இரண்டாவது பிள்ளை வருகிறவரை, அது சுருங்கிக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அண்ணா இருந்தார் என்பதற்கும்—இறந்தார் என்பதற்கும் பலருக்கு வித்தியாசமே தெரியவில்லை.

இருந்தாரும்—இறந்தாரும் ஒன்று போலத் தெரிந்தாலும் இருந்தார் என்றால், ஒரு காலத்தில் இருந்தவர் என்றும், இறந்தார் என்றால் இப்போது இல்லாதவர் என்றும் பொருளாகும்.

இன்னும் நூறாண்டுகட்குப் பிறகு இறந்தார் என்றாலும் அப்போது இல்லாதவர் என்பதுதான் பொருளாகும்.

அப்படியானால் அண்ணா எல்லா ஊழிக்காலத்திற்கும் இருந்தார் என்றுதான் பொருளேதவிர, ஊழியை விட்டே ஒதுங்கிவிட்டார் என்பதல்ல.

அண்ணா ஒரு வியப்பான கலவை!

அதைக் கலந்தவன் எங்கும் கலந்தவன்!

அவனை நோக்கி ஓடுகின்ற ஆத்மாக்கள் அண்ணாவிடம் தங்கி இளைப்பாறிவிட்டே செல்ல வேண்டும்.

காலத்தின் கட்டளை இது!

இதைக்கூற நீ யார்? என்று என்னைக் கேட்டால் அவர்கட்கு இதோ ஓர் உவமை.

கண்ணுக்கு முன்னால் காட்சியிருக்கிறது.

கண்ணுக்கும் காட்சிக்கும் இடையே இருப்பது தூரம் மட்டுமல்ல—காற்றும் இருக்கிறது

காற்றின் அனுமதியின்றி கண்ணொளி காட்சியைத் தீண்ட முடியாது.

எனவே, காலத்தின் கட்டளைப்படி, அறிவை நோக்கி ஓடுபவன் அண்ணாவிடம் இளைப்பாறவே வேண்டும்.

உருண்டு இரைச்சலிடும் அலையொத்த கடல் போன்றது காலம்!

அதனுடைய இரைச்சலில் அர்த்தமற்ற மொழிகளின் சஞ்சாரம்! கோடை காலத்தில் வைக்கப்பட்ட விருந்தைப் போல விரைவில் ஜீரணமாகி விடுகிறது.

உண்மையிலேயே நொந்து வறுமையின் வெட வெடப்பால் கொடுமையின் குளிரால்—இறுகி வெளியேவரும் வார்த்தைகள்—காலத்தின் தொண்டை வழியச் சென்றாலும் ஜீரணமாக முடியவில்லை.

நொந்து போனவனுடைய சப்தம்—இரக்கமுடைய வனுடைய இரைச்சல்—கருணை கொண்டவனுடைய விம்மல் கதியற்றவனுடைய கூச்சல் அழுகையின் தீனமான குரல் காலத்தால் ஜீரணிக்கப்படுவதில்லை.

அண்ணாவினுடைய குரல் மனித சமுதாயத்திற்காகக் கதறி அழுத குரல்!

காலத்தால் அது விழுங்கப்படுவதில்லை.

காலத்திற்கே அது கதை கூறும் அசரீரி!

நரகத்தோடு தொடர்பு கொண்டவன் கோவிலில் படிக்கட்டாக மிதிபடுகிறான்.

மோட்சத்துக்கு முந்தானை போட்டவள் என்றைக்கும் வாலிபக் கன்னியாகவே இருக்கிறாள்.

அவளைக் கிழவியாக்கும் சக்தி காலத்திற்கு இல்லை.

அண்ணா மோட்சத்திற்கு முந்தானை போட்ட கன்னி!

அவருடைய வாலிபத்தைக் காலம் காதலிக்கிறது.

கடவுளிடத்தில் தண்டனை பெற்றவன் உண்மையான மனிதனாக மாறுகிறான்.

அரசாங்கத்திடம் தண்டனை பெற்றவன் மீண்டும் கைதியாகவே வெளிவருகிறான்.

அரசாங்கக் கைதியைப் பார்த்து ஆண்டவன் கைதி பூரணத்தை நோக்கி 'ஓடிவா' என்றழைக்கிறான்.

அரசாங்கக் கைதி இறுதியில் கல்லறைக் கைதியாகவே மாறுகிறான்.

ஆண்டவன் கைதி அவனுக்காகக் கண்ணீர் விடுகிறான்.

இந்தத் தத்துவ முப்பட்டைக்கண்ணாடி வழியில் தெறித்து விழுந்த வண்ணச் சிதறல், அண்ணாவில் புதைந்திருக்கின்ற ஆற்றொழுக்கான பண்புகளை நமக்கு விளக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இப்போது அவர் ஆண்டவன் கைதி! அரசாங்கக் கைதிகளுக்காக வருந்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

காலத்தைப் பறக்கும் மீன் என்றுகூடக் கூறலாம்.

அது ஊழிக்கடலில் துள்ளியெழுந்து அங்கேயே மறுபடியும் விழுகிறது.

நிலத்திற்கு அது வருவதில்லை.

அண்ணாவும் ஊழியில் தோன்றி அங்கேயே ஒடுங்கினார்.

நிலத்திற்கு இனி திரும்பவே மாட்டார்.

நான் என் உடைகளைக் களைந்து எறிந்துவிட்டேன்.

நான் இப்போது நிர்வாணி!

உடையில் குற்றமிருந்தால் என் பொறுப்பு!

நிர்வாணத்தில் குற்றமிருந்தால் நித்தியன் பொறுப்பு.

இது அண்ணாவின் கடைசி தத்துவ விளக்கம்.

தான் போட்டிருந்த உலகச் சட்டையை உறிந்து போட்டு விட்டார்.

அவருக்காகப் பாடிவந்த பறவைகள், ஆளில்லாத காரணத்தால் தத்தம் குஞ்சுகட்கே பாடுகின்றன.

அவருக்காகப் பூத்த மலர் யாருடைய கூந்தலுக்கோ செல்கிறது.

அவர் போன பாதையில் மாரிகால இருட்டு தவழ்கிறது.

காலத்தின் மடியில் அவர்! ஏன், தானே ஒரு காலமாக தவழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

அவரைப் பிறப்பித்தவன் அவரை இறப்பித்தான்!

அவரைச் சிறப்பித்தவன் அவரைச் சிறை பிடித்தான்.

அவரை வரப்படுத்தியவன், மீண்டும் வரவேற்றுக் கொண்டான்.

அவரைக் கறைபடுத்தியவர்கள் கரைந்து கொண்டே செல்கிறார்கள்.

ஆண்டுக்காண்டு நம்முடைய கண்கள் குடம் குடமாகக் கண்ணீரைக் கறந்தாலும், காலமாகிவிட்ட அண்ணா— நெஞ்சில் நீங்காக் கோலமாகிவிட்ட அண்ணா—மனிதற்கும் மனிதத்திற்கும் பாலமாகிவிட்ட அண்ணா—மனத்திற்கும் மனசாட்சிக்கும் சீலமாகிவிட்ட அண்ணா ஒருமுடியாத கதை! விடியாத இன்பம்! நொடியாத வாழ்க்கை!

'இந்த இதய எழுச்சி எழுத்துக்களின்' மையப் புள்ளியே காலத்தின் நீண்டகரங்களால் செதுக்கப்பட்ட மனிதத் தேர். நல்ல வாழ்க்கை என்ற சுற்றுலா முடிந்த பிறகு, மூல விக்ரகத்தின் முன்னால் நிற்கிறது என்றே பொருள்.

அண்ணா இறந்த காலமுமல்ல—நிகழ்காலமுமல்ல—எதிர் காலமுமல்ல!

அழகிய காற்று பொருள் புரியவில்லையா?

கால் ' என்றால் காற்று ' கம் ' என்றால் அழகியது!

★

தெய்வத்தின் கையில் அன்பு என்ற செம்பு இருக்கிறது!

அந்தச் செம்புக்குள் எட்டுக் குணங்கள் சேர்ந்த பரிமளங்கள் இருக்கின்றன.

தெய்வம் குழந்தையாக இருக்கும்போது செம்பைப் போட்டு உடைத்தது.

உள்ளே இருந்த பரிமளங்கள் வழிந்தனவே அவைதான் நீர்வீழ்ச்சி!

இப்படியானல் அந்தத் தெய்வத்தை எங்கே காணலாம்?

அன்பகத்திலும் அறிவகத்திலும் அதைப் பார்க்கலாம்.

அவைதான் அறிஞர் அண்ணுவின் திருக் கோயில்கள்.

அண்ணா
ஓர் நீர்வீழ்ச்சி!

நீங்கள் அவனைப் பார்த்தீரோ!

அவன் ஒரு நீர்வீழ்ச்சி!

அது ஒரு நீர்த்துளி!

தெய்வத்தின் ஈரத்தால் நெய்யப்பட்டது!

அதன் இழைகள் காலத்தை வெல்லும் பண்பாடுடையன!

நீர்வீழ்ச்சிக்கு மறுபெயர் அண்ணா.

அதோ அது தாயகத்தின் மடிமீது விழுகிறது!

அதனுடையச் சிதறலில் ஒளி போர் செய்கிறது!

இப்போது துளிகள் அத்தனையும் வண்ணச் சொட்டுகள்!

நீருக்கு வேரில்லை! அது நகர்ந்து வந்த திக்கு, யாருக்கும் தெரியாது!

ஞானி அதன் முடிவை சிந்திக்கிறான்!

அது மேலே இருக்கும்போது பலத்தோடு வழிகிறது.

நில இதயத்தில் அது விழும்போது பூப் போல மென்மையாகிறது.

அதற்கு விரோதமாக எந்தப் பூக்களும் பூத்ததில்லை!

நீர்வீழ்ச்சி ஜீவராசிகளின் தாய்!

அது ஊறிய மண்ணில் எத்தனை குளுமை!

ஏழையின் கண்ணிலிருக்கின்ற இரக்கத்தையும் தமிழ் மொழியிலிருக்கின்ற ஈரத்தையும் நீர்வீழ்ச்சி வென்று விடுகிறது!

பள்ளத்தாக்கில் அது விழுந்தாலும் கடலுக்குக் குழந்தையாகிவிடுகிறது.

கயவர்களும் அதைக் குடித்துத் தாகம் தீர்த்துக் கொண்டனர்—ஆனால், வென்றதில்லை.

மன ஊருக்குப் பக்கத்தில் அது நீண்ட காலமாக விழுந்து கொண்டிருக்கிறது.

அது வற்றிவிடாதோ என்று கோடைகால நெஞ்சங்கள் எதிர்பார்த்தன.

அதுவா வற்றும்? எப்போது வானம் கண்ணைத் திறந்ததோ—அப்போதே அது மண்ணைத் தொட்டது.

தீர்த்தமென்று அதைத் தெய்வீகன் கூறுகிறான்.

திருத்தும் என்று பகுத்தறிவாதி கூறுகிறான்.

அறிவு மலையிலிருந்து விழுவது நீர்வீழ்ச்சி!

அதனுடைய இரைச்சல் எல்லா தேசத்தையும் செவிமடுக்கச் செய்தது.

வெட்கப்பட்ட நாடு வணங்கிக் கேட்டது.

ரோஷமற்றவன் காலைக் கழுவினான்.

அதோ அது அவன் காலிலே நெருப்பாக இல்லை. நிலவாக குளிர்கிறது!

ஃ ஃ ஃ

கர்வியை ஒரு நாள்—சந்தித்தது நீர்வீழ்ச்சி.

நீ நீர்தானே என்று கர்வி கேட்டான்.

ஆம் என்றது நீர்வீழ்ச்சி!

கீழே விழுந்தவுடன் சிதறுகின்ற உனக்கு மனிதன் மரியாதை கொடுத்தது தப்பு என்று கேட்டான்.

நீர்வீழ்ச்சி பேசுகிறது:

நான் விழுந்தாலும் சிதறுகிறேன்—ஆனால் பதறவில்லை

எவ்வளவு சிதறினாலும் மறுபடியும் மண்ணிலே ஒட்டிக் கொள்கிறேன்.

ஃ ஃ ஃ

மண்ணுக்கும் எனக்கும் நீங்காத தொடர்பு.

எனது தலை பாரமாக இல்லை—அதனால் எனக்கு எப்போதும் மண்டை உடைவதில்லை.

கர்வியும் என்னை நீர் என்று மரியாதையோடுதான் கூறுகிறான்.

காரணம் தெரியுமா? அவன் பிணத்தைக் கடைசியில் கழுபவன் நான்.

கேள்வி கேட்ட கர்விக்குத் தாகம் எடுத்தது.

குறிப்பால் உணர்ந்த நீர்வீழ்ச்சி 'என்னை'க் குடி என்றது.

அண்ணாவைக் குடித்தவன் தாகம் தணிக்கப்படுகிறான்.

அவனது களைப்பு தீர்க்கப்படுகிறது.

கரைகளற்ற நீர்வீழ்ச்சி கறைகளற்ற நீர்வீழ்ச்சி!

அது ஒரு நீர்த் தொங்கல்! தண்ணீர் விழுதுகள். ஜலத்திரை!

விழும்போது அதற்கு அலைச் சுருக்கங்கள் இல்லை.

மனிதன் விழுந்தால் எவ்வளவு சுருக்கங்கள் முகத்தில்

அதோ நீர்வீழ்ச்சியின் பக்கம் மந்தைகள் மேய்கின்றன

அந்தச் சின்ன ஆட்டுக்குட்டிக்குக் கத்தக்கூடத் தெரியவில்லை.

பெரிய கடாவுக்கு அதனுடைய மழலை புரியவில்லை.

கத்தாதே என்று வளர்ந்த கடா கேட்கிறது.

ஜீவன் மழலைமொழி பேசும்போது சப்தம் இப்படித்தான் வருமென்று நீர்வீழ்ச்சி சொல்கிறது.

இலக்கண அமைதியே இல்லையென்று கடா கேட்கிறது.

குழந்தை இலக்கியத்திற்கு என்னைப்போன்ற தாய்தான் இலக்கணம் என்று நீர்வீழ்ச்சி கூறுகிறது.

நீர்வீழ்ச்சியின் இந்த நேர்த்தியான உரையைக் கேட்ட முதல் மூத்த கவிஞன் வளரும் கவிஞனை வாழ்த்த ஆரம்பித்தான்.

அதோ முட்டையைப் பிளந்த பறவைப் பிஞ்சு ஒன்று, முதன் முதலாக நீர்வீழ்ச்சியைப் பார்க்கிறது.

அதன் மொழியில் தாயைப் பார்த்து 'இது என்ன' என்று கேட்கிறது.

அது ஒரு பாய் என்று தாய் சொல்லுகிறது.

பாயவில்லையே என்று குஞ்சு கேட்கிறது.

கீழே பாய்கிறது என்று கூறியது தாய்!

கீழே பாய்வது ஏன் மேலே பாயவில்லை என்று கேட்டது குஞ்சு!

கீழே இருக்கும்போது பாயலாம்! வளர்ந்து மேலே போகும்போது பாயக்கூடாது, அன்பின் மடியில் விழவேண்டும். இதுதான் நீர்வீழ்ச்சியின் இலக்கணம் என்றது தாய்.

அண்ணாவும் அப்படித்தான்! பெரியாரோடு இருக்கும் போது சிங்கமெனப் பாய்ந்தார்.

வளர்ந்து அவர் மேலே போனபோது எல்லாருடைய மடியிலும் வீழ்ந்தார்.

நீர்வீழ்ச்சிக்கு நடுவிலே புகுந்தாலென்ன என்று கேட்டது குஞ்சு.

'மரணம் உன்னை விழுங்கும்' என்றது தாய்.

அண்ணாவின் பேச்சு வீழ்ச்சிக்கு நடுவில் புகுந்தவர்கள் மரணம்பட்ட வாய்போல மூடிக்கிடந்தார்கள்.

நீர்வீழ்ச்சியின் தண்ணீரை என் அலகில் கொஞ்சம் தானே எடுக்க முடிகிறது என்றது குஞ்சு.

அதையே உன்னால் ஜீரணம் செய்ய முடியுமா என்றது தாய்.

மொத்தத்தையும் குடித்தால்தான் ஜீரணம் செய்ததாகப் பொருளா?

கொஞ்சம் குடித்தால் போதாதா என்றது குஞ்சு!

அண்ணாவைக் கொஞ்சம் குடித்தவன் அதிகம் குடித்தவனாக நினைக்கிறான்.

அதிகம் குடிக்க நினைத்தவன் குடிக்காமலேயே வியந்து நின்றான்.

நீர்வீழ்ச்சி எங்கே இருந்து வருகிறது அம்மா என்று குஞ்சு கேட்டது.

தெய்வத்தின் கையில் அன்பு என்ற செம்பு இருக்கிறது!

அந்தச் செம்புக்குள் எட்டுக் குணங்கள் சேர்ந்த பரிமளங்கள் இருக்கின்றன.

தெய்வம் குழந்தையாக இருக்கும்போது செம்பைப் போட்டு உடைத்தது.

உள்ளே இருந்த பரிமளங்கள் வழிந்தனவே, அவைதான் நீர்வீழ்ச்சி!

அப்படியானால் அந்தத் தெய்வத்தை எங்கே காணலாம்?

அன்பகத்திலும் அறிவகத்திலும் அதைப் பார்க்கலாம்.

எப்போதாவது நீ பார்த்திருக்கிருயா ? என்று குஞ்சு கேட்டது.

கண்மூடிக் கடைசியாகப் போகும்போது நான் பார்த் தேன் என்றது தாய்!

விழிதிறந்து அது உலா வரும்போது பார்க்கவில்லையா என்றது குஞ்சு.

அதன் பேச்சிலே மயங்கியதால் நான் இடத்தைவிட்டு நகரவில்லை, பார்க்கவில்லை என்றது தாய்.

கரடுமுரடான பாறை வழவழப்பான பிறகு நீர்வீழ்ச்சி யைப் பார்த்துக் கேட்டது.

நீர்வீழ்ச்சியே! எப்படி என்னை வழவழப்பாக ஆக்கிஞய்!

முரட்டுத்தனத்தை மிருதுவாக்குவதும், மீறி வருவதைத் தாக்காமல் தாவுவதும் எனது வழக்கம் என்றது.

அண்ணுவும் முரடர்களை மிருதுவாக்கி, வழவழப்பாக்கிப் பக்குவப்படுத்திஞர்.

தடையைத் தாவிக் குதித்தார்!

நீர்வீழ்ச்சி இப்போது ஆழமான இடத்தில் விழுந்ததால் தண்ணீர்ப் பூவை அங்கே மலர வைக்கிறது.

எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டே இருக்கின்ற நீர்ப்பள்ளம் அங்கே ஆடிச் சிரிக்கும்! மேடு தெறிக்கும்! இது உண்மை!

அண்ணு மிகவும் ஆழமானவர்! அதனுல் சிரித்தார்!.

வண்ணக் கதிர்கள், எண்ணச் சிதறல் என்பார்கள்!

இப்போது வண்ணக் கதிர்கள் நீர்த்துளிகளின் நெருக்கத்தில் பாய்கின்றன.

நீர்த்துளி பறக்க ஆரம்பிக்கிறது.

நுணுகியச் சிதறல்கள் அருகிலிருக்கும் புட்கள் மீது படிகின்றன.

அத்தனையும் வைரத்தூசுகள்! அவை தண்ணீர்ப் பிஞ்சுகள்!

பிஞ்சு தாய் வீழ்ச்சியைப் பார்த்து சிரிக்கிறது!

ஓய்வெடுக்கவா சென்று விட்டாய் என்று நீர்வீழ்ச்சி கேட்கிறது.

வண்ணப்பல் காட்டி தண்ணீர்ப் பிஞ்சு தலையாட்டுகிறது

பிரவாகத்தில் கலந்துவிடு இல்லையென்றால் உனது சிறிய உடலை எறும்பு...டச் சிதைத்து விடும் என்றது நீர்வீழ்ச்சி!

அண்ணா கூடத் தம்பிகளை அறிவு பிரவாகத்தில் கலக்கச் சொன்னார்.

கிடைத்த ஒளியில் பிரகாசிப்பதைவிட கிடைக்கப் போகும் ஒளிக்காக வாழ்க்கையை அமைப்பதே அண்ணாவின் கொள்கை.

விழுந்து விட்டோமே என்று நீர்வீழ்ச்சி மலையுச்சியைப் பார்க்கிறது.

நீ இன்னும் விழுந்துவிடவில்லை! வழிந்து கொண்டிருக்கிறாய் என்று உச்சி உரைத்தது!

நான் அவ்வளவு நெடியவனா? நீர்வீழ்ச்சி கேட்கிறது!

இறவாது வடிபவன் நீ என்று உச்சி கூறியது!

என்னுடைய முடிவு எப்போது? நீர்வீழ்ச்சி கேட்கிறது!

உன்னுடைய தொடக்கமே எனக்குத் தெரியாதே மலையுச்சி சொல்லிற்று.

தொடங்கியது முடியத்தானே வேண்டும்! நீர்வீழ்ச்சி கேட்கிறது.

எது முடிகிறதோ அது தொடங்கும் என்றது உச்சி!

ஆகவே நீ முடியவில்லை உனக்குத் தொடக்கமில்லை.

அப்படியானால் நான் யார்? நீர்வீழ்ச்சி கேட்டது.

அருள் முளைக்கும் வேருக்கும் ஆணிவேர் நீ!

பொருள்புரிய வைக்கின்ற புதியதோர் தத்துவம் நீ!

ஒளியிருந்த முட்டைக்குள், உருவாகி நின்ற கருவுக்குள் நித்திய தினியாகி, நிர்மல வெளியாகி, நின்ற சக்திக்கு நீ தானே முதல்வித்து!

புரியவில்லையே கேட்டது நீர்வீழ்ச்சி!

நிமிர்ந்த பொருளிலெல்லாம் நீயாகி இருக்கின்றாய்.

நின்ற பொருளுக்கும் நீயாகி நிற்கின்றாய்!

நிற்காத பொருளுக்கு நீ ஆகி நிற்கின்றாய்.

உன்னைப் படைத்தவன் நீ!

உன்னில் இருப்பவன் நீ!

புரியவில்லையே! மீண்டும் நீர்வீழ்ச்சி கேட்டது.

இன்னுமா புரியவில்லை!

அறிவு ஒரு குளுமையான அந்தி!

இரவுக்கும் பகலுக்கும் இடையிலே இருக்கின்ற குழந்தை அது!

அந்தியைப் போல, குளிர்கின்ற அறிவு நீ!

ஒளியில் அந்தி!
ஒலியில் யாழ்!
காற்றில் தென்றல்!
ஆகாயத்தில் அண்டம்!
நெருப்பில் இளஞ் சூடு!
நிலத்தில் மருதம்!
நீரில் நீர்வீழ்ச்சி!
சந்தேகம் தீர்ந்ததா? மலை கூறி முடித்தது?
அதோ நீர்வீழ்ச்சி!
எல்லையற்ற கடலை நோக்கிக் கலக்கிறது!

கடல் தன் உப்புக் கண்ணீரால் அதனை ஏந்திக் கொள்கிறது.

நீர்வீழ்ச்சி தொடங்கியது தெரியாமல் தவிக்கின்றேன்!

அது முடிந்ததையும் தெரியாமல் முடிக்கின்றேன்.

அண்ணா

ஓர் வானவில் !

நீலவான் நிர்மலமாக இருந்தது ! முகிற்கூட்டங்கள் திடீரென்று அதை மூடிக்கொண்டன!

மின்னல் கீற்றுக்கள் மேகத்தின் முதுகில் வரிவரியாகச் சூடுகள் போட்டன !

மேகங்கள் துடித்து அலறின ! கண்ணீர்த் துளிகளை உகுத்து உகுத்து அவை கருத்து விட்டன!

நடுவானத்திலே நடைபெறும் இந்த ரணகளப் போரைக்கண்டு, சூரியன் அச்சப்பட்டது !

ஒருவனை மற்ருெருவன் உலகத்தில் அடித்துக்கொண்டு சாவதைச் சுயநலவாதி வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் போல; அருணனும் இதை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

மனித கூட்டத்தினிடையே நடந்துகொண்டிருக்கும் சண்டையில் நாலுபேர் புகுந்து அமைதியை நிலைநாட்டுவதைப் போல —மழையும் ஒருகணம் அமைதியை நிலைநாட்டியது !

மழைத் தோளால் நெய்யப்பட்ட பனித் திரையைக் கதிரவனுடைய கூரீட்டிகள் ஊடுருவின !

அதன் விளைவு, வானவில் வண்ணங் காட்டி மேற்கில் சிரித்தது !

போருக்குப் பின்னே எழும் அமைதி போல; வான மண்டலப் போருக்குப் பின், வில் மட்டும்தான் தனியே நின்றது !

பயங்கரக் காட்டிலே வழி தவறி வந்துவிட்ட குழந்தை— எவற்றைப் பார்த்தாலும் தனது பிஞ்சு விழிகளை உருட்டி உருட்டிப் பார்த்து மிரள்வதைப்போல், வானவில்லும் நீண்ட நெடுவானத்திலே காட்சியளித்து, உலகைக் கண்டு மிரண்டு நின்றது !

பசுமையான செடி கொடிகளையும், இதழ் விரித்த பூக்களின் அழகையும் பார்த்துச் சிரிக்கும் கள்ளங்கபடமற்ற குழவியைப் போல; வானவில்லும் உலகிலே நடைபெறும் மக்கட் கூட்டத்தின் திருவிளையாடல்களைக் கண்டு தனது வண்ணத்தைக் காட்டிச் சிரித்து நின்றது !

அந்த வில் அமைதிக்காக வளைந்ததா? மற்றொரு அம்பைக் காற்றிலே மிதக்கவிட வளைந்ததா ?

வினாக் குறியாக வில் விளங்கியது. இருப்பினும் வானவில் வானவில்தானே !

மனிதன் மழலையினின்று வளர்ந்தவனன்றோ ! குழவி புத்தி வாலிபத்தில் வடிவம் காட்டுவது இயல்புதானே !

வானவில்லைக் கண்டேன் ! கைகொட்டி நகைக்கும் சிறுபிள்ளையானேன் !

எனது எண்ணங்கட்கு இறக்கைகள் முளைத்தன !

வானவில்லின் விளிம்புகளில் நின்றவாறே உலா வர ஆரம்பித்தேன் !

வில்லின் ஒருமுனை வழியாக ஏறினேன் ! அதன் உச்சியை அடைந்தேன் !

என்னுடைய எண்ணங்கள் எதையோ ஒன்றை அறிவதைப் போல எண்ணித் துடித்தன !

எதையோ ஒன்றை நான் பெறுவதும், அதை இழக்கத் தயாராக இல்லாததும் போன்ற உள்ளுணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது !

தன்னம்பிக்கையை நான் தழுவிக் கொண்டேன். சோர்வோ—தளர்வோ என்னை நாட அச்சப்பட்டன !

வானவில்லின் விளிம்புகளில் நின்றவாறே நான் வையத்தை நோக்கினேன் !

நான் உயரமானவன்! மிக மிக உயரமானவன்! உலகத்தை விட உயர்ந்தவன்—என்ற தற்பெருமை கொண்டேன் !

பூமியின் கரடுமுரடான முகத்தைக் கண்டேன். கிண்டல் செய்தேன் !

இவ்வாறு ஒரு நொடியில் நான் நினைத்தேன் ! ஆனால் மறுநொடியில்...!

வில் உடைந்தது ! எந்தப் பூமியை நான் ஏளனம் செய்தேனோ, அதே பூமியிடம் நான் சரணாகதியடைந்தேன்.

தலை குப்புற வீழ்ந்தேன் ! கீழிருந்தவாறே வானை நோக்கினேன் !

வெற்றி பெற்றவனிடம் தோற்றவன் தனது தோல்வியை மறந்து எரிச்சலால் ஏசுவதைப் போல, நானும் வானை ஏசினேன் !

என்னைச் சூழ்ந்து நின்றவர்கள் என் அறியாமையைக் கண்டு இரங்கினார்கள்.

நான் மட்டும் என் குற்றத்தை மறந்தேன்.

ஆனாலும் 'முயற்சி திருவினையாக்கும்' என்ற குறள் எனக்கு மீண்டும் புதுவலிவை ஊட்டியது !

ஏறிய தகுதி இறங்கிய பிறகு—ஒருவன் மனம் போனவாறு பேசுவது—மனித இயற்கை என்பதை ஒருவாறு உணர்ந்தேன்.

வானவில்லை மீண்டும் நான் அடைய முடியாதுதான். அதனால்—அதன் பெருமையை உணர்ந்தபடியே சிந்தித்தேன் !

தத்துவங்கள் பலவற்றைக் கொண்ட வானவில், என் தலைவனுக்கு ஈடாகுமோ என்று எண்ணினேன்!

என் எண்ணத்திற்கு வந்த கருத்து அலைகளிடையே நான் சிக்கித் தத்தளித்தேன்.

அவர் ஒரு கானல் நீர்!

மாயம்!

நிலையற்றது!

தேவையில்லாதது!

கூடாதது!

நினைத்தாலே பாபமானது!

"உயரே போன ஒருவன் என்றாவதோர் நாள் கீழே இறங்கத்தானே வேண்டும்?"

"கீழே இறங்குபவன் மேலே ஏன் ஏற வேண்டும்?"

"வானவில்லே அப்படித்தான்! நம்பக் கூடாது அதை! நம்பி நலிந்தவர்களிலே நானும் ஒருவன்!"

தலைகீழாக விழுந்து அடிபட்ட பிறகு, நான் கொடுத்த தத்துவங்கள் அவை.

அவ்வாறெனில் எனக்கு மட்டும் அவாவென்பதே அறவே யில்லையோ?

ஆசை வெட்கமறியாதது; கவலை நேரத்தில் தலை காட்டாதது.

இன்பம் வருகிற நேரத்தில் இரவுக்கும் பகலுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதது.

இது வேறு விஷயம்தான்! இருப்பினும் இப்போது நான் இவ்விஷயத்தில் துறவி.

இதயக் குமுறலை இயம்பி முடித்தேன்.

ஃ ஃ ஃ

ஊதா மலர் !

தூரத்திலிருந்த ஊதாமலர் ஒன்று 'களுக்'கென்று என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

நகை வந்த திக்கை நோக்கினேன்.

மனிதனில்லை அங்கே; மலர் இருந்தது.

மலரே ! நகைத்தது நீயா ? என்றேன்.

ஆம்! என்றது அந்த மலர்.

எதற்காகச் சிரித்தாய் ? கேட்டேன்.

இங்கே வா என்றது அந்த ஊதாமலர்.

நிலையிழந்த மனிதா ! இயற்கைக்கு வாயில்லை பேச. ஆனால் அந்த இயற்கையை மாயமெனக் கூறுகிறாயே.

உன் நினைவுகளுக்குப் பதிலளிக்காததால் அவ்வாறு கூறுகிறாயா ? இதை இயம்ப எத்தனை ஏடுகளைப் படித்தாய் ?

அவாவின் சிறகுகள் அளவிலாத் தொலைவுவரை சிறகடித்துச் சோர்ந்து தொங்கும்போது, அவனியே மாயம் என்கிறாய்.

வானை நோக்கிக் கையேந்தி நிற்குமாறு உன்னைக் கூறியது யார் ?

வானம் வழங்காவிட்டால் அதை மாயமென்று சொல்லச் சொன்னது யார் ?

இட்டதைப் பெரிதென்பான் மனிதன் ! இடாததை இழிவென்பான் ? அஃது உனக்கு முரிய நியதியோ.

சிறிதுநேரத்திற்கு முன்பு வானவில்லை மாயம் என்று சீறினாயல்லவா ?

வானவில்லில் இருக்கின்ற வண்ணங்களிலே ஒரு நிறம் நான்.

என் ஊதா மேனியைப் பார்! நான் மாயையா? தொட்டுப் பார்த்துக் கூறு.

அவாவைப் பற்றிக் கதைகளை அளந்தவனே, ஒழித்தாயா நீ அவாவை?

அவாவை அழித்தான் சித்தார்த்தான். அவன் 'புத்த' ஞன கதை தெரியுமா உனக்கு?

காலையில் ஒருநாள் கபிலவாஸ்துச் சோலையிலே அவன் மன்னனுக இருந்தபோது வந்தான்.

மாலையிலே நான் காம்பொடிந்து செடிக்குக்கீழே விழுந்து கிடந்தேன்.

கண்டான் காவலன்! மருண்டான் எனைப் பார்த்து. சிந்தனை வளையம் சுழன்றது அவனுக்கு.

வாடிய மலருக்கு வாழ்வென்பது எது? வதங்குமா மலர்?

சிந்தித்தான் சித்தார்த்தன். முடிவு காண முனைந்தான்.

'போதி'யின் கீழே அமர்ந்தான். 'புத்தொளி' பிறந்தது. ஞானம் படர்ந்தது.

ஆசையின் அழுக்கு இழுக்குகள் அவனுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

சித்தார்த்தன் புத்தனுனன்!

நான் மலர்! உயிரில் மிகச் சிறிய உயிர்!

கபிலவாஸ்துவின் காவலனெங்கே? கருகிய மலரான நானெங்கே?

முடிவென்ன தெரியுமா? ஒரு மலர்; மன்னன் மனதையே மாற்றி விட்டது.

மாயை மனதை மாற்றுமா? தெளிவைக் கொடுக்குமா?

சித்தார்த்தனிடம் செல்வானேன்.

தென்னகத்தின் பேரறிஞரைக் கவனி.

அமைதிக்கு அடைக்கலம் தந்து அரசியலுக்குப் புத்துருவம் அளித்தவர்.

பொன்னுகப் பொதுவாழ்வைப் பொலிவுபடுத்தியவர்!

தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறுர்; தன்னுலாக்கப்பட்ட எழிற் கொள்கைகளே.

அறிஞர் அண்ணுவின் தம்பிகளிடையே சென்று உனது அண்ணன் ஒரு மாயை என்று அறைந்து பார்.

அறிவுவாதத்தில் அடியற்ற மரம் போல நீ வீழ்கிருயா இல்லையா என்று பார்; என்றது அந்த ஊதாமலர்.

ஊர றிய உரைத்த ஊதா மலரின் தத்துவச் சிந்தனேகளே தூர இருந்த மற்ெருரு மலர் உற்றுக் கேட்டது.

செந்தூர மலர்தான் அது. விடுமா அவனே ? ‘என்னே தம்பி’ என்று பேசிடத் துவங்கியது.

ஊதா மலரைக் கண்டு செந்தூர மலர் விலா நோகச் சிரித்தது!

என்னே தம்பி “உலகே மாயம்! ஊதாவின் உரை கேட்டே இவ்வாறு ஒடிந்து விட்டாயே!

நான் நவிலவிருக்கின்றவற்றைக் கேட்டால் என்னுவாய், என்று நயமுடன் இடித்துரைத்தது!

ஃ ஃ ஃ

செந்தூர மலர்!

சிரித்துக் கொண்டே செந்தூர மலர் தன் சிந்தனே வளேயத்தைச் சுழல விட்டது!

முத்துக்கடல் தொட்டு மிளிரும் தொடு வானம்!

அதில் செக்கச்செவேலென்ற செந்தூர வடிவம்!

அப்போது திக்கை வெளுப்பாக்கத் தோன்றுகின்றத் கதிரவனேக் காணும்போது, அவ்வடிவத்தால் ஊற்றி மெழுகியிருக்கும் என் பெயர் தான் செந்தூர வண்ணம்.

அருணனை மாயமென்றறையும் நீ, அண்ணுவின் புறப் படையின் முன்பு உதயசூரியனை மாயை என்று உரைப் பாயோ!

இஃதே போல இனியும் வெளியே இயம்பாதே என்று செந்தூர மலர் செப்பக் கேட்டேன்!

என்னைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வர நான்பட்ட பாடு எனக்கன்றோ தெரியும்!

ஃ ஃ ஃ

நீலக்குவளை மலர்!

ஓடை ஓரத்தில் ஓங்காரச் சிரிப்பொலியை நொடியில் நான் கேட்டேன்!

மலர் சிரிப்பா இது! என்ற வியப்பால் நிமிர்ந்து பார்த் தேன்!

மேடைப் பூங்காற்று மோதியந்த மலர் மீது தாதை உலுக்கி விட்டுத் தாண்டிச் சென்றது.

அம்மலருக்குப் பேர், அழகுத் தமிழ்ப் பாவை வந்து கொஞ்சுகின்ற நீலக் குவளை!

அழைத்தாயா குவளையே, என்று நான் அருகில் சென் றேன்!

எட்டாத் தொலைவிருக்கும் இந்த வானத்தின் கண் ஒளிரும் நிறம் கருநீலம்.

ஆழ்கடலின் நிறமும் அதுவே!

வானத்தை மாயமெனில், வாரியினை மாயமெனில், ஞாலத்தில் எது உண்மை நவில்வீர்!

கருநீலம் உள்ளதெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரிந்தாலும், தொட்டுப் பார்த்தவரோ தொல்லுலகில் யாருமில்லை!

விசும்பை அளந்தறியோம்! ஆழியை அளந்தறியோம்!

அளவுக் கடங்காது! அள்ளவள்ளக் குறையாது!

களவதனை எவரும் செய்யார்! இந்தக் காட்சிக்குக் கருப் பொருளாய் வந்த கரு நீலம்; ஆழத்தின் இலக்கணமாகும்!

சிரம் பழுத்த தென்னாட்டுப் பேரறிஞன் அறி வாழத்தை மரம் மட்டைகள் கணக்கிட்டு அறிந்திடுமோ!

உரமுள்ளோர் எத்தனை பேர் அவரை நெருங்கினர்!

நின்றெரியும் அவரின் அறிவை உண்டு எத்தனையோ பேர் ஊர் போனார் என்று உனக்குத் தெரியாது ?

கத்தும் கடல் குடித்தான் குறுமுனிவன்! —

கன்னித் தமிழ்க் குடித்தார் இந்தப் பேரறிஞர்!

குறள் படித்த இந்த மூதறிஞன் விரல்; தொட்ட இட மெல்லாம் இலக்கியத்தின் விளக்கங்கள்!

அன்னோன் அறிவாழம் கண்டார் யார் ?

ஆழத்தின் நிறங்கண்டார், மவுனத்தில் தான் ஆழ்ந்தார்!

அன்னவரை நோக்கி ஓடி விட்ட எதிரியின் உயிரெல்லாம் மீண்டும் திரும்பாமல் 'மீளவழி தேறமல், பூண்ட அன்புச் சிறைக்குள்ளே பூட்டப்பட்டிருக்கும் வரலாற்றைக் கண்டாயா ?

இத்துணையும் அறியாத நீ—கரு நீலம் மாயை என்றால் கை கொட்டி நகையாதோ தரணி!

அறிவை மாயம் என்போன்-அது இலான் தம்பி; அது இலான்!

ஆழத்தின் நிறங்காட்டும் கரு நீலம் மாயமில்லை என்பதை நீ உணர்ந்து, உன்னைத் தெளிவாக்கி நட, என்று கூறி முடித்தது குவளை மலர்!

⁂ ⁂ ⁂

பைங் கூழ்!

இச்சித்தப் பொருள்யாவும் எட்டிச் சென்று விட்டதால் அவற்றை மாயை என்கிறான் மானிடன்!

பச்சைப் பைங்கூழ்கள் பார்த்த பின் கூட, இச்சரக்கை எப்படித் தான் நீ அவிழ்த்தாய்? இவ்வாறு வினா வெழுப்பிக் கிண்டல் குறும்பவிழ்த்து நகைத்தது நல்கூழ்!

இக்கரைக்கு அக்கரைப் பச்சையென்று அறிவு திக்கற்ற மூளையெல்லாம் இயம்பிற்று.

அதைக் கேட்டு விட்டு, பச்சை நிறம் அழியும் என்கின்ற பசப்பு வார்த்தையினால், இச்செகத்தை ஏய்ப்பவர்கள் இருக்கின்றனர்!

அஃதே போல் நீயும் நினைத்து விட்டாயோ தம்பி!

கடலிலே காய கல்பமுண்டு. கருமேகம் பெருநிலத்தால் காதலித்துப் பொழிகின்ற காதல் மழை பருவமழை!

மேகத்திற்கும் பூபாகத்திற்கும் ஏற்பட்ட திருமணத்தின் பயனாகக் கழனி கருவுற்றாள்.

நாற்றுத் தவழ்ந்தது! நெல்லாய் வளர்ந்தது

பச்சை நிறத்தோடு, பாயும் தென்றலுடன், கை கொட்டிச் சிரிப்பதைக் கண்டான் ஏராளன்!

அன்னைத் தமிழ் நிலத்தில்— அழகுப் பழனத்தில்—ஆடும் நெற் கதிர்களைப் பார்!

அவை அணிந்துள்ள ஆடை வண்ணத்தின் நிறம் பச்சை!

நெஞ்சிலே கை வைத்துச் சிந்தித்துப்பார்!

வருடம் முழுவதும் வியர்வையைப் பிழிந்து விட்டு. களை பிடுங்கி, கண் விழித்துக் காத்துக் கழனியெல்லாம் பச்சை நிறங் கொண்டு, பரிணமிப்ப தொன்றாலே, அதை மாயை என்று சொல்வது அறிவாமோ!

அதை மடமையென நான் கூறல் வேண்டுமோ! என்றது பச்சைப் புல் வெளி!

ஆண்ட தமிழகத்திலே அளப்பரிய இலக்கியங்கள்?

பூண்ட தமிழ்க் கோலம் பூரிப்பாம்! காண்டல் கண்ணுக்கு இனிதென்றார். அதன் தொனியைக் கேட்டால் காதுக்குத் தேன் என்றார்.

இஃது உனதன்னை இருந்து ஆண்ட நிலம். அஃது இன்ஞான்று அவள் கையில் இல்லையடா!

வளத்தோடும்– வனப்போடும் வந்தோன் வாழ்கின்றான்.

செங்களத்தில் செந்நீர் மடை திறந்த இந்நாட்டு மறவரெலாம் அடிமைத்தளை பூட்டி ஆங்காங்கு கிடக்கின்றார்.

இந்த வளமிருந்தும் ஈடற்றத் தமிழ் மகனே நீ நொந்து நலிகின்றாய்!

ஏனப்பா நிலை கெட்டாய்? என்று தெருத்தோறும் முழக்கம் செய்கின்ற அண்ணன் மனத்திரையில் கருகாதிருப்பது கன்னித் தமிழ் வளமன்றோ!

அந்த வளத்தின் வண்ணங்காட்டல் இந்தப் பச்சை நிறமன்றோ!

அந்நிலத்தின் சாயலினை; அன்னவரின் அழகுதமிழ் உரையாடலிலே தென்னகத்தின் வீதி தோறும் மன்றத்தின் முழுமை உள்ளங்கள்—இல்லங்கள் பட்டி தொட்டிகளில் எல்லாம் பார்க்காமல் வந்து விட்டாயா!

அந்தக் குறைபாட்டில் அழகு பச்சையை நீ அழியும் மாயை என்று அறைந்தாயல்லவா என்றது? பச்சை!

மேலும் விளக்கம் தேவையோ என்று பச்சை நிறம் பரிவோடு கேட்டது?

ஆம் என்றான் அந்தத் தஞ்சாவூர் பொம்மை! அறிவுப் பசியால் அலைபவனல்லவா அவன்.

பச்சை மேலும் பேசிற்று! தம்பி, பாதை சரியாக இருக்குமானல், அந்தப் பாதையிலே போகின்ற வாகனங்களை

அறிவுறுத்தக் காட்டுகின்ற நிறம் கூட பச்சையல்லவா என்றது?

அதுமட்டுமா? கற்களிலே மிகச் சிறந்த கல்லெனக் கூறுவது எது ?

மண்ணகம் வாழ்த்துவது—மக்களெலாம் போற்றுவது—எது ?

மரகதப் பச்சையன்றோ! அது பற்றிய விளக்கத்தைக் மேலும் கூறட்டுமா? கேள்!

∴ ∴ ∴

மாதவி!

குறிஞ்சிப் பாட்டெனும் இலக்கியத்தில் பெரும் புலவர் கபிலர் 'பைங்குருக்கத்தி' என்ற ஓர் கொடியைக் குறிப்பிட்டார்.

அக் குருக்கத்தி ஒரு கொடி! அழகு தவழ நெடிது நீண்டு வளரும்!

பற்றுக் கொம்பின்றி அது தானே பற்றிப் படராத பான்மையது!

வேறு கோல் கொண்டு பந்தரிட்டு அதன் மேல் குருக்கத்தியை ஊன்றி ஆறு காட்ட வேண்டும்.

அப்போது தான் அது நன்கு வளரும்! படரும்! தப்பாது தழைக்கும்!

இக்கொடி படரும் பந்தருக்கு 'அக்காலத்தில் மாதவி பந்தர் என்ற பெயருமுண்டு!

மாதவிக் கொடியின் நிறம் கண்ணைக் கவரும் நல்ல பச்சை நிறமுடையது தம்பி!

நுணா என்றவோர் இலையை நுணுகிப் பார்த்திருக்கிருயா ?

அது போன்ற பச்சையாகவே இருக்கும் குருக்கத்தி இலை!

அந்தப் பச்சை இலையிலே பூக்கும் பூ வெண்மை நிறம்!

மாதவிப் பூங்கொத்து என்பர் அதனை! அம்மலருக்குப் புறவிதழ்கள் ஐந்துண்டு!

இவ்வைந்து இதழ்களும் பசுமை நிறமாக இருப்பதால் கபிலரெனும் கன்னித் தமிழ்ப் புலவர் அதனை "பைங்குருக்கத்தி" என்ற பெயரைச் சூட்டினர் போலும்!

அம்மலருக்கு ஐந்து அகவிதழ்களும் உண்டு!

அவ்விதழ்களில்ஒன்றே ஒன்று மட்டும் மஞ்சள் நிறமுடையதாம்!

மாதவிக் கொடியைக் கன்னட மொழியிலும் மாதவி என்றே அழைப்பர்!

உரிய மொழியில் அதனை 'மாதபி' என்றும் 'மாதபிளாதோ என்றும் கூறுவர்!

தாவர நூலறிஞர்கள் அதனை ஆங்கிலத்தில் (MADA-BILOTA) மாடபிளோட்டா என்று அழைக்கின்றனர்!

நல்ல பச்சை நிறங்கொண்ட அந்தத் தமிழ்க் கொடியின் பெயரைத்தான் ஆங்கிலத்திலும் வைத்துக் கொண்டனர்!

பச்சை நிறத்தின் பெருமையைப் பார்! பார்—அதனைப் பாராட்டி ஆராய்ச்சி புரியும் தகுதியைப் பெற்றுவிட்டது!

மாதவிப் பூங்கொத்துகள் அவை பூத்த சின்ளுட்களில் உதிரும்! பொலிவிழந்து வாடும்!

இவ்வாறு பொலிவிழந்து நின்ற ஒரு மாதவிக் கொடியை சிலப்பதிகாரக் கதாநாயகன் கோவலன் கண்டானும்!

மாதவியைப் பிரிந்து அவன் மனமுடைந்து நிற்கும்போது அந்த மாதவிக் கொடியைப் பார்த்து. "நீயும் மாதவியைப் போல இருக்கிருயே" என்று மனமுருகினுனும்!

சாதாரண மாதவிக்கொடி தனது நிறத்தால், சாகா வரம் பெற்ற தமிழ் இலக்கியமாகி, உலக இலக்கியமாக உருவடைகிறது.

மாதவிக் கொடியின் இலையைப் போல மக்கள் மன்றத் திலே பச்சை நிறமாகி விட்டார் பேரறிஞர் 'அண்ணு'

மக்கள் மனதை நல்ல பச்சை நிறமாக்கிட வளத்தை ஊட்டுகிருர்-தனது அறிவுத்திறனுல்.

அந்த மலரின் பசுமையான புறவிதழ்கள் ஐந்தைப் போல, அவரது புறத் தோற்றப் பண்புகள் காணப்படுகிறன.

அதன் அகவிதழ்கள் ஐந்தை ஒப்ப அவரது ஐம்புலன்கள் பணியாற்றுகின்றன.

அவற்றுள் ஓரிதழ் மட்டும் மஞ்சள் நிறமல்லவா.

இயற்கையின் படைப்பே படைப்பு. அழகைப் படைக்க இயற்கை கலைஞனுக்கு ஈடு எவருளர்? தம்பி.

அதனுலன்றே அம்மலர் கண்கவர் வனப்பு பெறுகிறது!

மஞ்சள் நிற இதழைப் போல அவர் சமுதாய சீர்த்திருத் தங்களைச் செய்து வருகிருர்!

அதனுல் அவர் பசுமையான சீர்திருத்தவாதியாக விளங்குகிருர்!

மாதவிப் பூ வெண்மை நிறமானதன்ருே! அந்த தமிழ் மகனின் உள்ளமும் மாதவிப் பூவைப்போன்றதே என்பதனை மக்களறிந்து கொண்டனர்!

மனம் திறந்த மக்கள் மடைத்திறந்த வெள்ளம் போல அவரைப் பின்பற்றி ஓடிவருகின்றனர்!

அப்பூவின் பத்து கேசரங்களும் பொன்னிறத்தை உகுத்து நிற்குமாம்!

அறிஞருள் அறிஞராக விளங்கும் அண்ணுவும் பொன்னிறத் தாதையொத்த தனது அறிவினை நமக்கு வழங்குகிருர்!

அம்மலரின் வண்ண நொசி எண் (*Chromo Some Nunder*) இன்றுவரை கண்டு கூறப்படவில்லை.

அதுபோலவே, அவரின் இதயப்பூர்வமான உண்மையான-மக்கட்தொண்டு இன்னும் சிலரால் உணர்ந்து உலகுக்கு உரைக்கப்படவில்லை!

காலம் அந்தச் சிலரது விழிகளைத் திறந்தே தீரும் என்பது உறுதி!

தமிழகத்திலே தோன்றிய மாதவிக் கொடி ஆங்கில மறிந்த உலக ஆய்வாளர்களால் ஆராயப்படுகிறது!—போற்றப் படுகிறது!

அதுபோலவே, உலகம் ஆராய்ந்து போற்றும் நிலையை அவர் ஓர் நாள் பெறுவார்!

சாதாரண ஓர் மாதவிக்கொடி இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுவிட்டதைப் போல; அவரும் உலக இலக்கியமாகத் தான் திகழப் போகிறார்!

பச்சை நிறம் வளத்தைக் காட்டும் வண்ணம்! அது அவரது அறிவு வளத்தை அவனுக்கு அறிவித்தே தீரும்!

ஞாலம் அவர் பின்னே ஓடிவரும், காலம் மிகத் தொலைவிலில்லை தம்பி!

பச்சையை நீ மாயை என்றால் பார் நம்புமா? பேதை மானிடனே! அதுமட்டுமா?

வெற்றிலை போட்டறியாது! ஆனால், வாய் சிவந்திருக்கும் கொவ்வைக் கனியருந்தும், கொஞ்சு மொழிகள் பேசிடும், அந்த அஞ்சுகத்தின் நிறமும்கூடப் பச்சையன்றோ!

கண்ணின் கருமணிகள் குளிர—காட்சி பல வழங்கி மண்ணில் தெரிகின்ற முதல் நிறமும் பச்சை!

பச்சைத் தழைகட்டி, பந்தலை உருவாக்கி, இருமனமும் ஒருமனமாய் இணைந்து பிணைகின்ற இன்பத் திருமணத்தில் காட்சி நல்குவதும் கவின் பச்சை!

இந்த இன்ப நிறத்தை போய், எத்திற மனங்கொண்டு மாயை என்கிறாய்?

தேர்ந்த அறிவாளன், தென்னவர் மன்னன் பார்க்கும் கற்பனை!

அவர் வழங்கும் அறிவாழமிக்கக் கட்டுரை மணம்;

வாயுதிர்க்கும் வளமான பேச்சுக்கலை;

இவையனைத்தும் கொடுக்கும் அறிவொளியில் தமிழ் மக்கள் குடியிருக்கின்றனர்.

அந்தக் கருத்துச் சுடரனைத்தும் அறிவின் தொகுப்புகள்;

காலத்தை மீறி நிற்கும் சாகாவரம் பெற்றவை!

ஞாலத்தைத் தன் பக்கம் இழுக்கும் வளமான தத்துவங்கள்!

பச்சை என்றாலே வளத்தைச் சுட்டும் நிறமன்றோ!

சமுதாயம் சரிநிகர் சமமாக ஒழுகும் சரியான்ப் பாதை களன்றோ அவை!

முற்றும் நீ அறிவாயே! பின் ஏன்; முனையொடிந்தக் கருத்தாலே, பச்சையை மாயை என்றாய்!

வெற்றுக்கு நீயுரைத்தாய்; விளக்கம் நான் தந்துள்ளேன்

விளங்கி நீ செல்வாய் என்று முற்றிற்று, கூறிற்று, பச்சை.

∴ ∴ ∴

மஞ்சள் சாமந்தி!

அஞ்சனந்தோய் விழியுடையாள் மஞ்சள்நீராடி, அந்தி வேளையிலே கொஞ்சும் தென்றலோடு குழையும் கடையினை திருத்தி அமைத்தவாறு; தளிர்நடை போடுதலொப்ப செடியின் முடிமீது சிரித்து நின்ற மஞ்சள் சாமந்தி கேலி சிரிப்பு சிரித்தது!

சிரிப்பொலி கேட்டு சிலிர்த்து நெருங்கினேன்!

மஞ்சள் சாமந்தியின் கவின்மிகு வண்ணத்தைக் கண்டேன்!

எனக்கு முன்னே எண்ணற்ற மலர்கள் விரவிய அறிவுரை மணங்களை நுகர்ந்தனையோ! என்றது!

தேவைத் திணிப்பாலே ஏங்கி நின்று, அவா பூர்த்தியாக முடியாமல் அவதிப்படும் மானிடனே!

தேங்கி நிற்கும்போது தெளிவற்ருேர் கூறும் வாசகங்களைக் கூறிவிட்டாய் நீ!

வாழையடி வாழையாக வந்து போகும் கோழை மனம் உனக்கும்!

அறிவின்மை ஏழைக்கு அதிகமன்ருே!

தேவை முறியும் போது தெளிந்த அறிவுடையோரும் ஆவலுக்கு அருள் தாரா அனைத்தையும் மாயை என்பர்!

அஃதைப் பின்பற்றி நீயும் அலறுகிருய்!

மஞ்சள் மங்கலத்தின் சின்னம்!

அவ்வண்ணமின்றி பொங்கும் இன்பத்தைத் தொடங்கியவர் எவருமில்லை!

முகடு மலையிடுக்கில் போய் மறையும் பகலவனின் ராஜ உடையின் பெயர் அந்தி!

அந்த நிறத்தைக் கூர்ந்து அறிந்தனையோ! அஃதும் மஞ்சளே!

நாகரிக உலகில் பிணியிருக்கும் இடத்தை நல்லோர்க்குக் காட்டுதற்கு, மருத்துவ துறையினர் மஞ்சள் கொடி கட்டி, மருளைக் காட்டிடுவர்.

அஃதுமட்டுமோ! முக்கடல் உடை உடுத்தி, முப்பால் குறளேந்தி, திக்கெலாம் புகழ் மணம் பரப்பித் திருக்கோலம் பூண்டிருப்பது தென்னகத்து மண்!

அம்மண்ணின் தானைத் தலைவனுக—தனிப் பெரும் மன்னனுக—சூழ வலம் வரும் சுந்தர அறிவாளன்?

பைந்தமிழறிஞர்! பார்புகழும் பசுந்தமிழ் முதற்செல்வர்!

நைந்த மக்கட்கு நிம்மதி வழங்குபவர்!

கைதேர்ந்த அரசியல் பெரும் ஞானி!

அறிஞர் குல திலகம் அண்ணுவின் சமுதாயச் சீர்திருத்தம் துவங்கு முன்பு காட்டிய நிறமும் மஞ்சள் தானே!

எற்றுக்கு அவ்வண்ணமே தேர்ந்தெடுத்தார் ?

பற்றியிருக்கும் இந்நாட்டு மூட நம்பிக்கைப் பிணியைச் சுட்டுதற்கு ?

'மஞ்சள் பெட்டிக்கே மகத்துவம் மணக்குது மகாத்மா வாக்கியம்!' என்று காங்கிரசார் தேர்தல் ஆலாபனை பாடியது ஏன் ?

அடிமை நோயைக் காட்டிட—அதனை அகற்றிட !

தேர்தல் வாயிலாக மக்களது வாக்குகளைப் பெற்றிட ! சுதந்திர தீபத்தை ஏற்றிட வன்றோ !

பிணியுள்ள இடத்திலேதான் மருத்துவப் பேரறிஞர்கள் தத் தமது பணியைத் தொடங்குவது வழக்கம் !

அண்ணனுடைய மஞ்சள் கொடியும் அது போன்ற தன்றோ !

பண்புள்ளோர் அன்னோனின் சேவையை தொழுது வணங்கினர் !

அஃதற்றோர் நரம்பிலா நாவிற்கு வந்தவாறு பேசி ஆர்ப் பரித்தனர்.

நோயைத் தீர்ப்பது மட்டுமே கடனன்று அவருக்கு— உணர்த்தார் இஃதை.

வாய்மைப் பொன்மொழியாலே வடித்த மூலிகையின் சாரம் பிழிந்தெடுத்தார்.

'சாகக் கிடக்கும் சமுதாயமே சற்றே பிழைத்தெழு!' என்று மருத்துவம் புரிந்தார்.

அன்னவரின் எச்சரிக்கை பதாகையென ஏற்றிய கொடியின் நிறம் மஞ்சள் தம்பி மஞ்சள் !

இன்னல், இடர்பட்டு இருந்த பொருள் இழந்தனர் மக்கள்.

கன்னல் வாழ்க்கையிலே கசப்பைத்தான் கண்டனர்.

மின்னல் வாழ்வென உன்னைப்போல, மக்களும் நினைத்து எண்ணிக் கிடந்தனர்! நைந்தனர் வாழ வழியின்றி !

அந்நிலை அகற்றிட மங்கல தொணி எழுப்பி மஞ்சள் கொடி காட்டினார் ஒருவர்.

'பொங்கிடும் இன்பம் எங்கும் தங்குக என்று சங்கே முழங்கு' என்று சாற்றினார்.

விழி பெற்றனர் மக்கள் அவர் தம் அறிவுரைகளைக் கேட்டு.

வழிபற்றி நடந்தனர். 'நல்ல சமயமடா இதை நழுவ விடுவாயோ !' என்று !

குழிவிழுந்த கன்னத்தில் சிரிப்புக் குமிழுடைத்து சிரிக்கத் தொடங்கினர் மக்கள்.

வாழ்க்கை சிரித்தது. மனிதன் சிரித்தான்.

தமிழகம் சிரித்தது. தலைநிமிர்ந்து நடந்தது. தன்மானம் பெற்றது.

இத்துணைக்கும் காரணமாய் இருக்கும் மஞ்சளினை மாயை யெனப் புகன்றாயே சிறுவனே!

மறுமுறையும் இவ்வாறு ஆய்ந்துரைக்காதே என்று மங்கலமாய் கூறியது மஞ்சள் சாமந்தி மலர்!

சாமந்தி மலர் இவ்வாறு சாற்றிய உரை கேட்டேன்.

தெளிவடைந்த நான் சிறிது தூரத்திற்கப்பால் சென்றேன்.

மற்றொரு மலர் விடுவேனோ மாயை மனிதனே உன்னை என்றது.

மீண்டும் மாயைப் பற்றிய மயக்கமா என்று மிரண்டேன்.

எனது பெயர் என்ன தெரியுமா மனிதா ? என்றது.

என்ன உன் பெயரென்று வெட்கம் தவழ்ந்த முகத்துடன் கேட்டேன்.

‘ வேங்கைப் பூ ’ என்றது.

வேங்கைப் பூவா ? என்றேன் திகைப்போடு.

ஆம், வேங்கைப் பூதான் என்று கூறியது.

ஃ ஃ ஃ

வேங்கைப் பூ !

என்ன தம்பி! வேங்கைப் பூ என்றதும் வெல வெலத்துப் போய் விட்டாயா ?

வேங்கை என்ற வார்த்தை என்னோடு சேர்ந்திருப்பதால் நான் புலி போலப் பாய்வேனோ. என்று அஞ்சுகிறாயா ?

என் பெயரைக் கேட்டதும் பின் ஏன் உன் உடலெலாம் உதறுகிறது ?

அட மாயை மனிதா! என் பெயரைக் கண்டே புத்தி பேதலித்து விட்டாயே.

என் பெயர் ‘வேங்கைப் பூ’தான். எனது வரலாறு தெரியுமா உனக்கு ?

கூறுகிறேன் கேள் என்றது வேங்கைப் பூ.

என்னடா ஒவ்வொரு பூவும் நமது ‘அறிவைச் சோதிக் கின்றனவே’ என்று வியந்தான் மாயையை நம்பிய மனிதன்.

உனது வரலாறு என்ன ? அதை உரை, கேட்கிறேன் என்றான் அவன்.

வேங்கைப் பூ தனது மேதாவிலாசத்தைப் பூரிப்போடு புகன்றது.

தம்பி, தமிழ் இலக்கியங்களைப் படித்திருக்கிறாயா நீ ?

அவற்றை நாடியிருந்தால் நான் உனக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்டிருப்பேனே !

கன்னித் தமிழ் இலக்கியப் புலவர்கள், வேங்கை மரத்தைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பாடியிருக்கின்றனர்.

நான் எங்கே விளைகிறேன் தெரியுமா ? அது ஒரு பெரிய வரலாற்றுக்குரிய இடமாகும்.

மலைக் குன்றுகளின் சரிவுகளிலேயுள்ள கற்களைக் காட்டாறுகள் கூழாங்கற்களாய் கரைத்து வருவதைக் கண்டிருப்பாயே.

அந்த ஆறுகள் அடவிகளின் இடுக்கிலே வளைந்து வளைந்து பாம்புகளைப் போல சீறிப் பாய்ந்து வரும்.

பலவகை மர இனங்களை அவ்வாறுகள் சந்திக்கும் ! அவற்றின் மணங்களோடு அவை ஓடி வரும்.

சந்தன மரத்தின் மணவாழ்வைக் கூடத் தன் தண்தோளிலே பல்லக்கெனச் சுமந்துவரும்.

அந்த ஆறுகளுக்கு முகத்துவாரமெனும் சாவுகள் உண்டு.

அதையும் துச்சமென மதித்து மரணத்தை மஞ்சமாக ஏற்று காற்றைவிடக் கடுகி வரும்.

அவை ஏன் அவ்வாறு ஓங்காரமிட்டும் ஓசையற்றும் ஓடி ஆடி-பாடியும்—அன்னமென வருகின்றன.

கதிர்களின் ஆணவ ஊடுருவல்கட்கு அடிமையாகி விட்ட பூமியைக் குளுமைப் படுத்த வருகின்றன.

வெப்பமெனும் பகையை விரட்டுகிறேன் பார் என்று, வானமெனும் அடலேறு மழையாக முழக்கமிடுகிறான்.

அந்த 'வான்' முழக்கத்தை ஏற்று, மலைச்சரிவுகளிலே கூடுகின்றன.

கானகம் என்ற பகுதிகளிலே அவை பரந்து விரிந்து நதியாக உருப் பெறுகின்றன.

ஆணவக் குரல் கொடுத்து, பூமியில் அண்டும் கதிர்ப் பகைவனுக்குள் எரியும் உயிர் விளக்கை ஊதியணைப்பவை இந்த ஆறுகள்தான்.

பொங்கும் வளத்தை அங்கே வலிவுபடுத்திட அவை பொலிவோடு பாய்கின்றன.

அந்த அடவியிலே, மலைச்சரிவுகளிலே தான் வேங்கைமரம் விளைகின்றன தம்பி என்றது வேங்கைப் பூ.

அடேயப்பா, மரத்தின் கதையே இவ்வளவு சிறப்புப் பெற்றதா ? மயக்கமாக இருக்கிறது பூவே உன் வரலாறு.

அடடே ! இதற்குள்ளாகவா மயக்கமடித்து விழப் பார்க்கிறாய் ? இன்னும் கேள்.

அந்தக் காடுகளிலே, மலைச் சரிவுகளிலே எத்தனையோ எழிலான மர வகைகள் விளைகின்றன.

அவைகட்கெல்லாம் என் போன்ற அருமையோ பெருமையோ ஏற்பட்டு விடுமா ?

வெல்ல நினைத்து வேடிக்கைக் காட்டுகின்ற கழுகுக் கூட்டத்தின் கண்டத்தைக் கத்தரித்தால் எப்படியிருக்கும்?

இதுபோல எண்ணற்ற எழில்மரங்களிடையே நான்தான் மிகமிக உயரமாக–மிகமிகப் பருமனாகக் காட்சியளிப்பேன்.

எல்லா மரங்களையும் வென்று வெற்றிக்கொடியை நாட்டி விண்முட்ட விளங்கி நிற்பேன்.

எந்த மரமும் எனக்கு நிகராக இருக்க முடியாது. ஏன் ?

என் பெயர் வேங்கை மரமல்லவா ? வேங்கை என்றால் சாமான்யமான மிருகமா ?

வீரத்தின் விளக்கமல்லவா நான் ? அதனால் நான் தோற்றத்திலேயே மற்ற மரங்களை வீழ்த்துவேன்.

என்னருகே உள்ள மரங்களெல்லாம் கண்டம் கத்தரிக்கப் பட்ட கழுகுகளைப் போலக் காட்சியளிக்கும்.

எனக்கு மட்டுமேன் அந்தச் சிறப்பு ? பெருமை! வீரம்! தோற்றம்! பண்பு !

வீரத்தின் விளைநிலம் தமிழகம்! விவேகத்தின் பிறப்பிடம். அமைதிக்கு வித்தகம்.

உலகச் சிறப்புக்கு உள்ளக் காரணங்கள் அனைத்தும் உருவான இடமே தமிழ் நிலம்தானே!

அந்த நிலத்திலே தோன்றிய மரம் நானல்லவா? எனக்குரிய பெயரும் வேங்கைதானே!

எதிரியின் எலும்பைப் பொடியாக்கி, மாவாக்கி, வீரத்தாய் நிலத்திற்கு வீசும் தமிழர்களைப் போல வியந்து நிற்கிறேன்.

மானம் என்ற பண்பைப் பெற்ற தமிழகத்திலேதானே, மானத்தால் பிறந்து, மானத்தால் வளர்ந்து—மானத்தால் சாகிறார்கள் தமிழர்கள்.

மோன நிலையிலே, முகிழ்த்தத் தத்துவத்தால் முளைத்த இனம் தமிழ் இனம்.

ஞானஒளியால் ஞாலத்தில் உருவான வீர இனம்! தொல்புகழ் பூண்ட மரபு தமிழர் திருக்குலம்.

அந்த மண்ணிலே பிறந்த மரமல்லவா நான். எனக்கும் எங்கே போகும் அவை?

எனக்குப் பெயர் வேங்கையாயிற்றே. நானா கோழை போல் குனிந்து கிடப்பேன்?

அந்தத் தண்ணீரைப் பருகித்தானே என் உயிரணுக்கள் மூச்சு விடுகின்றன. எங்கே ஏகும் அந்த வீரப்பெருமூச்சுக்கள்?

மறத்திற்கு இலக்கணமான புலியின் பெயரை ஒரு மரத்திற்குச் சூட்டி, மறத்தின் மணத்தை மேதினிக்குப் பரப்பிய நாடு தமிழ்நாடு தானே, தம்பி!

அத்தகைய மரத்திற்கு ஒரு ஆதிவரலாறு பெருமையோடு இருப்பதுதானே நியதி.

தமிழ்ப் புலவர்களும்—தமிழ் மக்களும் காரணமில்லாமல் எதையும் புகழ்ந்து பாட—பேச மாட்டார்கள் அல்லவா? என்று கேட்டது வேங்கைப் பூ.

பூவே, உனது பூர்வாங்கத்தைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டாயா என்றான் மாயை நம்பிக் கொண்டிருந்தவன்.

தம்பி. தம்பி! நான் எங்கே சொன்னேன்? என் வரலாற்றில் ஒரு பகுதி இது. மேலும் கேள் என்று பேசிற்று பூ!

வேங்கை மரத்தை வெள்ளையர்கள் டிரோகார்பஸ் மார்சூப்பியம் (*Pterocarpus Marsuplum*) என்றழைக்கின்றனர்.

தமிழ் மக்கள் எனது வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப பல பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர்.

தமிழிலே சொற்பஞ்சமில்லை என்பதைத்தானே இது தரணிக்குக் காட்டுகிறது என்று நினைக்கிறாயா? அது உண்மைதான்.

கருங்கால் வேங்கை, பாராரை வேங்கை, நெடுந்தாள் வேங்கை என்ற பல பெயர்களுண்டு.

அந்த வேங்கை மரத்திலே பூக்கும் எனக்குத்தான் 'வேங்கைப் பூ' என்ற பெயர்.

நான்தான் மஞ்சள் வண்ணமாக இருப்பேன். கொத்து கொத்தாக மலர்வேன்.

அழகிலே சிறந்த பூ வேங்கைப் பூ. காணக் காண கவர்ச்சி மிக்கப் பூ.

வேங்கைப் பூவின் தாது பொன் பொடிய ன்ன மின்னும்.

பூ, பூக்கத் தொடங்கும்போது பெரும்பாலான அரும்புகள் ஒருங்கே மலரும்.

'அரும்பல மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை' என்று அதன் மலர்ச்சியை ஒரு புலவர் பாடினார்.

வேங்கைப் பூ மஞ்சள் நிறம்தான் என்று நான் கூறினால் நீ நம்புவாயா?

அதற்கும் சில இலக்கிய ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன பார் தம்பி.

"பொன்னிணர் வேங்கை தாய ஓங்குமலை அடுக்கத்துப்" என்று 'நற்றிணை'யில் வரும் 28-ம் பாடல் நவில்கிறது.

"பொன்னிணர் வேங்கைப் பூஞ்சினைச் செலீ இயர்" என்று அதே இலக்கியத்தின் 151–ம் பாடலில் காணப்படுகிறது.

" பெருவரை வேங்கைப் பொன்மருள் நறுவீ " என்று 'ஐங்குறுநூறு' அறைகிறது.

" கருங்கால் வேங்கை மலரின் நாளும் பொன்னென வீசு மந்து " என்று புறநானூறு புகல்கிறது.

பொன்நிறமான வேங்கைப்பூ நறுமண மிக்கது. பெண்கள் அதனை பெரிதும் விரும்பி கொய்யச் செல்வர்.

பறிக்கச் சென்ற பாவையர் அப்போது 'புலி புலி' என்று பூசல் புரிவர்.

வேங்கையெனும் சொல் 'புலி' என்ற மிருகத்தையும் குறிக்குமல்லவா ?

அதனாலே அம்மங்கையர் அவ்வாறு பூசல் செய்வர். ஆனால், அதற்கும் காரணமுண்டு.

பூ மலர்ந்த வேங்கைமரம் புலியை ஒத்திருக்கும். அதனால் வேங்கைப் பூவினைப் 'புலிப் பூ' என்பர் பாவையர்.

வேங்கை மரத்தில் புலிபோன்ற வண்ணப் புள்ளிகளோடு பூ மலர்கின்றன.

" புலிப்பொறி வேங்கைப் பொன்னிணர் கொய்து " என்று 'ஐங்குறுநூறு' என்ற இலக்கியம் கூறுகிறது.

'புலி உரி இரிஅதற் கடுப்பக் கலி சிறந்து நாட்பூ வேங்கை நாள் மலர் உதிர' என்று 'அகநானூறு' செய்யுள் அறிவிக்கிறது.

'கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுகல், இரும்புலிக் குருளையிற்றோன்றும்' என்று 'குறுந்தொகை'யில் காணப்படுகிறது.

வேங்கைப் பூ, புலியை ஒத்திருப்பதனையறிந்த வேல்விழியர், பூ பறிக்கும்போது 'புலிபுலி'யென ஆரவாரிப்பர்.

இதனைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் அழகாக இயம்புகின்றன.

" மன்ற வேங்கை மலர்தம் நோக்கி ஏறுதிட்ட ஏமப் பூசல் " என்று 'குறுந்தொகை'யிலும்,

"தலை நாள் பூத்த பொன்னிணர் வேங்கை, மலைமார் இடூஉம் ஏமப்பூசல்" என்று 'மலைபடுகடாம்' எனும் நூலும் கூறுகிறது.

பாவையர் மட்டுமே வேங்கைப் பூவைக் கண்டு ஆரவார மிடவில்லை. வேழமே அஞ்சு மருண்டுள்ளது.

வேழம் ஒன்று ஒரு நாள் ஒரு வரிப்புலியோடு பொருதிற்றும்.

அந்தப் புலியின் உகிருல் விளைந்த வடுக்களை எண்ணி கரி வீர வருத்தம் கொண்டதாம்.

அதே அத்தி, பிறகு அதே நினைவுடன் துயில் கொண்டதாம்.

அப்போது கனவுஒன்று கண்டது கரி. புலியின் தோற்றம் அக் கனவிலே வந்ததாம்.

உடனே வேழம் துயிலை நீக்கியது. அதே சினத்தோடு பொங்கி எழுந்தது.

கனவிலே வந்த புலியைக் காணவில்லை. எதிரே புதிதாய் பூத்து மலர்ந்த வேங்கை மரத்தை அந்த வேழம் கண்டதாம்.

அந்த மரத்தை வரிப் புலியென மயங்கி அதன் எழில் தோற்றத்தை 'கை'யால் முறுக்கியது.

எழிலை வீழ்த்தியது. கழலால் துவைத்தது.

அம்மரம்போல் பிறிதோர் மரம் காணுங்கால் களிறு நல் நோக்கு பாராது வெறுத்தே விலகிற்றும்.

கலித்தொகையிலே வரும் "கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு" என்ற 49–வது பாடல் இந்தக் கருத்தைக் கூறுகிறது.

களிறே வேங்கைப் பூ மலர்ச்சியைக் கண்டு புலியென நம்பிற்றென்றால், காரிகையர் ஏன் ஏமப் பூசலிடார்! என்றது வேங்கைப் பூ.

முடிந்ததா பூவே, உன் முழு வரலாறு என்று மாயை மனிதன் கேட்டான்.

இல்லை தம்பி, பூவின் சில பாகங்களைக் கூறினேன். பிற பகுதிகளையும் கூறுகிறேன் கேள் என்றது பூ.

மாயை நிரம்பிய மனிதன் வேங்கைப் பூ புகன்ற வரலாற்றைக் கேட்டு மயக்கமடைந்தான்.

என்னே மானிடர் கூட்டத்தின் பிரதிநிதியே. பூ உரைப்பது புனைந்துரையோ என்று மயங்குகிறாயா ?

தெளிவில்லாத நெஞ்சமே! நீ தெளிவடையத்தான் தெள்ளுத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் ஆதாரங்களையும் கூறுகின்றேனே.

பிறகு ஏன் உன் பிஞ்சு நெஞ்சு பேதலிக்கிறது ? பிறவும் சொல்கிறேன் கேள் என்று மேலும் பேச ஆரம்பித்தது.

நான் வேங்கை மரத்தில் மலர்ந்ததை அறிந்த சுரும்பினங்கள், வேங்கை மலர்ந்ததாக எண்ணிப் புலியைச் சூழ்ந்து அதன் முகத்தையும் உடலையும் சுற்றிச் சுற்றி வலம்வர ஆரம்பித்தன.

'கலித்தொகை' என்ற இலக்கியத்தின் 46-வது பாடலைப் படித்துப் பார். உண்மையை உணருவாய்!

அது மட்டுமா ? சில புலவர்கள் வேங்கைப் பூவாகிய என்னை நெருப்புத் துண்டிற்கும் உவமையாக்கிக் கூறியுள்ளனர்.

" எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை " எனும் ஐங்குறுநூறு பாடலும்,

" எருவை நந்தொடு எரிஇணர் வேங்கை " என்ற பரிபாடலும் அதை விளக்கி நிற்கின்றன.

நான் வேங்கை மரத்திலிருந்து உதிரும்போது என் காட்சி எப்படி இருக்குமென்று நீ பார்த்திருக்கிறாயா ?

எவ்வாறு நீ நோக்கி யிருப்பாய் என் எழிற் காட்சிதனை ?

அகநானூற்றில் வரும் 202-ம் பாடலைப் படி; உனக்கு அவகாசமிருந்தால் !

கொல்லன் இரும்பைப் பழுக்கக் காய்ச்சித் தனது உலைக் களத்தில் அடிக்கிறான்.

இரும்புத் துகள்கள் ஒளிர்ந்து சிதறிப் பறந்து அவ்வமயம் விழுகின்றன.

இவ்விரும்புத் துகள்கள் உதிர்வது வேங்கைப் பூ உதிர் வதைப் போல இருக்கிறதாம்.

வண்ணவுவமையும் தொழிலுவமையும் எப்படி கூறப் பட்டிருக்கிறது பார்த்தாயா ?

"கொல்லன், எரி பொன் பிதிரின் சிறுபல தாஅய், வேங்கை வீயுகும் ஓங்கு மலைக்காட்சி" என்று வரும் நற்றிணைப் பாடல் கூறுகிறது.

காந்தட் பூவைக் காட்டிலும் என்னிடத்தில் இருபது மகரந்தப் பைகள் (*Anthers*) உண்டு.

எனவே என்னிடத்தில் (*Pollen*) தாது அதிகம் இருக்கும். இப் பூந்தாது பொன் போன்ற நிறமுடையது.

இந்தத் தாதைக் கண்டதும் வண்டினம் கூட்டம் கூட்டமாக என்னைச் சூழும். வட்டமிடும். ஏன்? உண்ண! மகிழ !

சில நேரங்களில் வண்டுகள் என் மீது தங்களுடைய வாயை வைத்ததும் நான் அகமலர மலர்வதுமுண்டு.

வேங்கைப் பூ அதிகம் மலர்ந்த மரத்தில் மஞ்ஞைகள் வந்து கூடி மகிழும். ஏன் தெரியுமா ?

மயில்கள் வேங்கை மரத்தில் வந்தமர்ந்து தங்களது தோகைகளை விரித்து ஆடிக் கொண்டிருக்குமாம்.

அவ்வமயம் எனது பூந் தாதுக்கள் அம்மஞ்ஞைகளின் தோகைகளில் சொட்டும்.

அதனால் மயில்களது அழகுத் தோகைகள் அழகுக்கு அழகு பெறும் காட்சியாக இருக்குமாம்.

"பொன்னின் அன்ன பூஞ்சினை தழீஇ தமழ்தாது ஆடிய கவின் பெறு தோகை" என்று நற்றிணை 596—வது பாடல் கூறுகிறது.

இத்துணைச் சிறப்பு பெற்ற வேங்கை மரம் தமிழகத்தில் மட்டுமே தனிச் சிறப்புடன் வளர்கிறது.

மாயை நம்பும் மனிதா! இஃதுதான் எனது வரலாறு போதுமா விளக்கம்?

வேங்கைப் பூவே உனது வரலாறு வேடிக்கை! வேடிக்கை என்முன் மாயை மனிதன்!

நீ கூறியதைக் கேட்டேன். ஆனால் அஃது ஒரு கதை யாகவே இருக்கிறது!

ஆனால், நேரில் உன்னைப் பார்க்க முடியவில்லையே என்றான்!

கானகமும்; மலையையும் நோக்கி ஓடிவந்து என்னை நீ காண முடியாது தான்!

அந்தோ பரிதாபம்! பரிதாபம்! ஆனால் உன் அருகிலேயே ஒரு அறிஞர் இருக்கிறார்!

நீ இருக்கும் இடத்திலேயே அவரும் உன்னுடன் நீக்கமற இருக்கிறார்!

அவரைப்பார்! அவரிடத்தே நான் கலந்திருக்கிறேன்! அதையும் கூறட்டுமா உனக்கு!

அப்படியா! யார் அவர்? எங்கே கூறு என்று கேட்டான் அவன்! பூ கூற முற்பட்டு பேச ஆரம்பித்தது!

வேங்கை மரத்தின் வீரக் கதையக் கேட்டாயல்லவா?

அந்த மரம் வீரம் விளைந்த தமிழ் நிலத்திலே தோன்றிய மரம்!

வேங்கை மரத்தைப்போல நீண்டு வளர்ந்து, விண்முட்டும் வியப்போடு விளங்கும் ஒரு கட்சியை; தென்னவர் கோமான் அறிஞர் அண்ணா வளர்த்துள்ளார்.

அ.—4.

வேங்கை வளரும் இடம் கானகமும், மலைச்சரிவுகளிலும் தானே!

ஆனால், அண்ணாவின் தலைமையிலே இயங்கும் கட்சி வீரம் விளைந்த தமிழ் நிலத்திலே தோன்றியது என்பதை மட்டும் மறந்துவிடாதே தம்பி!

அவரது கட்சி ஒன்றுதானே "வேங்கை" யைப் போல வீரம் பொருந்தியப் பாசறையாக விளங்குகிறது!

அந்தக் கட்சியின் வீரத் திருவுருவமாக-தன்னேரிலாத வழி காட்டியாக அண்ணா காட்சியளிக்கிறார்!

வேங்கை மரத்திலே காட்சிதரும் பூ வைப் போல!

பூ, உதிர்ந்து, இதழ்களிழந்து, மடிந்து மண்ணோடு மண்ணாகி விடுமே என்று கருதுகிறாயா?

மனித வாழ்க்கையின் தத்துவமே அது தானே! அதற்கு அண்ணா மட்டும் விதி விலக்காகிட முடியுமா?

அல்லது அமிழ்தம் உண்டு விட்ட அமரர் குலமா அவர்? இல்லையே! சாதாரண மனித 'இனம் தானே!'

எனவே, பிறப்பன இறப்பது உலகத்தின் பழக்க வழக்கங்களிலே, ஒன்றாகிவிட்டத் தத்துவம்! அதற்காக கவலைப் படாதே!

★

எண்ணச் சிதறல்கள்!

சந்தனக் கலவையில் சமைத்த உருவம்!

வயிரக் கல்லில் வடித்த விழி!

சிந்தனை வளத்தால் செழித்த முகம்!

தொடுவானுக் கிடையிலே இவ் வித அமைப்புடன் நின்றிருந் தான் ஒருவன்!

பொங்கும் கடலலையின் கரங் கள்; அவன் தாள்களைப் போய் வருடின!

வருடித் திரும்பிய அலைகளது சிரித்த சிரிப்புக்குக் கூற உவமை யில்லை!

அந்தியின் திரைக்கு முன்னால் அந்த அழகு வடிவத்தானை புள்ளி னங்கள் வாழ்த்திப் பாடிய வண்ணமிருந்தன!

மரகதப் பச்சை இலைகள் தழைத்திருந்தன!

முப்பழக் கனிகள் கிளைகளில் பழுத்திருந்தன.

சித்திரப் பூந்தோட்டத்து ரத்தின மலர்கள் தேனை; வடித்து நின்று சிரித்தன!

அந்த அழகுமிகு அற்புதச் சோலைக்குள் அவன் பொற் காலமெனப் புகுந்தான்.

அவன் வருகையால் அகமகிழ்ந்தனள் இயற்கை!

மணக்கோலம் பூண்ட பாவையைப்போல குலுக்கென்று சிரித்தது!

சிரிப்புக்கள் அனைத்தும் தெறித்தோடி கடலின் சிப்பிக் குள் முத்தாய் உறங்கின.

அழகு புறப்பட்டு அறிவை வரவேற்றது!

பழக நினைத்த ஞானம் அவர் பாதத்திலே விழுந்து பணிந்தது!

அந்த மனிதன் கல்லாமையின் எதிரி!

கயமையின் பகைவன்! குணக்குன்றில் ஏற்றிய விளக்கு!

என்றெண்ணி வணங்கத் தலைப்பட்ட வாரணங்கள் எத்தனை?

முகிலின் தோரணங்கள் எத்தனை?

ஒளியால் நிழல் தடுக்க மாட்டாத திங்கள் குடை பிடிக்க ஓடி வந்தான்.

இத்துணைச் சிறப்புக்கு உருவாகி—தெளிவாகி—பொருளாகி மருள் நீக்கும் மருந்தாகி—அருளாகி நிற்கின்றான் அந்த மாமேதை!

பல்லோர் போற்றும் அவனை, அவனி நல்லோனென வாழ்த்துப் பாடிற்று!

உடன் பிறந்த பாசத்தால் உந்தப்பட்டோர் அவரை அண்ணனென்றனர்!

கல்வி பசிகொண்ட ஏழைகள் அறிஞர் என்று கழறினர்!

கற்பனைக்குப் பொருள் தேடிக் காலமெலாம் காத்திருந்து

சொற்பல கிடைத்தாலும் சொர்ணச் சுரங்கமாய் கவிதை யாக்க—

தலை குத்திக் கொள்ளும் சீத்தலைகள்—இல்லையென்றால் கவிஞர்கள்—அவரைக் கவிதைக்கு மூலமென்றனர்!

அத்தகைய அண்ணனை நானென்ன நவின்று அழைப்பது?

அன்னையின் அணைப்பறியேன்.
தந்தையின் இரக்கத்தை நான் என்றோ இற்றொழித்தேன்;

நீரற்ற மீனென நிலச் சூட்டால் தவிக்கின்றேன்!

காரற்ற கூழெனப் பார்த்திருந்தேன் ககனத்தை!

வேரறுந்த பாட்டாக விளங்குகின்ற எனக்கெல்லாம், தாயாய்—தந்தையாய்—தனிப் பெரும் தெய்வமாய்—வாழ்வுக்கு தாயாய் அவர் இருக்கின்றார்!

அவரின் தாயுள்ளம் எனக்காகி, இந்த சேயுள்ளம் விளங்கு வதற்கு நாளெலாம் வேண்டுகிறேன்.

நல்லுறக்க நாட்டினிலும், அவிழும் கனவெலாம் அவரே விளக்கானார்!

அந் நல்லோன் உளம் நினைந்து நான் இவ்வாறு பாடிக் களிக்கின்றேன்.

மலர்

தாயே!

கலைஞர்களது கற்பனைத் திறனால் யானைத் தந்தத்தில் பொன் சிற்பமானவளே!

உன்னை மூன்றாம் பிறையிலே நான் காண்கிறேன்.

முழு நிலவில்—உன்னிடத்தில் களங்கம் இருப்பதாக என் உபதேசம் இயம்புகிறது.

எனவே, பிறையில் உன் இளஞ் சிரிப்பைக் காண்கிறேன்

அன்றாய், என்னை மலராகப்படைக்கும் போது, எதைக் கொண்டு செய்தாய்?

மந்தைக்குள்ளே எங்கே நீ என்னை ஒளித்து வைத்திருந்தாய்?

பூமியிலே போட்டு புழுதியிலே மூடினாயல்லவா என்னை? எனக்கு அப்போது நீ கொடுத்த ஆகாரம்தான் என்ன?

தூரல் ஒரு நாள் தூறிற்று!

நிலத்தின் பிடிப்பிலிருந்து கொஞ்சம் நழுவினேன்!

நான் முளைத்து விட்டேன்! செடி பாகி நீண்ட காலமிருந்தேன்.

வைகறை கிழக்கில் முளைத்தது!

இலைக்கு நடுவில் நான் சிறு துளியாக இருந்தேன்!

வேர் வழி எனக்குஉணவு தந்தாய்!

கார்வழி வளி தந்தாய்!

மொட்டானேன் நான்! பட்டம் பகல் பறந்தது!

நட்ட நடு நிசியில் நீ வந்தாய்!

தொட்டாய்! தொட்ட இடத்தில் மணம் தந்தாய்!

கட்டுக் குலைந்தன இதழ்ச் சுருக்கம்!

பட்டுத் தெரித்தது சிரிப்பு! சிரித்துக் கொண்டே இருந்தேன்!

தென்றலாய் நீ என்னை முத்தமிட்டாய்!

சூறையால் பிறகு சுருண்டு விழுந்தேன்!

விழுந்த இடம் எது தெரியுமா? உன் மடிதானே மாதா!

இதிலிருந்து, களங்கமற்ற உள்ளங்கள் உன் மடியில்தான் விழுந்து உறங்க முடிகிறதென்று அறிய முடிகிறதல்லவா அம்மா?

வானவில்

தேனின் இனியவளே!

வானில் ஏன் என்னை வானவில்லாய் வரைந்தாய்!

வண்ணங்களை இந்த ஏழை வாங்கியது எங்கே?

எண்ணத்தின் விளைவா அவை! உன்எழுத்தின் திறமையா?

வளர்ந்த வானத்தில் கோட வைத்தாயே!

தம் பயிருக்கு வாடுபவள் நீ என்றான் வள்ளல்!

சிரித்த வலியால் நான் வாடி வருந்தினேனம்மா!

இலத்த அழகை நிலமிருந்த சிறார் குழு, கலையாதே கல்லே என்று கூறி கையொலித்துச் சிரித்தனர்.

விலையில்லா அந்த விழாவிலே நீ கலந்து கொண்டாய்!

இடும்பையில் நானோ வானத்தில்! இன்பத்தில் நீயோ ஞாலத்தில்!

தாயே! உன் கைத்திறன் எனக்குப் புரிகிறது!

சிந்துவாரற்றுக் கிடந்த நீர்த்துளிகளை வான வில்லாய் விழாக்கோலம் காட்ட முடியும் என்ற தத்துவத்தை வாயிலாக அறிவிக்கின்றாயா?

ஆம்பல்

பெற்றவளே!

நீரற்ற குளத்தில் ஆம்பலாக ஆக்கினாய் என்னை!

நீண்ட நாள் வேர் செத்துக் கிடந்தேன்!

விண்கண் திறவாதோ! எழினி உடைந்து பொழியாதோ!

என்றெலாம் ஏங்கியிருந்தேன்!

பெயல் துளியோடு இறங்கினாய்!

பேரின்பப் பூரிப்பால் அயலே நிற்காமல் அருகில் நின்றேன்.

உருகி நின்ற என் வேருக்கு உயிர்ப் பிச்சையளித்தாய்!

கேணி நிரம்பிற்று! நானும் தழைத்தேன்!

அம்மா! இல்லாதார் இருக்கின்ற இடமெலாம் துல்லிய இதயத்தோடு தூவானமாகி, கல்வியெறிந்தாய் இன்னலை!

வாழ வகையற்றோர் வாழ்கின்ற இடமெலாம் ஓய்வின்றி நீயே ஓடுகின்றாய் என்பதை இதிலிருந்து அறிந்தேன் நான்!

இறகு

அன்பின் உருவே!

அழகின் ஆரம்பம் எனக்குத் தெரியாது.

உன்னைப் பார்த்தபோது முடிவு இப்படித்தான் இருக்கு மென்று புரிகிறது.

உன்னாலானவைகள் ஆயிரங்கள் இருக்கலாம்! அதிலே நானும் ஒன்று!

என்னையேன் பறவைகளின் சிறகுகளிலே இறகாக்கினாய்!

மயிலின் இறகாக இருந்திருந்தால் புள்ளி நிறங்கொண்டு தென்றலுக்குக் கவரி வீசி மகிழ்ந்திருப்பேன்!

கொக்கின் இறகாக என்னை ஆக்கி விட்டாயே!

தாயே! அந்த கொக்கு ஒருநாள் வானத்தில் பறந்தது.

அது எவ்வாறெலாம் போனதோ அவ்வாறெலாம் அதனைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்ல வேண்டும்

கொக்கு என்னைத் தன் விருபத்திற்கேற்ப ஆட்டி வைக்க எண்ணுகிறது!

அதற்கு நான் அடிமையா அம்மா:

இறகில்லா விட்டால் சிறகு இல்லை!

சிறகு இல்லாவிட்டால் கொக்கே இல்லை!

ஆயிரம் இறகாலானது சிறகு!

இரண்டு சிறகாலானது கொக்கு!

சிறகைத்தான் கொக்கும் கவனிக்கிறது! இறகைப் பற்றி நினைப்பதே இல்லை.

இறகு ஒன்று உதிர்ந்தாலும் பரவாயில்லை என்று சிறகு நினைக்கிறது!

உதிர்ந்த இறகோ சகதியில் அழுகிறது!

இறகு இருந்த இடத்தை இன்னொன்று நிரப்ப முடியாதல்லவா?

இறகுகள் இவ்வாறு உதிர்ந்தால் பிறகு கொக்கு பறக்க முடியாதல்லவா?

கர்வம் கூடாது தாயே கொக்குக்கு!

நான் ஆட்டுவதாலேயே இறகாய் இருக்கின்றாய் என்றால் இழிந்த இடத்துக்கு என்னை அனுப்பாதே அம்மா!

ஒருநாள் கொக்கு பறந்தது! என்பக்கத்திலே இருந்த இறகு ஒன்று உதிர்ந்து விட்டது!

அளவுக்கு மீறிய உயரத்தில் சென்றது கொக்கு!

உதிர்ந்த இறகை அது உதாசீனம் செய்துவிட்டது!

தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த புயல் உதிர்ந்த இறகு இருந்த இடத்திலே நுழைய ஆரம்பித்து விட்டது!

சிறகுகள் மேலும் சில உதிர ஆரம்பித்தன!

பறக்க முடியாமல் கொக்கு வானத்தில் தள்ளாடியது!

நான் அப்போது அந்தக் கொக்கைப் பார்த்து நவின்றேன்—

கொக்கே! உன்னை உயர ஏற்ற இறகுகள்தானே காரணம் என்றேன்!

ஆமாம் என்று தலையசைத்தது கொக்கு!

அதற்கு நிலை தடுமாறும்போதுதான் என் நினைப்பே வருகிறது!

அதுபோல, ஒரு அமைப்புக்கே தொண்டர்கள்தான் காரணமென்று என் மூலம் அறிவிக்கின்றாயா அம்மா?

கொக்கின் ஆரம்ப காலத்தில் முளைத்தது இறகு!

ஓர் அமைப்பின் ஆரம்ப காலத்திலிருப்போரும் தொண்டர்கள் தானே!

கொக்கு, இறகின்றி பறக்காது! முடியாது! ஓரமைப்பும் தொண்டர்களின்றி விளங்காது! செயல்பட முடியாது!

விசித்திரமானவள் நீ! என்னைக் கொண்டே அரசியலை விளக்குகின்றாயே!

அதனால்தான் நான் இறகுகளை அடக்கமாக—கவனமாக சிறகுக்குள் மடக்கி ஒற்றுமையாக வைத்திருக்கிறேன் என்றது கொக்கு!

தாயே! அது உன் படைப்பல்லவா! அதற்குரிய தகுதி! திறன்! அறிவு! அத்தனையும் உன்னை விட்டால் வேறு யாருக்கம்மா உண்டு? இருக்கிறது!

பூண்டு

இனியவளே! இன்பத்தின் அகராதியே!

ஒரு முறைதான் நான் உன்னைப் பார்த்தேன்!

எங்கே என்று கேட்கிறாயா என்னை!

இருபாறைகட்கு இடையே நான் பூண்டாக முளைத்து இருந்தபோது!

என்னைச் சுற்றிக் கூழாங்கற்கள் இருந்தன!

தினந்தோறும் ஒரு தவளை நானிருக்கும் பக்கத்தில் வந்து அணுலுக்கு ஒண்டும்.

அதை நீயும் தானே பார்த்தாய்!

பாறையிலே தேங்கியிருக்கும் நீரில் ஒரு நாள் அது முட்டைகளை இட்டது!

தவளையை அதற்குப் பிறகு காணவில்லை!

வெயில் காய்ந்தது! பாறை நீர் வற்றியது!

எப்படியோ முட்டைகள் பாறையின் இடுக்கில் சென்றன! வசந்தமும்—கோடையும் மாறி மாறி வந்தன!

ஒருநாள் பாறை திடீரென்று வெடித்தது!

செத்துவிட்டேனே என்று அஞ்சினேன்.

காரணம்; என்மேல் சரிந்து அது வேறுபக்கம் விழுந்தது.

தாயே! இது என்ன சோதனை!

இறுகிய பாறை எப்படி இளகி வெடித்தது?

இப்போதுதான் புரிகிறதம்மா எனக்கு!

தவளையைப்போல் நீரிலும் இல்லாமல் நிலத்திலும் இல்லாமல் நிலையற்றவர்கள் கட்டுக் குலையாத ஒரு அமைப்பில் இருக்கக்கூடாது என்பதை உணர்ந்தேன்!

மனஉறுதி படைத்தவராக மக்கள் இருக்க வேண்டும்! என்ற கருத்தையும் பெற்றேன்!

நிலையற்ற உள்ளம் படைத்தோர் தன்னல முட்டைகளை இடுவரேயானால், அன்பால் இறுகிய பாறை தேரையின் உயிர்ப்பால பிளக்கும்!

அப்பெரிய அமைப்பின் கீழ் பூண்டாக இருக்கும் பாமரர் நசுங்கி நலிய ஏற்படும் என்பதை என் மூலம் உணர்த்துகிறாயா?

தாயே! நீ இருக்கும் போது நாங்கள் ஏன் நலியப் போகிறோம்!

உன் பார்வைதான் எம்மை அடிக்கடி மனிதனுக்கிவர அறிவுரையாக உதவுகிறதே!

எங்களுக்கு நீ எவ்வித குறை நிறைகளையும் வைக்க வில்லையே!

ஒன்றுபட்டு வாழ உனது பாசமெனும் உணர்ச்சியை வேறு ஊட்டி விட்டாயே அம்மா!

தாயே! எனது வாழ்நாளில் என்னை எத்தனை உருவங் களாக அமைத்தாலும் உனது எண்ணத்தையே நான் எங்கும் எதிரொலிப்பேன்!

பாலைவனத்தில் சிறு மணலாக என்னை ஆக்கு! கோடியில் ஒருவனாகச் செய். உன் கை வண்ணத்தின் சிறு உருவம் நான்!

கடலோரத்தில் கிளிஞ்சலாக என்னை உலவ விடு.

உன் கலைத்திறனின் உருவமாகக் காட்சியளிப்பேன்.

மலையென என்னை ஆக்கு. உன் வான்புகழை ஏந்திக் கொண்டே இருப்பேன்.

நீ இயற்கையில் இளமையோடிருப்பவள்.

நான், உன் அமைதியில் பிறந்தவன்! உன் மோனத்தில் கருவானவன்!

உன்னிடமிருந்து என்னைப் பிரிக்க முடியாது.

உன்னைப் பிரதிபலிக்க நான் எப்போதும் காத்திருக் கிறேன்.

தனிப்பட்டவளல்ல நான்; உனது ரத்தம் தாயே ரத்தம்!

என்னைப் புகழ்வோரெல்லாம் உன்னைப் புகழ்கிறார்கள்!

நான் பெறும் வாழ்த்துக்கள் அத்தனையும் உனக்களிக்கும் வாழ்த்துக்கள்!

ஃ

ஜன நாயகம்!

உயிர் அடங்கிய உடற்போல சவக்களைத் தட்டிய முகத்தோடு இரவு உலகத்தின் மேல் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தது.

இருளில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஆற்றின் மீது அடிவானம் தோய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அடிவானத்தின் விளிம்பெல்லாம் தூக்கத்தில் சிரிக்கின்ற குழந்தையின் புன்முறுவலைப் போல்-ஊமை மின்னல்கள் இங்குமங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

செறிந்த தென்னங் கீற்றின் வழியாகத் தென்றலின் பவனி வருகிற பொழுதெல்லாம் கீற்றுகள் சந்தம்பாடின!

அந்தி சாய்கிற வரையில் கவலையேற்றத்தின் வாயிலாக கழனிக்கு நீர்ப்பாய்ச்சிய உழவர் சென்று விட்டபிறகு-ஏற்ற வாய்க்காலில் இருந்து கழனிக்கு ஓடிவரும் தேங்கிய நீர் சிறிய மடிப்பலைகளோடு அங்கங்கு சிலிர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

நிலவற்ற அந்த நீல வானத்தில் நித்திலங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இருந்து பூமியை உற்றுநோக்கிக்கொண்டிருந்தன!

'இம்!'மென்ற ஓசையோடு திக்குகள் எட்டும் அமைதியோடு கூடி மோன விரதத்தில் ஆழ்ந்திருந்த நேரம்!

அதோ ஒரு கல் தொலைவில் வாழ்க்கையின் வடிவத்தைச் சரியாகக் காணமுடியாதவர்கள்—மரணவேக்காட்டில் நொந்து போனவர்கள்—உடலங்களைச் சுடுகாட்டுத் தீப் பிழம்பு சாம்பலாக்கிக் கொண்டிருந்தது!

ஓய்ந்துபோன ஜீவன் வன்னிக் கொடிக்குத் தன்னுடைய கூட்டை இரையாக்கி—அது எரிகின்ற விதத்தைக் கலையுணர்ச்சியோடு கண்டுகொண்டிருந்தது.

மேலே நிர்மலமான வானம் அதனைத் தாவிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது—இறந்தவனின் ஆசைப் புகை!

மனிதனுடைய பிறப்பைப் பற்றி மகிழ்ச்சிக் கொள்ளுகின்ற இந்த உலகம்-அவன் இறந்த பிறகு ஏன் மௌனம் சாதிக்கிறதென்ற தத்துவங்களைக் கேட்டால் அது தனக்குரிய விக்ரகங்களைக் காட்டுகிறது.

என்னுடைய சிந்தனை வளையங்கள் இந்த சூழ்நிலைக்கிடையில் மிகஅமைதியான நிலையில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் அதிலுள்ள, ஒரு அழுத்தமான வளையம் மட்டும் வானை நோக்கி அறுந்து போகின்ற பட்டத்தைப் போல வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இப்போது இரண்டு மேகக் குவியல்கள் எதிரும் புதிருமாகத் தெற்கிலிருந்தும்—வடக்கிலிருந்தும் குவிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அதோ அவை ஒன்றை ஒன்று கவ்விக் கொள்கின்றன.

தப்பித்துப்போன எனது சிந்தனை வளையம் அவை பிணைப்பை வெட்டி வீழ்த்திக் கொண்டே மேல் நோக்கிச் செல்கின்றது.

இப்போது என் எண்ணம் மேகத்தைத் தாண்டி—பூமியின் ஈர்ப்புப் பிரதேசத்தைத் தாண்டி—இறகு கூட நகர முடியாத காற்றில்லா பகுதியைத் தாண்டி-கோள் மண்டலத்தைத் தாண்டிச் சென்ற வண்ணமாகவே இருக்கின்றது.

அந்த இருள்படர்ந்த வான் வெளியில் நெஞ்சத்திலிருந்து கீழ்நோக்கி ஏதோ ஒன்று வருவதுபோல் நான் உணர்கிறேன்.

அந்த உருவத்தின் முழுமையும் எனக்குத் தென்படா விட்டாலும்— ஒரு வெண்மையானப் புள்ளி நிலப்பரப்பை நோக்கி வருவதை என்னால் உணர முடிகிறது.

நான் இருக்கின்ற பிரதேசத்தில் மின்னல் இல்லை—விண் மீன்களது ஒளியில்லை—எங்கும் இருள் மயம்!

இப்போது நிலம் நோக்கி வருகின்ற உருவத்திற்கு நீண்டு விரிந்த சிறகுகள் இருந்தன.

அதனுடைய இறக்கைகள் பகுத்தறிந்த அறிஞன் ஒருவன் வாழ்க்கையில், வாழயியலாத மக்களுக்கு அறிவுரைக் கூறிவிட்டு வாழ்த்தும்போது இருக்கின்ற கை அசைவைப் போல்—அதனுடைய இறக்கைகள் மென்மையாக ஆடிக் கொண்டிருந்தன.

அந்தப் பறவை வான சாம்ராச்சியத்தின் தூதுவனாகவே இருந்தது!

இரக்கப்பட்டு அருள் வழங்கும் ஒருவனின் தூய்மையான உள்ளமும்—அதன் உடல் நிறமும் ஒன்றாக இருந்தது.

வயிரத்தின் ஒளியும்—பொன்னின் கதிர்த் தெறிப்பும் அதன் கண்ணிலே ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தன!

இப்போது அந்தப் பறவையை என்னால் சரியாகக் காண முடியும்.

செதிள் செதிளாக அணிவகுத்து எழில் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் இறகுகள்—அதன் சிறகுகள் மீது படர்ந்திருந்தன.

உடனே எனக்கு தலை கிறுகிறுத்தது. ஏனென்றால், அந்தப் பறவையைச் சுற்றியிருக்கும் பிழம்பொலி என் கண் மணியைக் கூசவைத்தன.

தங்கமே எரிந்து பூவான பூவானமாகிக் கொட்டுகின்ற பூவெல்லாம் நவரத்தின வண்ணத்தோடு சிதறுமானால்—தாங்க முடியாத அவ்வொளி வெள்ளத்தை எந்தக் கண்ணாலும் ஆட்கொள்ள முடியாதல்லவா?

இப்போது நான் இந்த நிகழ்ச்சியின் விளைவால் கீழ் நோக்கித் தள்ளப்பட்டு விட்டேன்.

எனக்கு முன்னால் நெடிய மலை—என்னைச் சுற்றிலும் ஒரே பள்ளத்தாக்குகள்

காற்றின் பேரிரைச்சலால் உளறிக் கொண்டிருக்கும் குகையின் எதிரொலிகள்!

பேரிரைச்சலோடு கீழே விழும் நீர் வீழ்ச்சி!

கிச்சான் பூச்சிகளின் தொடரொலிகள்!

காட்டு விளங்குகளின் உறுமல்!

ஆனாலும் என் கண்கள் மட்டும் அறிஞன் ஒருவனின் கபாலத்தைப்போல் வளைந்திருக்கும் வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன!

வான் மண்டலத்தில் நான் பார்த்த பறவை என் கண்களுக்கு இன்னும் தெரியவில்லை.

நான் இருக்கும் பகுதி மலைப்பகுதியாக இருப்பினும் பக்கத்திலே மக்கள் வாழும் பகுதியும் இருக்க வேண்டும்.

இரவு உணவை முடித்துவிட்ட கிராம மக்கள் பறையொலியால் ஒரு கூத்து நிகழ்ச்சியை நடத்திக் கொண்டிருப்பதை என்னால் காண முடிந்தது.

அவர்களும் விழித்திருக்கிறார்கள்—நானும் விழித்திருக்கிறேன்.

அவர்களது எண்ணங்கள் கலையுலகத்தில் சஞ்சரிக்கின்றன! என்னுடைய எண்ணங்கள் வான மண்டலத்தையே வியப்பாக கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

அந்த மக்கள் பகலெல்லாம் உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்தவர்கள்.

அந்திக்குப் பின்னல் களைப்பைப் போக்கிக் கொண்டனர். இரவில் கலையைக் காண்கிறார்கள்!

நான் பகலெல்லாம் இம்மனிதச் சமுதாயத்தின் துன்பங்கள் எப்படி முளைக்கின்றன-தழைக்கின்றன—இதற்குமூலம் யார்? அந்தம் உண்டா? என்று உள்ளார்ந்த தியாக உணர்ச்சியோடு எண்ணியதால்—இடை இடையே களைத்து—இடையிடையே நெப்போலியனைப் போல நொடித் தூக்கம் தூங்கி இரவு நேரத்தில் இரைக்காக அலையும் காட்டு மிருகங்களைப் போலத்—தத்துவங்களுக்காக அலைந்து கொண்டிருப்பவன்!

அந்த கிராம மக்கள் கிடைத்ததை வைத்து வாழ நினைப்பவர்கள்!

நான், கிடைக்க வேண்டியது ஏன் கிடைக்கவில்லை என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருப்பவன்.

அவர்கள் வருத்தம் வருகிற நேரத்தில் முகத்திலடித்துக் கொண்டு கோயில் முன்பு அழுபவர்கள்.

வருத்தம் வருகின்ற வழியை அடைத்துவிடத் துடித்துக் கொண்டிருப்பவன் நான்!

துன்பம் வரும்போது அவர்கள் அழுவார்கள்—இன்பம் சிரிக்கும்போது சிரிப்பார்கள்!

துன்பம் துளிர்க்கும் இடத்தையும், இன்பம் அரும்பும் இடத்தையும் மனிதனுக்கென்றே படைத்தவர்கள் யார் என்று நான் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவன்!

இந்தச் சமுதாயம் அந்த மக்களைப்போல் கவடு சூது அற்ற நிலையில் இருக்கிறது. ஆத்மா என்னைப்போல ஒரு உண்மைப் பொருளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது.

அவர்கள் ஐம்புலனுக்கும் ஆறறிவுக்கும் நடுவில் இருக்கின்ற உயிரைப்போல் உற்றார் உறவினர்கட்கு மத்தியில் இருக்கிறார்கள்!

உடல் கூட்டைவிட்டு வெளியே வந்த உயிர் தங்க இடமில்லாமல் தவிப்பதுபோல் நான் மலைகளுக்கு இடையில் ஆதரவற்றிருக்கிறேன்.

எனது சிந்தனையே! நீ எங்கு சென்றாலும் சரி; திரும்பி வருகிற நேரத்தில், கடைக்குச் சென்ற தாய் குழந்தைகட்குத் தின்பண்டம் வாங்கி வருவதைப்போல, இந்த உலக விருந்தலைக்கு ஒரு உண்மையைக் கொண்டுவந்து கொடு!

எனது படுக்கை திடீரென்று மரணத்தால் சுருட்டப் பட்டுவிட்டால் என்னுடைய ஆசை, உறவுகளத்தனையும் வெறுங்கையோடு தெருவில் நிற்கக்கூடாது.

கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னால் பார்த்த அந்த வான் பறவையின் வரலாற்றை எனக்கும் அறிவித்துவிடவேண்டும்.

பாம்பாட்டி தன் கூடையில் போட்ட பாம்பை, கூடையின் மூடியைத் திறக்கும் போதெல்லாம் அந்த அரவம் தலையை நீட்டுவதைப்போல, எனதுள்ளம் திறக்கப்படும் போதெல்லாம் என்னுடைய ஆசைகள் தலை நீட்டுகின்றன.

தூங்கு மூஞ்சி மரத்தின் இலைகள் அந்தி சாய்ந்துவிட்ட பிறகு தலையைத் தொங்க விட்டுக் கொள்வதைப்போல என்னுடைய அந்திமக்காலத்தில், உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கும் எனது ஆர்வங்கள் தொங்கப் போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது.

நல்ல பகல் நேரத்தில் சவுக்குத் தோப்பில் கேட்கின்ற பேரிரைச்சல்போல—என்னுடைய இதயம் எப்போதும் இரைந்து கொண்டே இருக்கிறது.

திருவிழா முடிந்த பிறகு விழா முடிந்தப் பெருமையில் ஊர் திரும்பும் பக்தர்களின் முகத்திலே இருக்கின்ற அமைதி— அந்தப் பறவையின் வரலாற்றை அறிந்த பிறகு தான் எனக்கு இருக்குமென்று நம்புகிறேன்.

இவ்வளவு பேராசை எனக்கு இருப்பதற்குக் காரணம்—நான் சிறு வயதிலேயே—தாயின் ஒரு மார்பகத்தில் பால் குடித்துக் கொண்டிருக்கின்றபோதே—மற்றொரு மார்பகத்தை யாரும் சுவைத்துவிடக்கூடாதே என்று எண்ணியப் பழக்கந்தான்.

இதை மனிதப் பேராசை என்று எண்ணிவிடாதே; குழந்தை ஒரு தெய்வம்! இது தெய்வீக ஆசை!!

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு என் நெஞ்சே! உன்னோடு நான் உறவாடுகிறேன்.

மனசாட்சியையும் உன்னையும் சூழ்நிலைச் சந்தையில் சொற்ப விலைக்கு விற்று—நெடிய நாட்களாக மேற்கூறிய இரண்டுமற்றவனாக இருந்து கொண்டிருந்தவன்.

அறிவாளர் பனுவலாலும்—அறிந்தோர் மொழியாலும்—செறிந்தோர் அமைதியில் செழித்த அடக்கத்தாலும்-இழந்த இரண்டையும் நான் திரும்பப் பெற்றேன்.

கடலுக்கு அடியில் இருக்கின்ற மணல் எப்போதும் குளிர்ச்சியாக இருப்பதாக எந்த கந்தகப் பூமியும் ஒத்துக் கொள்வதில்லை.

அதைப்போல எனது இதயத்தின் அடித்தளத்தின் சூட்டை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஆசைகள் குளிர்ச்சியோடில்லை.

எண்ணமே! அதோ அந்தப் பறவை வருவதாகத் தெரிகிறது!

எனது கனவுகள் உருவம் பெற அந்தப் பறவையிடமிருந்து ஒரு செய்தி கொண்டு வா!

நிலவுக்கு அருகில் இப்போது அப்பறவை என் கண்களுக்குத் தெரிகிறது.

அதன் வருகையால் அந்த நிலவு மேலும் குளிர்ந்து விட்டது!

இல்லையெனில், கடல் பொங்குவதைப்போல்—பக்கத்திலே உள்ள நீர்வீழ்ச்சியின் தேக்கம் அலைகரம் நீட்டுமா?

திராட்சைத் தோட்டங்களுக்கு நடுவில் சந்தனத் தென்றல் நுழையும்போது-தொழுநோய்ப் பிடித்தவன் தன்னுடைய வேதனையை மறந்து-அந்தத் தென்றலின் குளுமையையும் ரசிக்கிறான்!

அதுபோல, இழுக்கு அழுக்கால்; இன்னல் துன்பத்தால் வழுக்காய் வாடிக்கொண்டிருக்கும் இந்த வியனுலகம் ஆனந்தக் கூத்தாடுவதைக் கண்டேன்!

அந்த கிராம மக்களது கூச்சல் இப்போது சிறிது அடங்கியது!

நாடகம் முடிந்த அரங்கமும்-ஆட்டம் முடிந்த இடுகாடும் அமைதியைத்தான் வைத்துக்கொண்டிருக்கும்!

பறவை மலையின் உச்சி நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது!

பறப்பன-ஊர்வன எல்லாம் இப்போது தலை தூக்கிப் பார்த்தன!

பூமியிலிருக்கும் 96 தாதுப் பொருட்களும்-உயிரினங்கள் அனைத்தும் பூரித்து வெளியில் வந்தன!

இப்போது பறவை உச்சியின் மீது தத்துவம் கூறும் ஞானியைப்போல மிக அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டிருந்தது!

தன்னுடைய அலகால் இறகுக்கிடையில் இருக்கின்ற தினவைப் போக்கிக் கொண்டது!

சிலிர்த்த இறகுகளை மேல் நோக்கி நிறுத்தி ஜீவகாற்றால் தன் களைப்பைப் போக்கிக் கொண்டது.

கிராமத்து மக்கள் ஓடிவந்தார்கள். தன்னந்தனியனாய் தானும் அமைதியாய் நின்று கொண்டிருக்கும் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

எங்கள் கூத்தையும்-ஆட்டத்தையும் பார்க்காமல் இந்தப் பறவையையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயே! இதனால் யாது பயன் என்று கேட்டனர்!

அதோ அந்தப் பறவையின் வடிவத்தால்—வரவால்—தோற்றத்தால்—எல்லா உயிரும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கின்றன!

அந்தப் பறவையின் பொலிவிலே உங்கள் கண்கள் மயங்கவில்லையானால், அது உங்களுடைய விழிகளது குற்றமென்றேன்!

'அது ஒரு சோம்பல் பிடித்த பறவை' என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

'அது வான வழியாக வந்த அறிவுத் தூதன் என்று நினைக்கிறாயா?' என்று என்னைக் கேட்டார்கள்!

எனது எண்சாண் உடம்பும் அப்போது வணக்கத்துடன் "ஆம்" என்றது!

'உண்மையை நீ உரைக்கமாட்டாய். ஒரு கிச்சிலிப் பழத் தோலை நசுக்கினாலும் கண் எரியக்கூடிய ரசமாவது கிடைக்கும்!'

'உன்னைக் கசக்கிப் பிழிந்தாலும் நீ பொய்யைத் தவிர உண்மையைப் பேசமாட்டாய்' என்று ஊதாசினம் ஆடினர்!

என்னுடைய வார்த்தைகள் உங்கள் தலைகட்கு மேலே ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் விண்மீனைப்போல்—இல்லையென்றால் உங்களுடைய உடம்பில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் உயிரைப் போல உண்மையானதுதான்.

உங்களுடைய கிராமத்திலிருக்கின்ற ஒரு கலைஞன் யாழை மீட்டுகின்றபோது வரும் உண்மையான சுவர ஜாலங்களைப் போல் அப்பழுக்கற்றவை.

கட்டாந்தரையைக் கழனியாக்க நிலத்திலே தோய்ந்து உளடளச்கும் கார்முளையைப்போல—என்னுடைய உண்மைகள் துளிர்கின்றன!' என்று கூறினேன்.

அந்தப் பறவை அப்போது தன்னுடைய கம்பீரமானத் தோற்றத்தால் கிராம மக்களை திரும்பிப் பார்த்தது!

ஒரு குரல் எழுப்பியது! ஒரே ஒரு விநாடிதான்!

மனிதன் இறப்பை வென்றுவிட்டான்! அவனுடைய உடலிலிருக்கும் உயிரணுக்கள் இனி மரணத்திற்கு 'அஞ்ச வேண்டியதில்லை!

இந்த உலகம் என்று மனிதனுக்குப் பிறப்பைக் கொடுத்ததோ-அன்றே இறப்பையும் கொடுத்தது?

ஆனால், அந்தப் பறவை சாகா வரத்தை தந்துவிட்டு. விடிவதற்கு முன் சென்றுவிட்டது!

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அந்த வான் பறவையைப் போல் உலகுக்கு வந்தவர்.

நாட்கள் தோறும் செத்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஜனநாயகம் அறிஞர் அண்ணாவால் சாகாவரம் பெற்றது.

ஜனநாயகத்தின் மீது நம்பிக்கையற்ற அந்த கிராம மக்களைப்போல-அரசியலில் கூத்தடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அறிஞர் அண்ணாவால் தெளிவு பெற்றார்கள்.

உலகத்திலுள்ள 96 மூலப் பொருள்களைப்போல், தத்துவத்திலுள்ள 96 அம்சங்களும் அண்ணாவால் பொலிவு பெற்றன.

அந்த வான் பறவை என்று குன்றேறி நின்று குரல் கொடுத்ததோ அன்றே, அறிஞர் அண்ணாவைப் பற்றி அகிலம் அறிய ஆரம்பித்தது!

என்னைப்போல் இன்ப துன்பங்களைக் கவனிக்காமல் அண்ணாவை நெருங்கிப் பார்த்தாலொழிய இந்தப் பேருண்மைகளைக் காணமுடியாது!

காணாதவர்கள் அந்த கிராம மக்களைப்போல் அறிவிருந்தும் அறியாதார். கண்டவர்கள் அப்பேருண்மையை மற்றவர்கட்கு விண்டிடும் ஆற்றலுடையவர்கள்!

குறிப்பு:-

விஞ்ஞான உலகத்தில் இப்பொழுது ஒரு பெரும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட பிறகு ஒரு பேருண்மையைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள்.

உலகம் தோன்றியது முதல் இதுவரையில் ஒரு விண்மீனின் ஒளி நிலத்தை நோக்கி இன்னும் வர வில்லை;

ஒரு நொடிக்கு ஒரு லட்சத்து 86 ஆயிரம் மைல் வேகத்தில் அதன் ஒளியலைகள் பாய்ந்து வந்தாலும் அக்குறிப்பிட்ட விண்மீனின் ஒளி இன்னும் நிலத்தை அடையவில்லை.

அது மட்டும் நிலத்தை வந்தடைந்தால், மனிதனின் உயிரணுக்கள் சாகாது என்றும், அதனுல் மரணம் தவிர்க்கப்படும் என்றும் அந்த விஞ் ஞானிகள் ஒரு அறிக்கையில் கூறியிருக்கின்றனர்.

இந்த விஞ்ஞானப் பேருண்மையின் கற்பனையே பேரறிஞர் அண்ணுவுக்குப் பொருந்திய சொல்லாஞ்சலியாகும்.

★

அரசியல்

ஜனநாயகத்தை தேர்ந்தெடுத்துக் கொண் டிருக்கிற நாம் அதனின்று ஒதுங்கி விடுவதென்பது முடியாது. ஆற்றில் குதித்த பிறகு நீந்தித்தான் ஆகவேண்டும். நீந்தாவிடில் வெள்ளத்தோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டு விடுவோம். எனவே அரசியலைப் புறக்கணிக்காதீர்கள். புறக்கணித் தால் அரசியல் உங்களைப் புறக்கணித்து விடும்.

– அண்ணா

அன்று ஒரு கடல்!

வானத்தின் பிரதிபலிப்பால் அது நீல நிறமாகி இருந்தது!

சிரித்துக் கொண்டு அதன் மீது விளையாடும் அலைகளால், அதனைக் கடலென்று மக்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

தேங்கியிருக்கும் குட்டையும்—கடலும் பூமியில்தான் இருக்கின்றன. குட்டைக்கு அலைகள் இல்லை; கடலுக்கு அலைகளுண்டு. இதற்குக் காரணமென்ன?

நாட்டைத் திருத்துவதற்காக நல்லவர்களிலே சிலர் கசப்பான உண்மைகளை அவ்வப்போது வெளியிடுவர்.

வானம் போன்ற உயர்வு அத்தகைய மனித மேதைகளைக் காதலிக்கும். கடலையொத்த ஆழமான உணர்ச்சி அந்த வானத்தைத் தாவித் தாவிக் குதிக்கும்.

இவை விஞ்ஞான அடிப்படையிலே எழுந்த உண்மைகளாகும்.

இந்த உலகம் இளகி இறுகுவதற்கு முன்பு தேக்கி வைத்துக் கொண்ட முதல் சொத்து கடல்

தரணி, முக்கால் பங்கு நீராலும்—கால் பகுதி நிலத்தாலும் உருப்பெற்று விளங்குகிறது.

இது இடைக்காலத்திலே, யாரோ ஒரு மனிதனாலே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஜனநாயகத்தத்துவமல்ல; இயற்கையின் அடிப்படைத் தத்துவமாகும்.

இன்றைய ஜனநாயகத்தில் பெரும்பான்மை பலம் கொண்ட ஒரு கட்சி நாட்டை ஆட்சி செய்கிறது.

சிறுபான்மைக் கட்சிகள் எதிர்க்கட்சிகளாக இயங்கி சித்ரவதைக்கும் ஆளாகின்றன. இவை ஜனநாயகத்தின் பெயரால் நடக்கின்றன.

இயற்கையின் ஜனநாயகத்தில் பெரும்பான்மை பலம் கொண்ட கடல், உலகத்தை அடக்கி ஆண்டு ஆட்சி புரியவில்லை.

எதிர்க்கட்சியைப் போலுள்ள பூமிதான் மக்களை ஆட்சி புரிகிறது, வளமாக வாழ வைக்கிறது.

சிறுபான்மைக்கு சிறப்பான தகுதியை வழங்கியதோடு பெரும்பான்மை நின்றுவிடவில்லை.

"பூமியே! நீ கொடுங்கோலை ஏந்தினால், புரண்டு வரும் கடலலைக் கோள்களால் உன்னைப் புதை குழிக்கு அனுப்புவேன், ஜாக்கிரதை!"

கடல் தன்து அலையோசையெனும் அபாய முழக்கங்களால் அவ்வப்போது ஓயாமல்—ஒழியாமல் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களைப் போல அறிவுறுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றது

இன்றைய ஜனநாயகமானாலும்—இயற்கையின் தத்துவ முறையானாலும்—இரண்டிலும் ஜனநாயக உள்ளம் தவழ்வதைப் பார்க்கிறோம்.

அறிஞர் அண்ணாவின் உள்ளமும் கடல் போன்றது இன்றைய ஜனநாயகத் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

ஜனநாயகத் தத்துவத்திற்கு ஆபத்தை உண்டாக்கு வோர், அவர்கள் எவராஞலும் சரி, தனது கடல்கோள் போன்ற எதிர்ப்பால் அவர் அந்த அபாயத்தை அழித்துவிடும் ஆற்றல் பெற்றவராவார்.

பெரும்பகுதி தண்ணீரை வைத்திருக்கும் கடல் நீரில்; குளிர்ச்சிக்குப் பதில் வெதவெதப்பு இருக்கிறது.

அறிஞர் அண்ணுவின் சீதளத்திரள் செறிந்த அறிவில்; இயற்கையாகவே வெதவெதப்பு இருக்கிறது.

அதன் விளைவுதான் அண்ணு அவர்களால் குளுமை யாகவும் பேசமுடிகிறது—அந்தக் குளிர்ச்சியிலே மெய்மறந்து போவார்களேயாஞல், செயல் தடைபடும் அல்லவா? அப்போது வெதவெதப்பால் அவர்களை எழுப்பியாக வேண்டிய கட்டத்திலும் அறிஞர் அண்ணு இருக்கிருர்!

கரையிட்டுத் தடுத்தால் கடல் உள்ளே வராது என்று—நல்லவர்களைச் சிறையிட்டுப் பழக்கப்பட்டவர்கள்—கடலுக்கு அருகாமையிலேயே, கரையாக இருக்கிருர்கள்!

கால வெள்ளத்தால் இதுவரை சக்தியிழக்காத கடலின் பயம், கரைகளுக்கு இருந்தே வருகிறது.

அறிஞர் அண்ணு ஒரு பெருங்கடல். அந்த ஊழி வெள்ளத்தை உப்புச் சிறையிட்டு ஒடுக்க முனைந்தால்—நீரின் நெருக்கத்தால் கரையின் அணுக்கள் விலகியே நிற்கும். அதனைத்தான் கடல்கோள் என்கிருேம்.

தி. மு. கழகம் என்ற அலைகரங்களை வைத்திருக்கின்ற அண்ணு அவர்கள்—காங்கிரசின் பலமான கரையைத் தமிழகத்தில் விழுங்கியிருக்கின்ருர்.

ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களால், ஆழியை அடக்க முயல் பவன், வீறிட்டெழும் அலையின் வளைக்கரத்தால் எப்போதும் விழுங்கப் படுவான்.

உலகத்தின் பேரறிஞர்கள்—எப்போதும் இயற்கையின் இரட்சியாவார்கள். அவர்களின் மனேபல சக்தி இயற்கையைச் சிறை பிடித்திருக்கிறது.

அறிஞர்கள் இயற்கையின் பகுதி என்று அறிந்த பிறகு, வெறும் பிரச்சினைகளால் உருவான அரசியல் கட்சிகளின் சட்டங்கள் அதனை ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது.

கொந்தளிக்கும் கடலிலிருந்து மின்சாரத்தை எடுத்துக் கொள்ள முயற்சித்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர கரிக்கிறதே கடலென்று கருதி கடல்மீது போர் தொடுக்கக் கூடாது!

அண்ணாவின் அறிவுரைகளிலிருந்து நாட்டுக்குரிய நல்லவற்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்பதற்காக புறக்கணிக்கக் கூடாது; புத்திசாலித் தனமுமல்ல!

கடலைக் கூர்ந்து கவனித்தால், அதனுடைய ஆழம் அளப்பறிய தூரத்திலிருந்தாலும்–நீர்மட்டும் மக்கள் வாழும் நிலப்பகுதியோடு ஒன்றியிருப்பது தெரியும்.

ஆழ்ந்த அறிவுடையோர் எப்போதும் மக்களுடனே சரி சமமாகவே இருப்பார்கள். அந்தஸ்து–பார்ப்பதற்கு ஒரே மாதிரியாக இருப்பதைத் தவறாகக் கணக்கிட்டுக் கொண்டு, ஆழத்தை மேடென்று நினைத்து ஏறினால் அவர்களுடைய பயணம் பாதாளத்தை நோக்கித்தான் நடக்கும்!

அதோ அந்தக் கடல், அடிவானத்தின் உதட்டை அனாதிக் காலந்தொட்டு சுவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கு நோக்கினும் பரந்து விரிந்த நீர்த் தகடு அமைதியோடு தொடு வானத்தைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்த மயக்கக் காட்சியிலிருந்து பாடம் பெற வேண்டியவர்கள், அதை மாயை என்று கூறி பதம் குலைந்து விடுகிறார்கள்.

எவ்வளவுதான் உயரமான நிலையிலே ஒருவன் இருந்தாலும்–அவன் கடலைப் போன்ற ஆழ்ந்த அறிவாளர்களி

டத்தில் அடிவணங்கித்தான் ஆக வேண்டும் என்பது அடி வானத்தின் தத்துவமாகும்.

கரையிலிருப்பவர்கள் தங்களுடைய செங்கோலை வைத்துக்கொண்டு, அடிவானுக்கும்–ஆழிக்கும். ஏற்பட்டத் தொடர்பை அலட்சியமாக நினைக்கும்பொழுது–அடுக்கடுக்காக வருகின்ற அலைப் புரட்சியை சாதாரணமாக நினைக்கும் பொழுது–எத்தனையோ செங்கோல்கள் அந்த அகண்ட அறிவுக் கடலின் ஆழத்தில் விழுந்து முழுகிவிட்டிருப்பதையும் காண முடிகிறது.

எதேச்சாதிகாரிகள் தங்கள் ஆணவக் கோலைத் தேடிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்—கிடைக்கவில்லை அவை.

ஃ ஃ ஃ

நான் கற்பனை செய்யவில்லை. இப்போது கடலின் அடி பாகத்தில் இருக்கிறேன். அங்கே அலைகள் இல்லை. நீரின் அமைதி—அழுத்தமானப் பாறைகளைப் போல மவுனம் சாதித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

நான் கடலின் உள்ளிருந்து வானோக்கி அண்ணாந்துப் பார்த்தேன். ஒரே ஒளிமயம் நீர் மட்டத்தில் இருந்தது. இப்போது நான் வியப்படைகிறேன்.

ஒரு முழுநிலவு, எனது காலடியில் இருந்தது! நான் வெளி உலகத்தில் பார்த்த நிலவை விட—இந்த நிலவு ஒழுங்காக வரையப்பட்டிருந்தது.

ஒரு தடவை அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடம் இந்தக் காட்சியைக் காண முடிந்தது.

தூய அன்போடு இருக்கும் அவரை, 'என்னை உங்களது அறிவாழத்திற்கு அழைத்துப் போங்கள்' என்று வேண்டுகின்றேன்.

'தம்பி நீ ஒரு எக்கு தோளான்—புரட்சி மனோபாவம் கொண்டவன். ஆழத்திற்கு வந்து என்னைப் போல ஒடுங்கி விடாதே' என்றார்.

நான் இனிப்புக்காக அழும் குழந்தைகளைப் போல அழ ஆரம்பித்தேன். எனது அன்புப் பிடிவாதத்தை அவரால் மீற முடியவில்லை. இதயத்தின் தாள் திறந்தார். நான் அதனுள்ளே வேகமாக ஓடிவிட்டேன்.

அங்கே நான் பார்த்தக் காட்சி—கற்றக் கல்வியனைத்தும் ஒரு முழுமை பெற்றிருந்தது. அவற்றை உணர ஆரம்பித்தேன். அதன் மென்மை நிலவின் நிழலை விட அழகாக இருந்தது!

வெளியிலே அவர் சீறும், திட்டங்களைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தார்; கடலின் வேகமான அலைகளைப் போல. ஆனால் கடலடியில் மோன உருவோடு சலனமற்றிருந்தார்!

அறிவின் மேற்பகுதி எப்போதும் விடுதலைத் தலைவர்களுக்கு அலையாகவும்—தொண்டர்களுக்கு நிலவாக இருப்பதையும் என்னால் அறுதியிட்டுக் கூற முடிந்தது.

நான் தலைதூக்கி வான்முகட்டை நோக்கினேன். அப்போது ஒரு சிப்பி வான் துளியைக் கவர்ந்து கொண்டு—மூடிய வாயைத் திறக்காமல்—கடலின் அடிவயிற்றை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

'சிப்பியே!' என்றேன். 'ஆக்க வேலை அதிகமிருக்கிறது. பயணத்தைத் தடுக்காதே!' என்று கீழ் நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இதனை வாயால் கூறிற்று என்று நினைக்காதீர்கள். மவுனத்தால் கூறியபடியே போய்க் கொண்டிருந்தது.

அறுந்தப் பட்டத்தை நோக்கிச் சிறுவர்கள் துரத்திக் கொண்டு போவதைப் போல—நீரில் அலைபாய்ந்து செல்லும் நான் சிப்பியை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தேன்.

சிப்பி கடல் பஞ்சின் குகையில் வந்து அடங்கியது. நான் மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தேன்.

'என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய் சிப்பியே!' என்று கேட்டேன். புதிய நீர்த்துளி விசும்பைவிட்டு நழுவிற்று' அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு உள்ளே வந்துவிட்டேன். என்றது.

'இதற்கு மேலே என்ன செய்யப் போகிறாய்?' என்றேன். நான் குறிப்பிட்ட காலம் வரை வைத்திருந்து, இதனை நல்முத்தாக்கி வெளியே விடப் போகிறேன்' என்றது.

அறிஞர் அண்ணா அவர்களும், வானத்திலிருந்து நீர் விழு வதைப் போல—புதிய பிரச்னைகள் கீழ் நோக்கி விழுகிற நேரத்திலெல்லாம் சிப்பியாக நின்று அதைக் கவர்ந்து விடுகிறார்.

மலரில் விழுந்த பனித்துளியின் உருவோடு தேனாகிறது. முத்துச் சிப்பியில் விழுந்த நீர்த்துளி, நீரைப்போல இளகி இல்லாமல் இறுகியிருக்கிறது. அதனைத்தான் நாம் முத்து என்கிறோம்.

இதழில் விழுந்தால் தேன்—சிப்பியில் விழுந்தால் முத்து.

சில அரசியல் தலைவர்கள் பிரச்சினைகளைத் தேனைப் போல ஆக்கி, எறும்பைப் போலுள்ள சாதாரண மனிதர்களிடம் கூடத் தெரிவித்து விடுகிறார்கள்.

அறிஞர் அண்ணா போன்றவர்கள்தான் சிப்பியை போல அந்தப் பிரச்னையை அமைதியான இடத்தில் வைத்து—சிந்தித்து—அதே பிரச்னையைப் போல திட்டத்தையும் தீட்டு கிறார்கள்.

வான் நீர்த் துளியாக இருந்தால் சிப்பியில் ஒரு முத்து தான் இருக்கும். அதாவது தெளிவானப் பிரச்னைகளுக்கே முத்தான திட்டங்களாகும்.

வயிற்றெரிச்சல் காரணமாகப் பிரச்னைகளைச் சிதறு கின்ற தன்மையில் பேசுகின்றவர்களுக்கு அறிஞர் அண்ணா வின் சிப்பித் தன்மை அமைவதில்லை.

அவரை நோக்கி வருகின்ற பிரச்னைகளை அவர் தள்ளி விடுவதுமில்லை.

பக்கத்திலிருந்த சிப்பி ஏற்கனவே அடிவயிற்றில் சுமந் திருந்த நீரை முத்தாக்கி உலகுக்குப் பரிசளிக்கத் தன் கொடை உள்ளத்தைத் திறந்து கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது 'பொற்றுகளை—மணிக் குலத்தைக் கடல் முத்தைப் போயெடுக்க அடக்கிய மூச்செவரின் மூச்சு?' என்ற புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார் பாட்டைப் பாடிக் கொண்டே இருவர் கீழே இறங்கி வந்தார்கள்.

முத்துக்குளிக்கும் அந்தத் தென்பாண்டி வீரர்கள் சிப்பியை வரவேற்றனர். 'சென்று வருகிறேன் தோழா' என்று கூறி, அவனின் உழைப்பால் பொலிவான, ஆண் டாண்டுக்காலம் தமிழ் மன்னன் தடந்தோளில் சிப்பி சென்று சிரித்தபடியே குந்தியது.

என்னுடைய எண்ணங்கள் அறிஞர் அண்ணாவை முத்து ஈனும் சிப்பியாக—முத்துக்குளிப்போர் கையில் தவழும் சிப்பி யாக எண்ணின.

எவனொருவன் தலைவனின் இதயத்தில் உருவானத் திட் டங்களைக் காலம் பார்த்து—உணர்ந்து—அதனை ஏற்றுச் செயல்படுத்த நெருங்குகிறானோ—அவனே நல்முத்தை அடை கிறான்.

மிகவும் துன்பத்தை ஏற்று—நாட்டின் வளத்தை உயர்த்த-மூச்சடக்கி முத்துக் குளித்தாலொழிய—சிப்பிக் கிட்டாது. அதனைப்போல, ஆளும் கட்சிக்காரர்கள் அறிஞர் களைத் தேடிச் சென்றாலொழிய நாட்டின் எதிர்காலம் நன்கு அமையாது.

நாட்டின் பெருந்தலைவர்கள் தங்களின் உண்மையான கீர்த்தியை நெருங்கி வருபவர்களுக்கே வழங்குகின்றனர்.

எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பொருள்களை அதனதன் தகுதிகளைப் பார்த்து நாம் நெருங்குகிறோமோ—அவ்வளவுக்கவ்வளவு அப்பொருள்களின் பயன் நமக்கு மட்டுமல்ல மனித சமுதாயத்திற்கே கிட்டுகிறது.

நான் கொஞ்ச தூரம் அப்படியே கடலடியில் நடந்து சென்றேன். அங்கே கடற்செடிகள் இருந்தன. சங்குகள் பல வண்ணத்தில் காட்சியளித்தன.

கடல் செடி ஒன்றைப் பிடுங்கிக் கிள்ளிப் பார்த்தேன். அது மிக சுலபமாக என் கைக்கு வந்துவிட்டது. அதன் பசுமை கடலின் கரிய நிறத்தைவிடக் கரும்பச்சையாக இருந்தது.

அதன் இலைகளின் மேலே பஞ்சு போன்ற மென்மைச் சுனைகள் இருந்தன. இந்த இடத்தில் இது தழைப்பதற்கு அவசியம்தானு என்று எனது சராசரி மூளை கேட்க ஆரம்பித்தது.

அப்போது அந்தச் செடி "நான் மீன்களின் இரையாகவே இங்கு இருக்கிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டது.

'மீன் குஞ்சு'கள் என்னுடைய தழையால் வளர்ந்து அதன் பிறகுதான் அவை புலால் உண்ண ஆரம்பிக்கின்றன. இப்போது என்னுடைய தண்டை உடைத்துப் பார், உனக்கொரு வியப்பான உணர்ச்சி தோன்றும்' என்றது.

நான் அதன் தண்டை இரண்டாகப் பிளந்தேன். அதனுள்ளே அளவிடமுடியாத வெதவெதப்பு இருந்தது. "இந்தச் சூடு அந்தத் தண்டுக்குள் எப்படி வந்தது? உனக்குத் தெரியுமா?' என்று பேசிற்று.

'வைதீகனுக இருந்தால் எல்லாம் கடவுள் செயல்' என்பாய். உன்னைப் பார்த்தால் பகுத்தறிவுவாதி போல இருக்கிருயே!' என்றது.

நான் விழித்தேன். 'ஒரு கரு வளர்வதற்கும்—அது வளர்ந்து உரு பெறுவதற்கும்—சூடும் குளுமையும் தேவை.

இப்போது நான் வளர்ந்திருக்கிறேன் என்றால், இந்தச் சூட்டாலும் குளுமையாலும்தான்.

'இந்தச் சூடு எனக்கு எப்படி வந்தது என்றால், என் உடல் பூராவும் இருக்கின்றன 'செல்' என்ற உயிர்ப்புச் சக்தி—சூரிய ஒளியால் சூடான நீரில் இருக்கின்ற, வெதவெதப்பை உறிஞ்சிவிடுகிறது. அதன் விளைவுதான், நான் நீரால் சூழப்பட்டிருந்தாலும்; எனது உடல் எப்போதும் வெதவெதப்பாகவே இருக்கிறது' என்றது.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நீரால் சூழப்பட்ட கடற் செடியைப் போல, பாதகம் விளைவிக்கின்றவர்களுக்கு மத்தியில் இருக்கின்றார்.

உதயசூரியன்-மதிய சூரியனின் அருள் கேட்டு துடித்துக் கொண்டிருக்கும் பல கோடி ஏழை மக்கள் இந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் துன்பச் சூட்டை நன்குணர்ந்த அறிஞர் அண்ணா அவர்கள்; அந்த துன்பத்தை மட்டும்-தான் உறிஞ்சி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். காரணம் அவரும் அந்தக் குடும்பத்திலே பிறந்த ஒருவரல்லவா?

பல கோடி மக்களின் நலனுக்காகப் பாடுபட உலகில் தோன்றிய எந்தத் தலைவனும் துன்பச் சூட்டைத் தான் உறிஞ்சி, எப்படி கடல் செடி தனது குளுமையான இலைகளை மீன் குஞ்சுகளுக்கு இரையாக்கி விடுகிறதோ, அப்படி தன்னைப் பொதுமக்களுக்கு இரையாக்கிக் கொள்கின்றான்.

கடல் செடி நீரின் சூட்டை உறிஞ்சுவதற்கும்-தன்னையே மீனுக்குத் தீனியாக மாற்றிக் கொள்வதற்கும் உருவானதைப் போல; அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தன்னைப் பொதுமக்களுக்கு அர்ப்பணித்தும்—அவர்களது துன்ப வேக்காட்டைத் தானுறிஞ்சிக் கொண்டும் வாழ்கிறார்.

கடலடியில் இருந்த எனது கண்கள் கொஞ்சம் தொலைவில் தங்க முலாம் பூசியத் தகடாக மின்னிக் கொண்டிருந்த ஒரு பனி மலையின் மீது விழுந்தன.

கடலின் மேற்பரப்பில் ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும் திங்கள்—அந்தப் பனிமலை மீது தனது கவனத்தைக் (கதிரை) செலுத்திய காரணத்தால்-அந்தப் பனிமலை தங்கக் குவியலாக எனக்குத் தெரிந்தது.

அதனின் உச்சி கடலின் மேற்பரப்பில் இருக்கிறது. அடிவாரத்தில் தான் நான் இருக்கிறேன்.

அந்த மலை-உலகம் தோன்றியதற்குப் பிறகு-பல கோடி நூற்றுண்டு இடையருது பெய்த மழையின் காரணத்தால் உருவான கடலில் எப்படி வந்திருக்க முடியும்?

அந்த மலை கடல் தோன்றுவதற்கு முன்பே உருவானதா? அல்லது கணக்கிட முடியாத அளவிற்கு வெப்பத்தைக் குறைத்துக் கொண்ட குளிர் காலத்தால்-நீர் இறுகிப் போனதால் ஆனதா? என்று என்னல் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பனிமலையின் தோற்றம் அந்த அமைதியான கடலில் சூட்சமத்தால் தொங்கும் மணியைப் போல ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது.

அந்த மலையின் அருகே அக்டேவியஸ் போன்ற கடல் மிருகங்களும்-திமிங்கலம்-சுரு போன்ற கடல்வாழ் பிராணிகளும் சுற்றிச் சுற்றி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

கடல் குதிரை போன்ற மிருகங்கள் அம்மலையின் மீது ஏறுவதும் இறங்குவதுமாக இருக்கின்றன. அப்பொழுது நீர் மட்டத்தில் போய்க்கொண்டிருந்த கடல் கொள்ளைக்காரனுடைய கப்பல் அந்த மலை மீது மோதிச் சுக்கல் சுக்கலாக உடைந்து கொண்டிருந்தது.

நடுக்கடலில் இது போன்ற ஒரு பயங்கர நிகழ்ச்சி நடந்திருந்தாலும்-ஒன்றும் நடக்காதது போலவே கடல் அமைதியோடும்—அடக்கத்தோடும் ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் பனிமலையைப் போன்றவர் அவர் ஆழமானகடலில் ஒரு கண்டாமணியைப் போல இருந்தார். ஆனல், ஊர் உடைமைகளைப் பொதுமக்களுக்கு விரோதமான சக்தியும்—கொடுங்கோலும் அபகரித்துக்

கொண்டு வரும் அந்தக் கப்பல் கட்சிகளைத் தனது புயல் வேகச் சக்தியால் மோதி, அவர் பொடி பொடியாக்கிக் கொண்டு வருகிறார்.

இதிலிருந்து நான் பெற்ற பாடம் என்னவென்றால்—நீலம் தோன்றுவதற்கு முன்னாலேயே இருக்குமானால், அதை எதிர்க்கும் ஒரு பொய்ச் சக்தியும் இருக்குமானால் இவைகளின் போராட்டத்தை நீதி எப்படி நியாயக் கண் கொண்டு பார்க்கிறதோ, அதனைப்போல, பொதுமக்களது வாழ்க்கைக் கடலின் மத்தியில்-அவ்வாழ்க்கையின் மீதே ஊர்ந்து வருகின்ற கயவர்களை-உறுதியாக உடைத்தெறியும் ஆற்றல் பெற்றவர் அண்ணா அவர்கள் என்பதேயாகும்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் ஆழமான உள்ளத்தில் நீதியை-நேர்மையை-இழந்தவர்களைத் தட்டிக் கேட்கும் ஒரு நியாய புத்தியைப் பனிமலையாக ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று தெரிகிறது.

பனிமலைக்கு அடுத்து வெகு தூரத்தில் கடலின் மேல் மட்டத்திற்கு வந்தேன். அங்கே பவழ மலைகள் காணப்பட்டதைக் கண்டேன்.

அத் தீவுகள் மிகக் குறுகிய அளவிலிருந்தாலும், அது இந்த விரிந்த உலகத்திலிருக்கின்ற-மக்கள் மதிக்கின்ற பவழத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

பவழப் பூச்சிகள் உருவாக்கிய கூடுகள் இயற்கையின் பஞ்சபூதக் கட்டளையால் இறுகிவிடும்போதுதான், அவை நமக்குப் பவழங்களாக ஆகின்றன.

அந்தப் பவழங்களுக்கு மத்தியில் துளைகளை இட்டு ஆரமாக்கிக் கொள்வதுதான் கலையறிந்தோர் செய்ய வேண்டிய பணியாகும். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பவழப் பூச்சிகளின் கூண்டுகளைப் போல மிக விலையுயர்ந்தவராக இருக்கிறார்.

மிகச் சுலபமான இடக் கட்டத்திலும்—காலக்கட்டத்திலும் கிடைக்கக்கூடிய பொருளாக அவர் இல்லை.

இயற்கையின் 'நெசவு' வேலையால் ஆக்கப்பட்டவர் அவரை துன்பத்திற்கிடையில் கண்டு பிடிப்போருக்குத் தன்னுடைய பவழக் கூட்டையே ஒப்படைத்து விடுகிறார்.

பொதுவாகப் பவழக் கூடுகளைப் பெற விரும்புவோர்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்துக் கடற்பயணம் செல்ல வேண்டும்.

அண்ணாவின் அன்பு என்ற பவழத்தை அடைய விரும்புவோர்களும் தங்களுடைய உடைமைகளை இழந்து-சமுதாய நெறிச்சலினால் நொந்து போயிருக்கிறார்கள்.

தமிழர் கொடுத்த மொழிப் போராட்டத்தில் அண்ணாவின் திட்டங்களைச் செயல்படுத்த முனைந்தவர்கள் பவழக் கூட்டைத் தேடிச் சென்ற கடற்பயண வீரர்களைப் போல தங்களது உயிரையே காணிக்கையாக்கி இருக்கிறார்கள்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் உலக மக்கட்கு கடலைப் போன்று காட்சியளித்துக் கொண்டிருப்பதை எனது கடற் பயணத்தால் கண்டேன். நாள் தோறும் நான் கடற்காற்று வாங்ககடற்கரைக்குப் போகும் போது,கடலைக்காண்கிறேன். அப்போது அறிஞர் அண்ணா எனது இதயத் திரை அரங்கிலே தோன்றுவதையும் காண்கிறேன்.

தன்னடக்கம்

நான் மிக மிகச் சாமானியன். ஆயினும், திரியும் எண்ணெயும் முறைப்படி இருந்திடின், இருட்டினை விரட்டிடும் ஒளியினை உள்ளங்கை அளவுள்ள அகல் விளக்கும் தருகிறது அல்லவா? அது போல என்னை ஒரு மாபெரும் விடுதலை இயக்கத்தை நடத்திச் செல்லும் பொறுப்பினை ஏற்கத் தக்க நிலைக்கு நீங்கள், உங்கள் அன்பைப் பெய்து ஆளாக்கி விட்டிருக்கிறீர்கள்.

நான் மிக மிகக் கூச்சப்படுபவன்—உங்களுடைய உற்சாக மூட்டும் தன்மையும் உறுதி தரும் பேச்சும் செயலும் உடனிருந்து பணியாற்றும் திறனும் சேர்ந்துதான், என்னை இந்த அளவுக்குப் பொதுப்பணித் துறையிலே ஈடுபட வைத்தது.

- அண்ணா

நீ!

அண்ணலே! பேரறிஞர் பெருந்தகையே! தென்னாட்டுக் காந்தி நீ!

அன்பு நீ! அறிவு நீ! பண்பு நீ! பைந்தமிழின் சீரிளமைத் திறம் நீ!

பருகா அமுதம் நீ! பாலின் நெய் நீ! பழத்தின் ரசம் நீ! பாட்டின் பண் நீ!

பரிதி நீ! கொள்ளும் கிழமை நீ!

உவமை ஒன்றுக்குள் அடங்கா உருவம் நீ!

உள்நின்ற நாவிற்குள் உரையாடி நீ! பாகன் நீ!

கருவாய் உலகுக்கு முன் தோன்றி, கண்ணறிவு ஒளிகாண கருவும் நீ!

திருவே என் செல்வமே! என் புகழே நீ!

செழுஞ்சுடரே! செழுஞ்சுடரின் சோதியே நீ!

உருவே! என் உறவே? ஊனே! ஊனின் உள்ளமே!

உள்ளத்தின் உள்ளே உரைகின்ற உயிரணுவே! என் அறிவே! கண்ணே!

கண்ணின் கருமணியே! மணியாடு பாவாய் நீயே!
பகைவர்க்குத் தீ நீ! தகிப்போர்க்கு நீர் நீ!
எளியோர்க்குத் திண்மை நீ!வழிபிறழ்ந்தார்க்குத் திசைநீ
அந்த திசையில் திகழும் இயற்கை நீ! இயற்கையின் எழில் நீ!
விண் நீ! விண்ணில் ஒளிரும் மீன் நீ! ஞாயிறும் திங்களும்நீ
காய் நீ! கனியின் நின்ற சுவை நீ!
மணம் விரவும் நுகர்ச்சி நீ! நிலை குலையா அரசியலும் நீ!
நான் நீயாகி, நேர்மையாகி, நெடுஞ்சுடராகி, நிமிர்ந்து
நிற்பதற்கும் வேண்டும் நீயே!
நாட்டினர் விரும்புகின்ற சோசலிச வித்தும் நீ!
அமைதியான அரசியலுக்குரிய ஜனநாயகத் தாய் நீ!
வறியவர்கட்கும், உழைப்பவர்கட்கும் சுற்றம் நீ!
பொன் செயும் பொருளாதாரத் தத்துவம் நீ!
மன்பதைக்குத் துணையாகும் அமைதி நீ!
தன்னலத்தை மறுத்தத் தாய்மை நீ!
தழைப்பதற்கே நிலைத்து நின்றத் தத்துவச் சுரங்கம் நீ!
உற்றிருந்த உணர்வுக்கு உருவம் நீ!
உற்றவர்க்கு ஓர் சுற்றமாய் ,ன்றாய் நீ!
கற்றறிந்த கலைஞானம் முழுமையும் நீ!
பெற்றிருந்த தாய் அவளின் அன்பும் நீ!
பின்னியெனைப் பிணைக்கின்ற பிணைப்பும் நீ!
வற்றாத அறிவுக்கு மூலமாகத் திகழ்பவர் நீ!
வண்டமிழாள் ஈன்றளித்த தலைமகன் நீ!
உதயத்தின் உச்சியே! உலகத்தின் உண்மையே நீ!
பனிமலரே! பன்னூல் பயனே! பாசத்தின் குருதியே நீ!

திருமணியே; தீந்தமிழே! தித்திக்கும் தேன்பாகே நீ!
தீங்கரும்பின் இன்சுவையே! திகழும் சோதியே நீ!
அருளே! அருட்கருவே! அன்பின் இலக்கணமே நீ!
ஒருவனாய் உலகுக்கு வந்துதித்த ஒழுக்கமே நீ!
ஓருருவில் மூவுருவம் ஆனாய் நீ!
கருவறுத்து இந்தியினைக் காய்த்தோன் நீ !
கனித்தமிழின் கனிச்சாற்றால் சுவை தந்தோன் நீ!
மருவற்ற சொல்லாட்சி செய்பவனே நீதான்!
மான் அமைதி நெஞ்சம் கொண்ட மாமேதை நீ!
திரு ஒளியாள் அருகிலிருக்கும் திருச் செல்வன் நீ!
திருவிடத்தின் முழு உருவம் தந்தாய் நீ!
ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீ!
ஒண்டா உள்ளங்களில் ஒடுங்கினாய் நீ!
மலைமுகடு மாருதத்தின் மென்மையெலாம் நீ!
பிழைத்தாரைப் பொறுத்தருளும் பொறுமையே நீதான்
தேச விளக்கு எலாம் தேக்கமாய் நின்ற ஒளி நீ!
கல்லாதார் மனக் கண்ணைத் திறப்பவன் நீ!
பொல்லாத நெறி முறைக்கு வெல்லாத வைரி நீ!
பொல்லாங்கை வீழ்த்துகின்ற பகையும் நீ!
நில்லாத ஆணவத்தின் கடும் வலிவைத் தகர்த்து
மாற்றான் நீ!
சொல்லாத அரசியலைச் சரிய வைத்த தந்திரி நீ!
செந்தமிழின் காவலனாய் நின்றவனும் நீயே!
குறளெனச் சிறு உருவம் கொண்டாய் நீ!
கண்டு தமிழுண்ட சங்கத் தமிழ் மேதை நீ!
இழையான சொற்களைப் பிழை நீக்கி ஆள்வோய் நீ!

இச்சைக்கு வளையாத தோளோய் நீ!
இல்லந்தோறும் கொள்கைத் திண் வித்தை இட்டோய்நீ!
பெரிய மனதால் எதிரியையும் ஆட்கொள்ளும் அரிய பிறவி நீ!
பேணும் தொண்டர்கட்குப் பெரியவன் நீ!
என்றென்று மாறா இன்பம் நீ! எழிலார்ந்த காட்சி நீ!
எண்ணங்களைச் சிறையிடா ஏந்தல் நீ!
இந்நாடு தலை வணங்கும் இனிய பண்பாளன் நீ!
பேராயிரம் பரவி புவியார் வாழ்த்தும் எமது அண்ணன்நீ
பிரிவிலாத தோழர்கட்கு என்றும் தேர்வாய் வந்தபயன்நீ!
அரச தந்திரத்தின் ஊற்று நீ!
மக்களை ஏய்க்கும் நோய்க்கும் மாமருந்து நீ!
வஞ்சம் அல்லை! கயமை அல்லை நீ!
வன்கொடுமை நெஞ்சம்அல்லை நீ! மயக்கமல்லை! புதிருமல்லை
குழப்பம் அல்லை! நஞ்சும் அல்லை! 'நா' சருக்கி வீழ்வானும் அல்லை!
நப்பாசை அல்லை! பேராசை அல்லை! நாச நினைப்புமல்லை!
தஞ்சமென வீழும் நோஞ்சான் அல்லை! பிறிதும் அல்லை! அல்லை நீ!
சிந்தனையின் சிகரமே நீதான்! உனது எல்லை அறிவின் எல்லை!
உன்னை நெருங்குவோருக்கு இல்லை தொல்லை!
தமிழ் முல்லைக் கொழிக்கின்ற மலர்க் கொல்லை நீ!
பற்றி நின்ற வாழ்க்கை வேதனைகள் பறக்க வேண்டில்—
பரவியிருக்கும் பஞ்சமெலாம் நகரவேண்டில்—
சுற்றி நின்ற லஞ்ச லாவண்யங்கள் ஒழிய வேண்டில்;
செந்தமிழின் பகையான இந்தி வீழ வேண்டில்;

உற்றதொரு தமிழகத்தில் உயர்வே வேண்டில்;

உழைப்பவர்கட்கு உயர்வளிக்கும் உன்னத வாழ்வு வேண்டில்—

கொற்றமெலாம் மக்கட்கு ஆக வேண்டில்;

காஞ்சி நிலக் கருவூலம் அண்ணனே வேண்டும் நீயே!

பட்டுடுத்த மாட்டாய் நீ! பகட்டாக வாழ விரும்பாய் நீ"

பவளச் செவ்வாய் வெற்றிலையால் சிவக்கின்ற இதழுடையோய் நீ!

பாதம் நோவ, இட்டடியிட்டு ஊரூர் ஓடி, கட்டவிழ்ப்பாய் கொள்கையை நீ!

விட்டொழிய மாட்டாய் குறள் வாழ்வை நீ!

விலை பேச முடியாது உன்னையே நீயே!

வட்ட நிலா வடிவம் கொள் குடையின் கீழ்;

சுட்ட செழும்பொன் சுடரவிழ்க்கும் கோன் நீ!

திருப்பெயராம் உன் மூவெழுத்தைச் செப்பாராகில்;

திரிவண்ணந் திறங் கொள்கை பேசாராகில்:

ஒரு காலும் இரு வண்ண கொடியினை ஏந்தாராகில்;

உன் கூட்டத் தேனமுதத்தை உண்ணாராகில்;

அரசியல் நோய்கெட உம்மை அணுகாராகில்;

உன் அணிவகுப்பில் முன் நிற்க உந்தியோடி வாராராகில்

பெரு நோய்கள் அரசியலில் தொத்தி செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகிப் பிறந்தார் என்பேன்!

குறளானை, இலக்கியக் குன்றானை, கற்பனை ஊர்தியானை, தத்துவக் கடலானை; தூற்றல் நஞ்சை உண்டானை,

நாடகத் துறையானை, நல்ல பகுத்தறிவால் குறை தீர்ப்பானை;

இன்னமுத சொல்லாட்சி ஈவானை, நடமாடும் இலக்கியத்தானை,

மக்களவையில் மருள் நீக்கும் பேச்சால் ஐயம் தீர்த்தானே!

என் உள்ளத்து உள்ளே ஒளிந்து வகை செய்யும் நிறைவோனே

காலத்தின் ஏழெட்டாண்டைக் கடந்தானைக்,

காஞ்சி வாழ்பேரறிஞனை, சேராதார் நன்னெறிக் கண் சேராதாரே!

எல்லாம் எனது அண்ணன் என்று நின்றாய் போற்றி;

மல்லோட்டி எமை மக்களாக்கிப் படைத்தாய்ப் போற்றி

மதி பழுத்தறும் சொல்லருவியால் எமை மதிக்க வைத்தாய்போற்றி,

கல்லாதார் காட்சிக்கு அரியாய்ப் போற்றி;

கற்றார் இடும்பைக் களைவாய் போற்றி;

கொல்லாத சொல்லளிக்கா நாவோய் போற்றி;

தென்னாட்டுக் காந்தியெனும் பேரறிஞபோற்றி! போற்றி!

அண்ணு ஒரு தமிழ்ப் பூ மாலை!

எங்கள் அண்ணனே! தத்துவத்தின் தேக்கமே! எதிர்காலத்தின் ஆக்கமே!

கிதிக்காசிய நாடுகளைச் சுற்றி விட்டு வந்த உதய சூரியனே!

கடல் கடந்த நாடுகள் தங்களைப் புகழ்ந்து கோலாகல வரவேற்பைத் தந்தன!

எதிரிகளும் ஊமையாகும்படி கலாச்சாரத் தூதுவராய் சென்று கீர்த்திக் கொடி நாட்டிவிட்டு வந்திருக்கிறீர்!

தலைநகரம் வீர வரலாற்று விழாவெடுத்து தாங்கொணு மகிழ்ச்சியுறுகிறது!

அது கண்டு நாங்கள் தேனில் விழுந்த எறும்புகளானோம்!

உம் தோற்றம் கண்ட இடமெலாம் மக்கள் பூந்தோட்டமாயினர்!

உம் நோக்கம் படர்ந்த இடமெலாம் வீரத்தின் விளையாடலாகத் திகழ்கிறது!

அண்ணனே! நீர் தறுகண்மையின் தோற்றுவாய்!

இனியவனே! பனியணைய மலர்க்கண்ணு!

பாவையர் கூட்டம் உம் பளிங்கு முகம் கண்டு தமிழின் தலைமகனே வருக வருகவென்று பள்ளு பாடிற்று

அன்னைக்குலம் ஆரத்தி எடுத்து அகமகிழ்ந்தது!

அன்பு மாலைகள் ஆயிரக் கணக்கில் விழுந்தன; உமது அழகூட்டும் அணுருக்கு!

சிறுவர்கள் இனிப்பு வழங்கினர்;

வெடித்த எரிமலையோ—பிளந்த பூகம்ப எதிரொலியோ என்று 'கண்மணிகள்' 'அண்ணு வாழ்க' என்ற முழக்கமிட்டனர்!

அந்த ஒலி முழக்கங்களைக் கேட்ட அரசியல் எதிரிகள் மூக்கின்மீது விரல் வைத்தனர்!

புருவத்தை மேலேற்றினர்; புல்லறித்த மக்கள்!

உம்மை வரவேற்க—இன் முகங் காண அமுத சொற்களைக்

கேட்க எமக்குள் எத்துணை போட்டி அண்ணு!

பரி பூட்டிய தேரிலே; தமிழ் மன்னவனே உம்மைப் பார்த்துப் பரவசமடைந்தோம்!

உதயசூரியன் வானவீதியிலே உல்லாச பவனி வருவதைப் போல காட்சியளித்தீர்!

'அடடா......வோ! அண்ணுவின் தலைமுறையிலே வாழ, எடுத்த பிறவியே பிறவிஎன்று எம்மை யாமே ஏற்றிப் போற்றிக்கொண்டோம்!

மண்ணிலே வேலி போடலாம்; விண்ணிலே போட முடியுமா?

உடலைக் கட்டலாம்; உயிரைக் கட்ட முடியுமா?

விழா என்ற பேரிலே விண்ணிலே வேலியமைத்தவர்களைத் தமிழகம் கண்டது!

உயிர் இவர்களிடம் உத்தாரம் பெற்றுப் போவதைப் போல அதையும் கட்டுகின்றோம் என்றார்கள்!

நாங்கள் அத்தகையச் செயல்களை நாடவில்லை!
ஏழை மக்கள் இதயம் குளிர பாராட்டுவதைக் கண்டோம்!

மாடி வீடுகளிலே நின்ற மக்கள் மாலைகளை வீசியதை மனமாரக் கண்டோம்!

குடில் மன்னர்கள் குதூகலத்தால் பூப்பாவாடை விரித்ததைப் பூரித்துப் பார்த்தோம்!

தொண்டர்கள் தங்கள் தேரோடும் வீதிகளிலேயெல்லாம் மண்ணாகிக் கிடந்தார்கள்! ஏன்?

உயிர் எமக்கு பெரிதல்ல; அண்ணன் அன்புதான் பெரிது!

அதனைப் பெற உயிரையும் விலையாகத் தருவோம் என்ற ஆர்வமேலீட்டால் காட்சியளித்தனர்'

எமது இதயவீணையை மீட்டி ஏழிசைப் பாடிவந்தோம்:

ஊர்வலத்திலே!

நரம்புகள் எழுப்பிய நாதமாக நடைபாட்டு இசைத்து வந்தோம்!

இதற்கெலாம் காரணம் என்ன?

எங்கள் லட்சியமே அறிஞர் அண்ணாதான்!

எங்கள் வாழ்வும் வளமும் அறிஞர் அண்ணாவே என்ற எண்ணம் தான்!

இதைவிட யாம் பெறும்பேறு இப்பிறவியில் இல்லை என்பதை உணர்ந்த காரணத்தால் தான் அண்ணா!

கடிக்க நனி சொட்டும் கரும்பு!

மோப்ப மணக்கின்ற மலர்!

கேட்கப் பரவி வரும் இசை!

நோக்கம் எழிலீயும் காட்சி!

உணர சுகந்தரும் தென்றல் !

எண்ண எண்ண இனிமை தரும் அறிவு'

இத்தனையும் வென்ற ஒரு பெருந்தலைவர் நீர்தானே அண்ணா!

மாணிக்க விளக்கின் மரகதத் தீபமாக இருந்தது எங்கள் வரவேற்பை தாங்கள் ஏற்றபோது!

மாசறு உமது முகத்திற்கு இதற்குமேல் உவமை கூற முடியவில்லையே அண்ணா!

ஆட்சிக் கோணலை நிமிர்த்திட முழக்கமிட்டீர் கடற்கரையிலே!

காசறு கொள்கைக்கு காவலராய் நின்றீர்!

மேதகு மேன்மையால் மிளிர்கின்ற தங்களது அறிவு ரைக்கு கோடி வணக்கங்கள் செய்தோம்!

புதிருக்கு புதிராகின்ற புலவோய்!

எதிருக்கு எதிராய் உம்மை எதிர்க்கின்றசகதி ஏது?

நாட்டிலே நீங்கள் ஒரு பிரச்சினையாகி விட்டீர்!

ஆட்சி பிரச்னைக்கு நீங்கள் ஒரு ஊழி!

வரலாற்றில் நீங்கள் ஒரு பொன்னேடு!

இலக்கியத்தில் நீங்கள் ஒரு காவியம்!

'நேற்று' நீங்கள் இல்லாததால் கலங்குகிறது!

'இன்று' நீங்கள் இருப்பதால் இன்பம் பெறுகிறது!

'நாளை' உங்களுக்காக ஏங்கி நிற்கிறது!

அறிஞரே! மரீனா கடற்கரையிலே நீங்கள் ஆற்றிய உரையைக் கேட்டோம்!

உடல் புல்லரித்தது! உவகைக் கலமேறினோம்! வங்கக கடலிலே உலவி வலம் வந்தோம்!

தமிழாய்த் திகழ்ந்து திருக்குறளாய் சிரித்தீர்கள்!

பூகோளமாய் விளங்கி முல்லை நிலமாய் நகைத்தீர்கள்!

கணிதமாயிருந்து வகுப்பன வகுத்து, கழிப்பன கழித்தீர்கள்!

கூட்டுவதைக் கூட்டி பெருக்குவதைப் பெருக்குனீர்கள்!

சரித்திரமாய் இருந்து சமாதானத்தை நிலை நாட்டி பொற்காலத்தை உருவாக்குபவருக்குப் பெயர்—அறிஞர் அண்ணு!

விஞ்ஞானமாய் விளங்கி, புதியன கண்டு பிடித்து ஈந்து எமை புதியதோர் குடிமக்களாக்க இருக்கும் வித்தகர்அண்ணு!

மனேதத்துவமாய் திகழ்ந்து எமது மனக்குறைகளை மன்னிக்கும் மாமேதையின் நாமம் அண்ணு!

தத்துவமாய் எமை உருவமாக்கி மோன நிலையிலே ஆழ்த்தும் அறிஞர்க்கறிஞரது பெயர் அண்ணு!

அண்ணலே! தென்னகத்து மன்னவனே! தங்கள் பெருமையை கிழக்காசிய நாடுகள் உணர்ந்துவிட்டன!

உலக நாடுகள் அனைத்தும் உணரும் நாள் என்ருே, அன்றுதான் எமக்கு பிறவியின் புனித நாள்!

அதனுல் நாங்கள் தங்களுடன் ஐக்கியமாகிவிட்டோம்'

தமிழ் மாலை சூடி தங்களைக் காண்கிருேம்! பூரிக்கிருேம்' பெருமையுறுகிருேம்;

'அறுபத்தேழு' பற்றி நீங்கள் ஆற்றிய கருத்துகளை அகத்திலே இருத்திக் கொண்டோம்!

'கருமமே கண்ணுவோம்' காங்கிரசை அரியணையிலேயிருந்து இறக்குவதே எமது பணி.

அந்த பணியை இன்று முதல் தங்கள் காலடிக்குக் காணிக்கையாக்கிக் களிக்கிருேம்!

இந்த சபதத்தை இமை மூடினும் மறவோம்! மறவோம்!

ஃ ஃ ஃ

★

தமிழ்ப் பண்பு

வாழ்க என்பது தமிழ்ச் சொல் மட்டுமல்ல, தமிழ்ப் பண்பு. கனிந்த மனத்துடன், மற்றவரின் வாழ்க்கை செழித்து அவர் இன்புற்று இருப்பது அவருக்கு மட்டுமல்லாமல், சமூகத்துக்கு நல்லணி என்பதால், வாழ்த்துவது தமிழ் மரபு. அந்தச் சொல்லிலே இசை ஒலியும் இதயக் குழைவும் இருப்பதனை இதயமுள்ளோர் எவரும் உணருவர்.

- அண்ணா

★

அன்றை ஒரு தென்றல்!

தமிழெனும் கன்னிப் பெண் தோன்றிய பொதிகையில் பிறந்த தென்றலே! அறிவெனும் மணத்தை தமிழ் அவனியிலே கமழவைக்க மழலை நடை போட்டு வரும் வசந்தனே!

பொருப்பை விட்டெழுந்து பொறுப்போடு விருப்பு வெறுப் பற்று நீ தமிழகத்தில் உலா வருகிறாய்!

உனக்கிருக்கும் கடமை உள்ளம் அரசக் கட்டிலிலே ஆரோகணித் திருப்போருக்கு இல்லையே என்று நகை புரிகிறாயா? செய்! செய்!

மலர்த் தோழா! நீ வந்து விட்டாய் என்பதை தாமரை பூத்து கண்ணழகு பெறும் தடாகங்கள் மூலம் நான் நோக்கு கிறேன்!

மணம் நிறைந்த காற்றாக— இளம் வேனிலாக நீ சில்லென்று என்னை விசிறி விடுகிறாய்!

மனதை மயக்கும் மாலைப் பொழுது உன்னைக் கண்டு மகிழ் வுறுவதைப் பார்க்கிறேன்.

காதல் கனிந்த காரிகையர்கட்கு; உன் வரவு சர்க்கரைப் பந்தலிலே தேன்மாரிப் பொழிந்ததைப் போன்றதாகி விடுகிறது.

தேன் வெறி பிடித்த வண்டுகள் அப்போது எழில் மலர்களை முத்தமிடுகின்றன.

சிரிக்கும் பொழுது பற்களை பீறிக் கிளம்பும் வெண்மை நிற ஒளியொத்தக் 'குருக்கத்திப் பூ' மலர்ந்து மணம் பெறுகிறது.

பண்தேரே! காதல் என்ற மன்னன் உன்னைக் கண்ணுற்ற பின்தான் கன்னிப் பெண்களை வேட்டையாடப் புறப்படுவதாக தமிழ் இலக்கியங்களிலே படித்திருக்கிறேன் நான்.

வெண்ணிலா உனது குடை! வசந்தம் அமைச்சன்! உன் புகழேற்றும் இசைவாணர்கள் குயில்களாமே!

பலாச மலர்கள் உனது வில்லா? வட்டமிட்டொலிக்கும் வண்டினங்கள் நாணு? மாந்தளிர்கள் அம்புகளா உனக்கு?

ஆகா! உன் பெருமையை எப்படிச் சாற்றுவேன் இளங்காற்றே!

தென்னலே! காதல் மன்னன் உன்னைக் குஞ்சரமாக ஊர்ந்து பவனி வருகிறானாமே!

சபாஷ்! யானையின் பலம் உனக்குண்டோ! அப்போது உன் மதிப்பு உரைக்கவொணாததன்றோ.

தென்றலே! நீ பிறந்த இடத்தை விட்டு வருகிற போது மலர்க்காடுகளைக் காண்கிறாய்?

காவைக் கண்டிருப்பாய்! கன்னல்—செந்நெல் காடுகளையும் பார்த்திருப்பாய்!

அல்லி உன்னைக் கண்டு சிரிக்குமாம்! தாமரை தலை நிமிருமாம்; சுய மரியாதை வீரர்களைப் போல ரோஜா ஆல

வஞ்சம் வீசுமாம்! மல்லி மஞ்சம் விரித்திருக்குமாமே உனக்காக. இது உண்மைதானே இன்பக்காற்றே?

ஆகா...ஹா! உன் அழகே அழகு! அழகுசிரித்தாடும் மலர்களையே நீ தன் வயப்படுத்திக் கொள்ளும் சக்தி படைத்திருக்கிறாயே! என்னே உன் ஆற்றல்! அன்பு, பண்பு'

வரும் வழியில் இத்தனை இயற்கை அழகுகளைக் கண்டு புளகாங்காங்கிதமுற்ற நீ; அதோ இருக்கும் அந்த இருண்ட காட்டில் நுழைந்தாயா?

புகுந்திருப்பாய், புகுந்திருப்பாய்! உன்னைத் தடுப்பவன் யார்? நீதான் எங்கும் நுழைபவனாயிற்றே!

அந்த இருண்ட காடு தான் எனது சமுதாயம்!

என் சமுதாயம் காடாகத் திகழ்ந்தால் அங்கே சேறும் சகதியும் காணப்படுகிறது.

அந்த நாற்றத்தை சீர்திருத்தக் கொள்கையால் சீர்படுத்துகிறாய் நீ!

மேடு பள்ளங்களைக் கொண்ட சமுதாயத்தை நீ சமத்துவ சமண்படுத்துவதை நான் உணர்கிறேன்.

இல்லாவிட்டால் 'கருங்காலி' மரத்தை யொத்த சில மக்கள்மீது சந்தன மரத்தின் நறுமணத்தைத் தவழ விடுவாயா?

சந்தன மரத்திலே நீ தவழும்போது அந்த மரத்திலே தேன்கூடு ஒன்று கட்டப்பட்டிருந்தது.

தேன் இனிப்பைத்தான் தரும். சுவைக்கப்படும் பொழுது நீ அந்தத் தேன்கூட்டிலே தவழ்ந்ததால் அது மணத்தையும் தருகிறது. என்னே உன் சேவை!

காட்டிலே நீ உலவப் புறப்பட்டபோது புன்னை, தேக்கு, ஓதியம், வேம்பு, பூவரசு, மூங்கில், தூங்குமூஞ்சி, கொங்கு போன்ற பல மரங்களையும் பார்த்திருப்பாய்.

இருண்ட கானகத்திலே மட்டுமா அவை உள்ளன

இருண்ட என் சமுதாயத்திலும் அவை மலிந்து கிடப்பதைக் கண்டிருக்கிறாய்!

அதனால்தான் அவற்றைத் திருத்த சந்தன மரம்போன்ற உயர்ந்த பண்புகளைப் பரப்பி நீ சமுதாயத்தை மணம் கமழச் செய்கிறாய் என்று எண்ணுகிறேன்.

இந்த உன் செயலும் ஒரு சமுதாய சீர்திருத்தந்தானே?

இன்றேல் 'தூங்குமூஞ்சி'களைத் தட்டி எழுப்பி வேம்பு மூலம் சித்த வைத்தியம் செய்திருப்பாயா?

புன்னைப் பூ அழகானது என்றாலும்; சிறு காற்றையும் தாங்க முடியாமல் தலை கவிழ்ந்து கீழே உதிர்வதைப் போன்ற என் சமுதாய பலவீனர்கட்கு வயிரம் பாய்ந்த தேக்கின் பலத்தையும்–வளத்தையும் வழங்கிட நினைப்பாயா நீ?

அவற்றின் உடல்களை ஆரோக்கிய முறையிலே வளர்க்க சந்தனக்காற்றை ஊட்டுவது ஏன் என்பதை அறிந்தேன்.

மூங்கில் மூலமாக இசையை எழுப்பி, அவர்களுக்கு ஆறுதலையும் தேறுதலையும் அளிக்கிறாய்.

இவையும் சீர்திருத்தமல்லவா? பொதுநலத் தொண்டல்லவா?

தென்றலே! இந்த உதவிகளை இருண்ட காட்டுக்கு மட்டுமா செய்கிறாய்? நோய்வாய்ப்பட்ட என் சமுதாயத்திற்குமன்றோ கூலிபெறாமல் புரிகிறாய்!

நீரன்றோ நீனிலம் புகழும் சீர்திருத்தவாதி! உன் சேவை நீடு புகழ் வாழ்க! வளர்க நின் கடமை உள்ளம்.

சிறுகாலே! சந்தனக் காட்டிலே நீ தவழ்ந்து வரும்போது பூ'வை அணைக்கிறாய்!

'பூ' என்றால், பூமி, உலகம்தானே! பூவான பூமியை–உலகத்தை நீ கட்டி அணைக்கிறாய்.

பூவை நீ அணைக்கும்போது அதனுள்ளிருக்கும் தாதுவான மகரந்தத்தையும் அன்றோ மகிழ வைக்கிறாய்.

அந்த தாதுக்களும் உன்னை உளமார சிரித்து வாழ்த்தி யன்றோ இனிமையாக வரவேற்கின்றன!

பூவான பூமியை நீ அணைத்து உலா வரும் போது, அந்தப் பூமியில் பதியும் மகரந்தம் போன்ற மக்களும் உன்னைக்கண்டு இதயப்பூர்வமாக சிரித்து வாழ்த்தி வரவேற்கிறார்கள்.

தென்றலே! நீயும் மனித இனத்தின் உள்ளங்களை ஆட்கொண்டு அவர்களை அகமகிழ வைக்கிறாய்!

மக்கள் உள்ளமும் மலரைப் போன்று மென்மையானது அல்லவா?

அதனாலன்றோ. அவர்கள் உன்னைக் கட்டித் தழுவி ஆர அணைத்துப் பூரிக்கிறார்கள்.

தென்றலே நீ யார்? ஏனென்றால் உன் பெயரை மட்டும் தான் கேட்டிருக்கிறேன்.

உன் ஊர், தாய் தந்தையர் பெயர் தெரியவில்லை? ஏதோ அருவமாக மாலை நேரங்களில் வருகிறாய்!

குறிப்பிட்ட வசந்த காலத்தில்தான் என் அகக் கண்ணால் உணர்வால் நான் உன்னைக் காண்கிறேன். நேரில் பார்க்களாமென்றால்தான் முடிய வில்லையே!

நீ ஆணா பெண்ணா என்று என்னால் அறிய முடியவில்லை! புலவர்கள் உன்னை பெண் என்று கூறுகிறார்கள்.

'தென்னன்' என்ற பெயரும் உனக்கு உண்டல்லவா? அதனால் நீ ஆணாக இருப்பாயென்று நம்புகிறேன்.

ஆணாக இருந்தால் நீ பெண்ணைக் காதலிக்க உரிமையுண்டு.

பெண்ணென்றாலும் சரி; நீ ஆணைக் காதலிக்க முடியும்.

ஆனால், நீதான் ஆணையும் பெண்ணையும் காதலிக்கிறாயே!

அதனாலன்றோ உன்னைக் கண்டதும் ஆண் பெண் இரு பாலருக்குமே காதல் நோய் முகிழ்த்து விடுகிறது!

இது என்னே உன் கோலக் கூத்து! உன்னை நம்பமுடியவில்லை தென்றலே! ஏனென்றால் நீ இருவரையும் கிள்ளி மோத விட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கிறாய்!

எப்படியானாலும் மக்கட்கு உதவியைச் செய்கிறாய்.

தென்னனே எனது இதயம் கவர்ந்த இன்பமே, நான் அரசியல்வாதி!

உன்னை இந்தக் கண்ணோட்டத்திலே காண மாட்டேன்!

நீ ஆண் பெண் இருபாலரையும் மகிழ்வூட்டுகிறாய்! கவருகிறாய்!

இன்ப ஒற்றுமையை ஊட்டி வளர்க்கிறாய்! வருங்கால வாரிசுகட்கு வழி காட்டுகிறாய்.

அதைத்தான் நான் எனது இதய அரங்கிலே எழிலோவியமாகக் காண்கிறேன்.

நீ வந்ததும் நாடு உவகை பூக்கிறது! மகிழ்ச்சி தானே மனதுக்கு விருந்து.வாழ்க நீ!

பூவை அணைத்து தாதென்ற உள்ளங்களைப் பறித்துக் கொண்டு காலமெனும் நதியிலே நீ தவழ்கிறாய்!

காலமெனும் நதி வற்றாது ஓடும் ஒரு ஜீவ ஆறு.

அந்த ஆறு எத்தனையோ வரலாறுகளைச் சமைத்திருக்கிறது.

எத்தனை யெத்தனையோ வரலாறுகட்கு கல்லறையும் கட்டியிருக்கிறது!

சாக்ரடீசுக்கு நஞ்சு தந்து சாகடித்தது யார்?

ஜோன் ஆப் ஆர்க்கை எரியவிட்டது யார்?

ஏசுவைத் துடிக்கத் துடிக்க அறைய விட்டது எது?

காந்தியாரின் சாகாப்புகழ் கென்னடியின் கல்லறை இந்த வரலாறுகளை கணக்குத் தவறாமல் எழுதி முடிப்பதும் இந்தக் காலம் அல்லவா?

அந்தக் கால நதியிலேதான் பிறந்தவனும் நீராடுகிறான்! இறந்தவன் எலும்புகளும் கரைக்கப்படுகின்றன!

மலர்களை மலர வைப்பதும் மடிய வைப்பதும் அதே காலம்தானே!

புதுமணத் தம்பதிகளை நீராட அனுமதிப்பதும் புருஷனை இழந்தவளின் தாலியை ஏற்றுக் கொள்வதும் இதே காலநிதி தான். இதைப் பல இடங்களிலே பார்த்திருக்கிறேன் தென்றலே!

அது காலத்திற்கேற்ற நிலைமைகளைத் தழுவி கால கர்த்தாவாக நடமாடுகிறது.

அப்படிப்பட்ட கால நதியையும் நீ தழுவிக் கொண்டாயே! என்னே உன் சக்தி, வீரம், ஆற்றல்.

காலத்தையும் உன் பக்கம் இழுக்கும் சக்தி உனக்குண்டு என்பதை நிரூபிக்கத்தானே காலத்தைப் பல பிரிவாக வகுத்து குறிப்பிட்ட ஒரு காலமான வசந்தத்தின் போது மட்டும் நீ வருகிறாய்! போகிறாய்!

இத்தகைய சக்தி படைத்த என் அருமைத் தென்றலே! உன்னை உளமாற நான் போற்றுகின்றேன்.

உன் வீரம் என் இனத்திற்கும் தேவை யென்பதால்!

வாழ்க நீ தென்றலே வாழ்க நீ வையம் உள்ளளவும்

தென்றலே! இவ்வாறு நீ ஓடி வரும்போது வழியில் அருவியின் தோளிலே உந்தி உந்தித் தாண்டவமாடுகிறாய்.

அந்த அருவிகள் யார் என்று உனக்கும் தெரியும்!

துடிப்பான உள்ளம் படைத்த தமிழகத்து வாலிபர்கள் தான் என்பதை நானும் அறிவேன்.

வாலிபப் பருவத்தின் வனப்பையும்–வலிமையும் நீ நன்ருக உணர்ந்திருக்கிருய்.

இமைப் பொழுதில் எதையும் சாதிக்கும் திறன் பெற்றவர்கள் வாலிபர்கள்.

அதைப் போலவே எதையும் அழிக்கவும் வல்லமை பெற்றவர்கள்.

நீ வரும்போது வாலிபர்கட்கு காதல் உணர்வை ஊட்டி ஒன்றுபடுத்துவாய்!

இப்போது அவர்களை காதல் களியாட்டத்திலிருந்தாலும் பிரித்து, கடமை வீரர்களாக மாற்றும் சக்தியை ஊட்டி விட்டாய்! வாழ்க நின் செயல்! வளர்க இமயம்போல் இவை

அவர்கள் பருவயிரத் தோள்கள்மீதும், பொங்கு மணி மார்பகத்தின் மீதும் நீ தவழ்ந்து உலுக்கிப் புறநானூற்று வீரர்களாக்கி விட்டாய்.

வாலிபர்கட்கும் உன்மீது வரையிலா பற்றை உண்டு பண்ணிவிட்டாய்.

மலரை நாடிவரும் வண்டினத்தைப்போல அவர்கள் உன்னை நாடுகிருர்கள்!

பல அருவிகள் எவ்வாறு ஒன்று திரண்டு நதியில் கூடு கிறதோ, அதைபோல•!

வாலிபர்கள் என்ற அருவிகள் காலமெனும் நதியோடு கலக்க ஓடிவருகின்றபோது, தென்றலே, அந்தக் கால நதி யினையே நான் ஆட்கொண்டு விட்டேன்; நீங்கள் ஏன் அங்கு போய் கூடுகிறீர்கள் என்று கூறி; அந்த அருவிகள் தோள் மீதே உந்தி உந்தி ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிகிருய்ப்போலும்!

அருவிகளின் தோள்களையே ஆட்கொண்டு வீரத்தை ஊட்டிவிட்ட தென்றலே நீ வாழ்க! உன்னை எப்படித்தான் புகழ்வேன்! வார்த்தையில்லையே வேறு கூற.

சிறுகாலே! இத்தகையப் பண்புபெற்ற நீ சும்மா இருக்கிருயா என்ருல் அதுவுமில்லை.

முத்து முத்தான கருத்துக்களை உடைய கடலிலே போய் தவழ்கிருயே ஏன்?

கடலலையின் உச்சி தோறும் சதிராடுகிருய். அந்தக் கடல் தென்றலே!

இலக்கியக்கடலில் அங்கும் ஆமையாகவா அடங்கிக் கிடக்கிருய்?

இலக்கியக் கடலலையிலே தெப்பம்போல மிதந்து மிதந்து மூழ்கி மூழ்கி பல முத்துக்களையும், பவளங்களையும் சேகரித்து இலக்கிய அறிவு பெறுகிருய்.

இலக்கியம் என்ருல் விளையாட்டா என்ன? இதை அறிவாய் நீ அறிவாய்!

இலக்கிய கடலுக்குள் புகுந்த ஒரு புலவன் சாகும் காலம் வரை மீண்டும் திருப்தியோடு திரும்ப முடியாது.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியிலே சென்றவன் இன்றுவரை திரும்பியதில்லை!

சிலப்பதிகாரத்துள் புகுந்தவன் காலம் போதவில்லையே என்று தடுக்கி வீழ்ந்து விட்டான்!

கலிங்கத்துப் பரணிக்குள் கரை காணச் சென்றவன் போர்க்கள ஓசையிலேயே மூச்சு திணறிவிட்டான்!

அகம், புறங்களை அலசுகிறேன் என்று சென்றவர்கள் அந்த எல்லையை விட்டு இதுவரை திரும்பியதில்லை.

தமிழ் இலக்கியத்தின் பொருள் ஆழ்கடலையும் மிஞ்சியது!

அத்தகைய கடலிலே புகுந்து அழகழகான முத்துக்களை யும்-பவளங்களையும் தேடிப்பெற்றுவிட்ட தென்றலே, உன்னை எவ்வாறு உலகிற்கு புகழ்ந்து காட்டுவேன்!

இலக்கியக் கடலினுள் மட்டுமா புகுந்தாய்? அதன் உச்சியிலேயே சதிராடி புதியதொரு இலக்கியப் பரம்பரை யினையே உருவாக்கிவிட்ட உன் பெருமை வாழ்க!

கடல்மேல் சதிராடி தென்றலே கடலோடு மட்டுமா நின்றாய்?

விரிந்து பரந்து கிடக்கும் இலக்கியச் சோலைகளுள்ளும் புகுந்து விட்டாய் நீ போக முடியாத இடம் ஏது?

அந்தச் சோலையினுள்ளிருக்கும் பற்பல இலக்கிய உள்ளங்கள் என்ற மலர்களின் நறுமணத்தை உன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டாய்!

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கங்களில் முன்பு எப்படி தமிழ் இலக்கியங்கள் வளர்ந்ததோ அதைப்போன்ற நிலையை நாட்டிலே உண்டு பண்ணி விட்டாயே!

உன் செயற்கரிய செயலால் நாவலர்களும், கலைஞர் களும், கவிஞர்களும் இலக்கிய உணர்வு பெற்று நாட்டை இலக்கியப் பூக்காடாக்கி விட்டார்கள்.

அந்த அகமகிழ்வோடு சோலையிலே புகுந்த தென்றலே நீ கத்தி போன்ற தாழை மடல்களையெல்லாம் சுற்றி சுழற்றச் செய்து அறப்போர் வீரர்களாக ஆக்கிவிட்டாய்

சாதாரண தாழைமடல்கள்—கத்திபோல் கூர்மையான தாக இருப்பினும் அவற்றை வீரர்களாக நடமாடச் செய்து விட்ட பெருமை உன்னையல்லாமல் வேறு எவருக்குண்டு?

அத்தகைய வீரர்களைப் போல நடித்த நாணற் பூக்களை பூ உருவிலே புகுந்துவிட்ட பயனற்றவைகள் என்று அவற்றை காட்சிப் பொருளாக்கி விட்டாய்!

தென்றலை அனுபவிக்கமுடியாத அவை புயலிலே சிக்கிச் சிக்கி சுழன்று வருகின்ற நிலையை அவை தேடிக்கொண்டன

நீ போகும் இடமெல்லாம் உனக்கு வரவேற்பு! வாழ்த்து! விழாக்கோலம்!

நாணற்பூக்கள் பெயருக்கு பூவாக இருக்கின்றன! பிறவி எடுத்துவிட்டமைக்காக அலை பாய்ந்து வளைந்து நெளிந்து வரண்டு சோர்ந்து வாழுகின்றன!

அவற்றைக்கூட நீ மன்னித்து விடுகிறாய்; சில்லென்றுவீசி! ஆனால் அவைதான் தலை குனிந்து விடுகின்றன; வெட்கத்தால்.

உன்னைக் கண்டால் மக்களுக்குப் பிடிக்கும்; மகிழ் கிறார்கள். ஆனால் சுரம் கண்டவன் மட்டும் உன்னைக் கண்டு ஓடி ஒளிகிறான். இதற்கு நீ எப்படிக் காரணமாவாய்! எடுத்த பிறவியின் கோலமல்லவா?மன்னிப்போம்! மறப்போம்!வாழ்க நின் நீடு புகழ்!

தாழை மாடல் கத்தி போன்றது. அறப்போர் வீரர்களை மொழி போர்க்களத்திற்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறாய்! எப்படி?

மூங்கிலிலே பண்ணெழுப்பி—போர்ப் பரணியைப் பாட வைத்து அனுப்புகிறாய்! இதைக் கண்டு மக்கள் வியக்கிறார்கள். உன் பெருமையை சக்தியை அறிந்தவர்கள் போற்றுகிறார்கள்! புகழ்கிறார்கள்!

காய்ந்துபோன மூங்கிலில் தென்றலே நீ தழுவி நாதத்தை எழுப்புகிறாய்!

மொழியுணர்வு மரத்துப் போனவர்கட்கு மொழி யுணர்ச்சியை உண்டு பண்ணத்தான் என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

"தென்றலாகிய என் இனிமையைப் பெற்று மரம்கூட தமிழிசை எழுப்புகிறபோது இந்த மனித மரங்கட்கு அந்த

உணர்வும் இல்லையே என்பதை அவர்கட்கு அறிவுறுத்தத் தான் என்பது. நான் உன்னிடம் கற்ற அரசியல் பாடமாகும்!

யானை தன் கனவில் சிங்கத்தைக் கண்டால் அலறும்!

அறப்போர் வீரர்கள் அரிமா போன்றவர்கள். ஆட்சியாளர் யானையை நிகர்த்தவர்கள்!

அந்த யானை மொழிப் போர் என்ற வெம்மைக்குட்பட்டிருந்தாலும், தன் அடித் தொண்டையிலிருந்து உமிழ்நீரை வெளியேறச் செய்து, தனது உலர்ந்த நாவை நனைக்க முயற்சிக்கிறது. ஏன்?

ஒதிய மரம் போன்ற மனிதர்களின் மொழி உணர்வற்ற பண்பால்தான்; காட்டிக் கொடுக்கும் கயமைத் தனத் துரோகத்தால்தான்.

இந்த மொழித் துரோகிகட்கு தாய் மொழியுணர்ச்சி இல்லை என்பதை நீ அறிந்தாயே!

அதனால்தான் தாய்மைப் பண்பு பெற்ற முதிர்ந்த தென்னை மரத்தின் மீது நீ தழுவினையா?

தாய்மைப் பண்பு தலைசிறந்த பண்பு. எல்லாரையும் பேதமற்ற நிலையில் காத்துப் பேணும் பண்பு.

அந்தப் பண்புக்குரிய தெங்கை நீ தழுவியது ஏன்? அறிவேன் நான்!

தெங்கு, சிறு கன்றாக இருக்கும் போதுண்ட வானமுதை என்றைக்குமே தேக்கி வைத்து, பசியெடுக்கும்போது தனது உரிமையாளனுக்கும், மற்றவர்கட்கும் பேதமின்றி இளநீரையும் தேங்காயையும் தந்து உதவுகிறது. இது தாய்மைப் பண்புகளுள் ஒன்று என்பதனை நீ உணர்ந்தாய் போலும்!

அதனால்தான் அத்தகைய முதிர்தெங்கின்மீது தவழ்ந்து அந்தத் தாய்மை உணர்ச்சியை—பண்பைத் இந்த துரோக உள்ளங்கட்கும் ஊட்டினையா?

தாயான தெங்கிற்குச் சேய் அதன் இளம்பாளை.

அந்தப் பாளையிலே வழிந்தோடும் "சேய்மை" அழகை நீ சுவைத்து அந்த மகிழ்ச்சிக் கனையை—இந்த மொழித் துரோகிகட்கு-உணர்த்த-அன்பூட்ட விரும்பினாயோ?

தாயிற்கு ஏற்பட்ட மானத்தைத் தடுப்பது சேயின் கடமை என்பதை உலகுக்கும்—இந்த துரோகிகட்கும் அறிவு உணர்த்தத்தான் அந்த இளம்பாளையை தென்றலே நீ தழுவி நாட்டிற்கும் தழுவ விட்டாயோ!

அடடா தென்றலே! உன் சேவையே சேவை! மக்களுக் காக நீ ஆற்றும் தொண்டே தொண்டு!

சமுதாயம் அறிவுபெற—உணர்வுற- தன்மானத்தோடு தலைநிமிர்ந்துவாழ- எங்கெங்கெல்லாம் நீதிநெறிகள் தவழ்ந் தாடுகின்றனவோ, அங்கெல்லாம் நீ சென்று; அவற்றை எமக்கு அளிக்கிறாயே! உனக்கு என்ன கைம்மாறு செய் வோம்; வாழ்க என்ற வளமான சொல் ஒன்றைத் தவிர!

தென்றலே! தமிழ்த் தரணியின் அணுவிலெல்லாம் நீ தவழ்ந்து, அற நெறிகளை ஏற்று மாலை நேரமானதும் தமிழக வீதிகளை நோக்கி ஓடி வருகிறாயே ஏன்?

அதை நான் உணர்கிறேன்— நாடும் அறிகிறது! இருந் தாலும் உன் புகழையன்றோ எழுத முனைந்துவிட்டேன்.

என்னையும் ஆட்கொண்டு விட்டாய். அதனால் வரை கிறேன். என்னை மட்டுமா ஆட்கொண்டாய்? சிந்தையை! சிந் தையை மட்டுமா? சிந்தை அணு ஒவ்வொன்றையும் உன் வயப்படுத்திக் கொண்டதால் அதையும் கூறிவிடுகிறேன்.

மயக்கும் மாலைப் பொழுதான அந்திநேரத்திலே, தமிழக வீதிகளிலே நடைபெறும் பொதுக்கூட்டங்கள்தோறும் நீ உலவுகிறாய்!

கூட்டத்திலே குழுமியுள்ள மக்களது உள்ளத்தையெல் லாம் நீ சிலிர்க்க வைக்கிறாய்! கவருகிறாய்! கொள்ளை கொள் கிறாய்.

இதற்குக் காரணம் என்ன? உன் மீதுள்ள எல்லையற்ற பற்று' நீ வாடையா என்ன வெறுப்பதற்கு? தென்ற லல்லவா!

நீயும் தமிழ் மண்ணிலே பிறந்து நடமாடுகின்ற வனல்லவா? அதனால்தான் தமிழ் உணர்வோடு, கூடியிருக் கின்ற பல லட்ச மக்களின் உள்ளங்களிலே இரண்டறக் கலக்கும் பண்பு பெற்றிருக்கிறாய்! வளர்கின்ற செந்நெல் லுக்கு மடைப்புனல் எப்படி அவசியமோ, அதைப்போல வளர்கின்ற ஒரு சமுதாயத்திற்கு முதியவர்களும் அவசிய மாகும்.

சமுதாய வளர்ச்சி சரியானதுதானா என்பதை அறிய கற்றோர்களும் மற்றோர்களும் அவசியம்.

மடைப்புனல் நீரை எப்படி முறையாக அனுப்பி செந்நெல்லுக்கு உரம் ஊட்டுகிறதோ, அதேபோல பொது மக்களும் ஒரு சமுதாய வளர்ச்சிக்கு அவசியம்.

இதை தெளிவற உணர்ந்ததால் தென்றலே நீ பொது மக்கள் உள்ளங்களிலே எல்லாம் புகுந்து கருத்துக் குளுமையைத் தவழவிடுகிறாய்!

இளமுல்லை போன்ற வீராங்கனைகள் உள்ளத்திலும் நீ புகுந்து உணர்ச்சிப் பிழம்பைத் தட்டி எழுப்புகிறாய்.

வீரத்தை அவர்களிடையே விளையாட விடுகிறாய்! வாழ்க நீ வாழ்க!

மக்கள் சிந்தையணு ஒவ்வொன்றும் மொழி உணர்வு கொண்டு, பொதிகையிலே உன்னுடன் பிறந்த தமிழணங் கைப் போற்றிப் பாதுகாக்க வந்த செல்வமே! தென்றலே! வாழ்க நீ பல்லாண்டு!

தமிழகத்தின் பேரறிவுப் பெட்டகமே! பெரும் நிதியே! உன் புகழ் தமிழ் உணர்வு பெற்றவர்களின் வீடுதோறும் திருவிளக்காய் திகழ்கிறது.

எந்நாட்டிலும் தோன்ற முடியாத தென்னாட்டுத் தென்றலே! அறிவுலகசோதியே! காஞ்சி நகர் வாழ் தென்னவலே! தென்றலையொத்த உமது அரிய சேவையை நாங்கள் உணர்ந்தோம்! நாடும் கண்டு களி பேருவகை பூக்கிறது!

இயற்கையின் செல்வமே! தென்றலே! உன்னைப் பாராட்டுகிறோம்! வாழ்த்துகிறோம்! நீ பிறந்த நாட்டிலே உனக்காக நாங்கள் விழாவெடுக்கிறோம்!

ஃ ஃ ஃ

★

தகுதியுள்ளது தமிழ்!

ஆங்கிலம் எந்தெந்தக் காரியங்களுக்குப் பயன் படுகிறதோ அந்த அந்தக் காரியங்களுக்கு இந்தியா வில் உள்ள மொழிகளில் எது தகுதி உள்ள மொழி என்றால் அது 'தமிழ் தமிழ்' என்று சொல்லத் தயக்கப்பட மாட்டேன். அவ்வளவு வளம் உள்ள மொழி தமிழாகும்.

அண்ணா

★

அண்ணா ஒரு கதிரவன்!

கதிரவனே, நீ வந்தாய்!

நான் முளைக்க ஆரம்பித்தேன்!

நான் காலையா? மணத்தின் மலரா? இனம் புரியாத காலமா? உனது கிரணங்களால் எனது யாழ் சோலைக்கு நடுவில் மின்னுகிறது! உனது வரவால், என்னில் பூட்டி யிருக்கின்ற தந்திகள் மீட்டாமலே பாடுகின்றன!

எனது ஜீவன், உனக்கு முன் பேயே கடன்பட்டிருக்கின்றது! கடன் வாங்கியவன் அதைத் திருப் பித்த ரவேண்டும்.

ஏ, இளம் கதிரே, திக்கெட்டும் ஒளிப் பிழம்பை விரவிவரும்உனது திருமுகத்திற்குமுன், என்னுடைய அடிமைத்தனம் மறைந்தொழி கின்றது!

உனக்கு இருக்கும் நூறு கோடி கதிர்க் குதிரைகளைக்கருணையோடு என் சாம்ராஜ்யத்தில் புகுத்து, தாழ்ந்து போயிருக்கும் என் மானம், முளை விட்டுக் கிளம்பும் விதைக் குருத்தைப் போல கொஞ்சம் நிமிரட்டும்.

உனது வழக்கமான செம்முகத்தை எனது சிந்தனைக் கிளிகள், கொவ்வைப் பழம் என்று கடிக்க ஆரம்பிக்கின்றன! என் நாக்கில் விளையாடும் ஒளியலைகள் எங்கோ இருந்து வந்ததல்ல!

உன்னைக் கண்ட பிறகு-அது மகிழ்ச்சியால் நெளிந்த பிறகு ஏற்பட்ட ஓசையாகும்!

கதிரவனே, உனது புகழின் ஆழத்தை உலகைச் சுற்றி யிருக்கின்ற கடலும் கொண்டிருக்கவில்லை.

உனது பெருமையின் உயரத்தை, உலகின்மேல் கொப்பளம்போல் குவிந்திருக்கும் மலைகள் கொண்டிருக்க வில்லை.

உனது விரிவு, திக்கை உடைத்துக் கொண்டு வெளியே செல்லுகிறது!

உன்னுடைய விரிந்த விசாலத்தில், நான் ஒரு சொட்டு இயற்கையாகவே இருக்கின்றேன்.

என்னைக் கடையேற்ற ஆயிரங் கோயில்களைக் கட்டி யவன் நீ! ஒரு நாளைக்குப் பத்தாயிரம் தடவைகள் பூசை செய்தவன் நீ

நான் படைத்த பூக்களின் வண்ணங்களை, என் எண்ணம் ஏன் கவனம் வைக்கவில்லை? சுவையாகப் படைத்த கனிகளின் சுவையை, நான் அறிந்தவனல்ல!

இவ்வளவையும் நீ செய்த பிறகும் நான் கடைத்தேற முடியவில்லை!

மடையுடைத்துக் கிளம்புகின்ற உன்னை மனக் கண்ணில் கண்ட பிறகுதான், என் அகக் கண் திறக்க ஆரம்பிக்கின்றது!

ஏ, சுடரொளி! மேகம் மூடிய வானத்தின் கீர்த்தியே!

உனது ஆதிக்கத்தால் கேட்பாரற்றுக் கிடக்கின்ற விதைகள் முளைக்கின்றன. வெளுத்துப்போன இலைகள் பச்சையாகின்றன!

நெளியும் புழுக்கள் கூட்டுப் புழுக்கள் ஆகின்றன!

பறவைக் குஞ்சுகளின் இறக்கைகள் முதிர ஆரம்பிக்கின்றன.

அருவியின அலையோசை அருகில் இருக்கும் வெட்டுக் கிளியின் காதிலே பாய்கின்றது.

பச்சைப்புல் மீதிருக்கும் ஒவ்வொரு பனித்துளியும், உன் எழிலை எழுதி எழுதிப் பழகுகின்றன.

அடிவானத்தில் நீ தொட்டில் இட்டுக் கொண்டிருக்கின்றாய்!

வானத்தின் சிம்மாசனத்தில் நீ மதியத்தில் அமருகின்றாய்!

அந்தி நேரத்தில் கண் சிவந்த வீரனைப்போல் காட்சி தருகிறாய்!

உனக்கிருக்கும் பெருந்தன்மையான பண்பால், நிலவிற்கு வழிவிட்டுப் போய் மறைகின்றாய்!

உன்னுடைய தயாள குணத்தை விவரிக்க, பைபிளின் கர்த்தா ஏசு பெருமான் வரவேண்டும்!

குரானின் மூலவர் நபிகள் நாயகம் வரவேண்டும்.

தம்மபதத்தின் தலைவன் புத்தர் பெருமான் வருகை தரவேண்டும்.

இருண்ட காட்டிலே நீ எட்டிப்பார்க்கும்போது தாயைக் கண்ட சேயைப் போல அரும்புகள் கூச்சமற்றுச் சிரிக்கின்றன

அறிவுக் காட்டில் நீ நுழையும்போது, உனக்கு வழிவிட சந்தன மரங்கள் தயாராக இருக்கின்றன.

கதிரவனே! நீ ஒரு நகரத்தின் தலைவனா? ஒரு தேசத்தின் அரசனா? இந்தப் பூபாகத்தின் பெரும் சக்தியா? அண்டத்தின் சுழற்சிக்கு மூலமா? உரிமையின் விளக்கே! நீபுறப்பட்ட நேரம் சரியான காலம்தான்.

அதனால் தான் என்னைப் போலிருக்கும் புழுக்கள் பட்டாம் பூச்சிகளாய்ப் பறக்கின்றன.

நீ, கிழக்கில் வந்தவன் மட்டுமல்ல; மக்களின் மனவாழ்விலே வந்தவன்!

கடல்மீது மட்டும் நீ விளையாடவில்லை, கனவின்மீதும் விளையாடுகிறாய்!

ஊழித்தீயே, கடையனலே! பரிதியே! உன்னுடைய குதிரைகள் எங்கே?

நீ பனிப்பகைவன்; உன்னுடைய புரவிகள் பனியிலே புரள்கின்றனவா?

நீ சுடர்; அதனால்தான் சுடுகிறாயா?

நீ பதங்கன்; அதனால்தான் என்னைப் பதப்படுத்தினாயா?

நீ இருள்வலி; என் இருளை வீழ்த்தினாயா?

மார்த்தாண்டன் நீ; உன்னைத் தாண்டி யாரும் வர முடியாது.

என்றாழ் நீ; ஆகவே, நீ என்றும் இருப்பவன்!

அருணன் நீ அரும்பைத் தொடர்ந்து ஆகாயம் வரை விரிந்து இருக்கிறாய்!

ஆதவன் நீ; உன்னுடைய ஆதரவு எமது உரிமைக்குத் தேவை!

நீ மித்திரன்; எனவே நீ என் உறவு!

நீ ஆயிரம் சோதி; எனவே உனக்கு ஆயிரம்பகை உண்டு!

நீ தரணி; இயல்பாகவே பரணி உன்னிடத்திலே உண்டு!

நீ செங்கதிர்; ஆகவேதான் நீ காலையிலே மென்மையாக இருக்கின்றாய்!

கண்டன் நீ; என்றும் எவர்க்கும் எப்போதும் தோற்றதில்லை!

தபனன் நீ; உன்னிடத்திலே வைராக்கியம் உண்டு!

ஒளி நீ; உன் உருவத்தைத் தெளிவாக யாரும் கண்டு பிடித்ததில்லை—ஒளிந்துகொண்டே இருப்பவன்!

சான்றோன் நீ; உலக அறிவாளர்கள் உன்னை நோக்கி சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகின்றனர்!

நீ எல்; எல்லாம் நீ!

நீ பார்க்கரன்; உன்னுடைய ஒளி நிறமே அதுதான்!

நீ அனலி; கொடுமைகளைத் தீய்ப்பவன்!

நீ அரி; எல்லாம் அறிந்தவன்!

பானு நீ; அதனால் தாமரையைக்கூட மலரவைக்கின்றாய்!

அலரி நீ; யாரையும் விழிக்கச்செய்கிறாய்! நீஅண்டயோனி உன்னுள் அறிவுச் செல்வங்கள், எல்லாம் பிறப்பதனால்! நீ கனலி; உன்னுடைய நிறம் கனகம்!

நீ விகர்த்தனன்; உன்னிடத்திலே பேதம் உண்டு; தீயைத் தீய்த்து நல்லதை நாட்டிற்கு நல்குவதால்! கதிரவன் நீ; வானமே உனக்குக் கழனியாவதால்! பகலோன் நீ; நாட்களைப் பகர்வதால்! வெய்யோன் நீ; எதையும் வைத்து வளர்ப்பதால்! தினகரன் நீ; புது நாட்களைப் புதுக்குவதால்! பகல் நீ; சொற்களே உன்னிடத்திலிருந்து கிளம்புவதால்!

சோதி நீ; சோதனை உன்னிடத்திலே இருந்து எழுவதால் திவாகரன் நீ; அறிவொளிப் பிரவாகம் உன்னிடமிருந்தே

எழுப்பதால்! அரியமா நீ; கீழ் அடிவானத்திலிருந்து மேல் வானத்திற்கு ஓடுகின்ற குதிரை மனித இனத்தின் தந்தை நீ! நீ உதயன்; ஜீவனின் உற்பத்தி. நீ ஞாயிறு; சிலப்பதிகார ஆசிரியர் உன்னைப் போற்றினர்! எல்லை நீ; அண்டத்தின் வரை கோடு! கிரணமாலி; நீ; கிரணத்தை ஆக்குபவன்! ஏழ்பரி யோன்; எழுகின்ற காரணத்தால் வேந்தன்; உலகை நீ ஆளுவதால் விருச்சிகன்; சுடரவிழ்க்கும் தலைவனுனதால் விண்மினி; உயிர்களுக்கே நீ கண்மணி! அருக்கன்; வாழ்க்கைச் சுடரை உலகிற்கும் பெருக்குவதால்!

அப்படியானல் நான் யார்? எங்கோ முளைத்தவனே! எதற்கோ வந்தவனே? நானே அதை அறிய முடியவில்லை! பரிதி வட்டமே! என்னை உனக்காக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இழந்த எனது உரிமைகளை மீண்டும் எனக்கு வழங்க, உனது கதிர்காமத்தில் திட்டம் தீட்டுவாயா! சாம்பல் நிற மேகங் களுக்கு இடையில், உனது சாம்ராச்சிய அழகைப்—பைத்தியம் பிடித்த மின்னல்கள்—இந்த பூமியை நேர்க் குத்தலாகக் கிழிக்கும்போது, என் தமிழ் நெஞ்சத்தை இந்தி மொழி தாக்குவதைப் போல் இருக்கிறது! தொட்டிலிலே எனது தாய் தாலாட்டுப் பாடிய பாட்டுகள், நீ அறிந்த மட்டில் தமிழ்தான் என்பது தெரிந்ததல்லவா? வரையறுக்கப் பட்ட தமிழ் பண்பாட்டில் விளையாடுகின்ற என் மூச்சைக்—குறைநாளுக்கு என்னை இரையாக்க வேண்டாம். வேதத்தின் ஒளிக்குக் கட்டுபடாத என் மனமும்கூட, தமிழ் நாதத்தில் துவண்டுபோனதை நீ அறிந்திருப்பாய்!

என் விரோதிகளின் கூர்மையானவாள், எனது தசைகளைக் கிழித்திருக்கின்றன! ஆனல், அதே வாட்கள் என் தமிழைத் துளைபோட முடியாமல் தாகத்தால் தவித்தவனைப் போலத் தவித்திருப்பதை நான் கண்டேன். நரகத்தின் வளைகுடாவான பஞ்சத்தில், எனது வாழ்க்கைத் தெப்பம் சுழலால் பாதிக்கப் படுகின்ற நேரத்தில் எனது கண்கள், தமிழென்ற நம்பிக்கை நட்சத்திரத்தை அன்றி, வேறு எதையும் காணவில்லை என்பதும் உனக்குத் தெரியும்!

அப்போதெல்லாம் நான் உனது கிரணங்களால் ஒளி கண்டு நல்ல இடத்தை நாடியே வந்திருக்கிறேன். எனது ஆசையும்-காதலும் உனது பலிபீடத்தின் மீது துவங்கிய தாகும்! என் குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தையும்—எனது இறுதி காலத்தையும்—நான் அந்த பலி பீடத்தின் மீதே வைத்துத் துவக்கின்றேன். உனது கதிர் வட்டத்தால் என்னை எந்த உருவமாக்கினாலும்—அந்த உருவத்தை அடைகின்ற பக்குவப்பட்ட களிமண் நான்!

எனது பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் தன்மை மாறாதிருக்கும் உனது பாதத்திலே வைக்கிறேன். எனது எண்ணங்கள் அத்தனையும் உன்னிடத்திலேதான் துவங்குகின்றன. கொஞ்சமும் தாமதமின்றி, அவை உன்னைப் பின் தொடர்கின்றன! எனது பகற்கனவுகளும் இராக் கனவுகளும்-நீ கொளுத்திய ஆயிரம் விளக்குகளால் ஆனவை. மயத்தில் நீ தலைநிமிர்ந்து நிற்கும்போது, என்னுடைய கரம் உன்னை நோக்கி வளர்கின்றது! அந்தியிலே நீ சாயும்போது, எனது வீரம் அதே பணிவோடு உன் காலடியிலே வீழ்கிறது! மாலை நேரத்தில் வீடுகளில் கொளுத்துகின்ற ஒரு சாண் திரியொளிக்கு, வாய்ப்பளித்துவிட்டு, நீ பதுங்குகின்ற தன்மையைப் பார்த்தால் உனது பெருந்தன்மை எனக்குப் புரிகின்றது. என்னுடைய இளமைக் காலம் முழுவதும் பகலாக இருக்குமானால்...

அலையின் மீது மத்தளம் தட்டும் உனது கரங்கள்—புயற் காற்றின் குடுமியைப் பிடித்து உலுக்குகின்றபோது-வீரம் விளங்குகின்ற உனது வியன் மிகு அரசியலை நான் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பருவ காலங்களில் நீ மலையின் மீதும் அருவியின் தோள்மீதும்—மலரின் உதட்டின்மீதும்—தும்பியின் இறக்கைகள்மீதும்—கேட்பாரற்றுக் கிடக்கும் காளான்கள்மீதும்—செந்தூர வண்ணங்கொண்டு நீ படரும் போது—எங்கோ முளைத்திருக்கின்ற எனக்கு விடுதலை கிடைத்ததைப்போல உணருகிறேன். பாலைவனத்திலே காய்கின்ற உனக்குப் பொழிலுக்கு இடையில் வேலை என்ன?

அழிவுக்கு முன்னால் அழுதுவிட்டு, களிப்புக்கு முன்னால் களிக்கின்றாயா? எதற்கும் அடிப்படைக் காரணம் இல்லாமல் எதையும் செய்யமாட்டாய்என்பது அனைவருக்கும் தெரியுமா என்ன?

அவனவன் அறிவின் தட்ப வெட்பத்திற்கேற்றாற் போல் அல்லவா உன்னை எடைபோடுகிறான்! ஆனால் நீ எல்லாருடைய இதயங்களிலே இருக்கும் இன்ப துன்பங்களையும் பகிர்ந்து கொள்கிறாய் அல்லவா?

ஏ, தத்துவ சோதியே! இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்காக இறந்தவர்களை தாலாட்டிவிட்டு—இருப்பவர்களையும் தாலாட்ட வருகிறாயா? அனாதைகளுக்கு வாழ்வளித்துவிட்டு அடைய வேண்டிய செல்வத்தை அடைந்தவனையும் அருகிருந்து கவனிக்கிறாயா?

நீண்ட கிளைகளை வைத்திருக்கின்ற குள்ளமான மரமா நீ! நெடிய சாம்ராச்சியத்தை ஆளுகின்ற உருவமா நீ?

சிறிய அலகைக் கொண்டு பெரிய இசையைப் பாடிடும் குயிலா நீ? செட்டான உருவம் கொண்ட முத்தா நீ? அடங்கிக் கிடக்கும் பெரும் பகையா? ஒடுங்கிக் கிடக்கும் பேராற்றலா? கட்டுக் கடங்கிய கடலா? உன் சக்தி எது? நீ தனிமையானால், கவிதைக்கு இரையா? நீ தூய்மையானால் ஞானத்தின் ஊற்றா? நீ அன்பானால் அடிமைப்படுத்தும் முயற்சியா? நீ அணைப்பானால், நான் உன்னுள் அடங்குபவனா?

வித்தைகள் செய்கின்ற நீ, எங்கிருந்து வந்தாய்? இருந்தாய்? திராட்சையின் இனிமையில் இருந்தா? பாட்டின் அடிப்படையில் இருந்தா? என் தாயின் பாசத்தில் உலகத்தை வாழவைக்கும் உதய சூரியனே! உன்னை இன்னொன்று கேட்கிறேன்;

ஓசை விம்ம ஊற்றுக்கு ஒரு பாட்டு உண்டு. அப்பாட்டுக்கும் ஓர் கனவு உண்டு. அக்கனவு எழும் இடத்தைத்தான் கவிஞனுக்கு ஏற்ற இடம் என்று சொல்

வார்கள், என் உறவே, ரத்தத்தைச் சூடேற்றும் உணர்ச்சியே, அந்த இடத்தில் இருந்தா வந்தாய்? உன்னுடைய ரதம் அங்கேயா இருக்கிறது? நடை தளர்ந்த நாள் செத்துவிட்டது! புதிய இரவு பூத்துவிட்டது! காட்டின் சூழ்நிலை கங்குலின் தோள்மீது தட்டியது! அப்போது இனப்புரியா பயம் ஒன்று எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. இது இரவுக்குத் தரும் இனிதான விளக்கம். என் தாய் நாட்டுப் பண்பு அனுதை ஆசிரமத்தில் வாழ்கின்ற சிசுவல்ல. என்னுடைய லட்சியம் எல்லோரும் திருடி எடுத்துக்கொண்டு செல்கின்ற பொருளும் அல்ல. என்னுடைய நரம்புகள் இயற்கையாலானது- எனது தசை இயற்கையின் ஆதிக்கத்தால் சூடுபடுகிறது. எனது குருதி, என் தாய் கொடுத்த பால் மட்டுமல்ல; முதல் தாய் முதல் மகனுக்குக் கொடுத்த வீரப்பால் ஆகும். விபச்சாரியைத் தூங்கவைத்து, அவளுக்கும் ஒரு புதிய காலையைக் கொடுக்கின்ற,சூரியன் எனக்கு வேண்டாம். கண்ணகியைத் துயில் நீக்கி மதுரையைப் புடம் போட்டுத் தங்கமாக்கும் ஒரு புதிய நாளை உருவாக்கிடும் உன்னைப் போன்ற உதயசூரியனே தேவை. வானமென்ற கருவிலே உற்பத்தியான குழந்தை நீ. உன்னுடைய இனத்தைப் பற்றி பிண்டங்களின் உற்பத்தியான குழந்தைகள் ஆராய்ச்சி செய்கின்றன. புதிதாகப் பிறந்த காலை என்பவளின் கரம் அப்போது பூத்த ரோசா மலர் போல இருக்கிறது. அதுதான் உனக்குக் கை குலுக்குகிறது.

காலை எழுந்தது, தூக்கம் கலைந்தன பூக்கள். பாவம் செய்யாத பறவைகள் பாடின. ஒன்றும் அறியாத குழந்தைகள் வீட்டில் இருக்கும் சிறிய விளக்கொளியைப் பார்த்து கண்களை உருட்டின. வைகறையில் தாய் முத்தமிட்டாள். முத்தத்தில் இருக்கின்ற குளிர்ச்சி மூன்று கோடி சந்திரனைத் தோற்கடிக்கும். தாய்மையை எடைபோட குழந்தை சிரித்தது. இரகசியமாகக் கிழக்கிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தவனே? இதோ என் கைகளில் பூட்டியிருக்கும் விலங்கைப் பார்த்தாயா? சாக்ரடீஸ் போட்ட விலங்காக இருந்தாலும் சரி, ஏசு பிரான் பூட்டிய விலங்காக இருந்தாலும்சரி, உதய

சூரியனே நீ மாட்டிய விலங்காக இருந்தாலும் சரி, அது உரிமையின் வடிவமாக இருந்தால் உடைக்காமல் நான் பாது காப்பேன். மொழி ஆதிக்கத்தின் வடிவமாக அது புலப்பட் டால் சூரியனுக்குக் கீழே நான் பொடி பொடியாக்குவேன். என்னுடைய மொழி உணர்ச்சி கரைகின்ற கனவுகள் அல்ல

உன்னை வெறுத்த இராக்கால மலர்கள்கூட ஒளிந்திருந்து உனது அழகைப் பாதிக்கின்றன. இறந்துபோன தியாகிகளும் எல்லையற்ற பகைவர்களும் உன்னுடைய ஒளிக்கற்றையால் தான் உயிர் வாழ்கிறார்கள்; உனது அற்புதமான முக வெட்டை—புகழ் ஒளியை—பூட்டை உடைத்து வெளியே வருகின்ற அறிவு ஒளியை—சில நொண்டு குதிரைகள் பார்த்துக் கனைத்தன. சில கழுதைகள் பார்த்து கத்தின— அவைகளை, நீ உன் பொன்னான கரங்களால் பொன்னோவிய மாக மாற்றிவிட்டாய். அதாவது எதிரிகளை எதிரிலே உட்காரவைத்து நொடியிலே நண்பனாக்கிவிட்டாய். தத்துவம் பூமியில் புறப்பட்டு வானத்தில் முடிவாகிறது. வானத்தில் முடிவான தத்துவம் வையத்தை நோக்கி மறுபடியும் வரும் போது அது ஏறிவரும் தேர் நீதான்!

உன்னை எள்ளி நகையாடுகிறவர்களை நீ கிள்ளி எறிந்து விடுவதில்லை—மாறாக கிள்ளி சூட்டிக் கொள்கிறாய். உடம்பிலே வலுவில்லாதவன் நீ தருகின்ற வெப்பத்தை எண்ணி திட்டுகிறான். மனதிலே சுத்தமில்லாதவன் பயப் படுகிறான். ஆனால் ஒளியும்—வலிவும் உன்னால் தான் வருகிறது என்பதை பிறகே உணருகிறேன். உலகம், நீ வாசிக்கும் யாழொலியை கேட்க ஆரம்பிக்கிறது. நீ காட்டும் அற்புத மான உதாரண உருவங்களைக் கண்டு ரசிக்கிறது. ஆனால் எதிரிகள் தன் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு வசை மாரி பொழிகிறார்கள்; அவர்கள் தூக்கமில்லாத குரங்குகள் அவர்கள் கைகள் இழிவானவை.

அவர்கள் புருவம் ஒரு முட்டாளின் புருவம். அவர்கள் வாய் பாம்பு முட்டையிடுவதுபோல் தீயவைகளையே முட்டை

யிடும் வாயாகும். அவர்களுடைய கண்கள் இறந்தவனுடைய கண்களாகும். அவர்களது ஆதிக்கம் சவப் பெட்டியின் மேல் தூவப்பட்ட பூக்களின் ஆதிக்கமாகும். அவர்களது நடை தொழு நோய் பிடித்தவனுடைய நடையாகும். அவர்கள் தலையிலே சூடிக் கொள்கின்ற கிரீடம் நாடே இல்லாத ஒரு ராசாவின் கிரீடமாகும்.

இக் குறைபாடுகளின் தொகுப்பாக இருக்கின்ற எதிரிகள் கண்டத்தின் உச்சியிலே இருக்கின்ற உன்னைச் சாடும்போது நீ வசந்த காலத்தின் மாலை நேரத்திலே இருக்கின்ற மரத்தைப் போல குளுமையாக நின்று தலையை ஆட்டுகிறாய்.

இயல்பாக அடிக்கின்ற காற்றினால் வெவ்வேறு உருவங்களைப் பெறுகின்ற மேகத்தைப் போல, அவர்களுக்குப் பல உருவங்களை நீ காட்டுகிறாய். உனது முகத்திற்கு முன்னால் திரையில்லை—சொல்லுக்கு எதிர்ச்சொல் இல்லை—எழுத்துக்கு முன்னால் வேறெழுத்து இல்லை—உனது ஆட்சிக்கு முன்னால் வேறொரு ஆட்சி இல்லை. பகலவனே! உன்னை நான் இதுவரையில் இவ்வுருவத்தால் கண்டேன் என் உருவத்தை நான் உனக்கு சொல்லி விடவேண்டும் அல்லவா? நான் நடு வானத்திலே இருந்து நழுவிவிழும் எரிநட்சத்திரமல்ல. நெற்கதிர்களுக்கு நடுவில் மினுக்கி விழும் மின்மினி அல்ல.

உரிமைக்குக் கையேந்தி-உணர்வுக்கு அலைந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு உயரிய உருவம். இயற்கையின் ஒழுங்கான படைப்பு—தமிழால் எழுதப்பட்ட ஓவியம்-நான் தமிழன்.

சீசரின் மனைவி!

சேக்ஸ்பியர் சீசரின் மனைவியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'சீசரின் மனைவி குற்றங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவளாக இருக்கவேண்டும்' என்று கூறி யுள்ளார். அதுபோல், பெரிய அரசை நடத்திச் செல்பவர்களும் எந்தவிதமான குறைகளுக்கும் அப் பாற்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

- அண்ணா

அன்று ஒரு நிலா!

வசந்த காலத்தின் வரவை நம்பி முளைகள் ஏற்கனவே தளிர் விட ஆரம்பித்தன.

குருத்துவிட்டுக் கிளம்பிய கனிகள்—சிறு குழந்தைகளின் உதடுகளைப்போல் எந்நேரமும் திறந்த வண்ணமே இருந்தன.

பச்சைக் கிளிகளின் குஞ்சுகள் கிளைகளில் குந்தியிருப்பதைப் போல்—தளிர்கள் இருந்தன.

உதயசூரியன் மதிய ஒளியனுன பிறகு, உழைத்துக் களைத்த மகனுக்கு ஆறுதல்கூறி அன்பு காட்டும் தாய்போல—அந்திமாலை நேரத்தில் சூரியனை அழைத்தது.

குறளில் அடங்கும் ஒப்பற்ற பொருளைப்போல், சூரியன் அந்திக்குள் அடங்கினான்.

விளக்க முடியாத துன்பத்தால் இருண்டு போயிருக்கின்ற விதவையின் உள்ளம்போல்—உலகின் மேல் இருள் கவிழ்ந்தது.

வானம் அப்போது நிர்மலமாக இருந்தது.

காலமறிந்து தாக்குவதற்காகப் படை வீரர்கள் பதுங்கிட் பதுங்கி எதிரியின் எல்லையை எட்டிப் பார்ப்பதுபோல்—விண் மீன்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தலையைக் காட்டின.

அவற்றின் கண்கள் சிவந்திருந்தன. நெடுந்தூரத்தில் செல்லுகின்ற தீவட்டிக் கொள்ளைக்காரர்களைப்போல, சில நேரத்தில் விண்மீன்கள் தெரிய ஆரம்பித்தன.

ஒரு மனிதனுடைய வாழ்நாட்கள் பறக்கின்ற பறவையைப் போல செல்லுகின்றது என்றால்—அந்தப் பறவைகள் கூடுகட்டுகிற இடம் விண்மீன்கள் மீதுதானா?

என்னுடைய மன உளைச்சலிலிருந்து நான் விடுதலை பெறுவதற்காக என் கையில் ஒரு விளக்கு இல்லையே என்று இயற்கையெனும் கலைஞனைப் பார்த்துக் கேட்டேன்;

அவன் தன் நெற்றியைச் சுருக்கி, கால்களை அகல விரித்து உன்னை நான் இருட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லவா ஒளி சூரியனைப் பகலிலே தந்தேன்?

நீ தாமரை பூத்த தடாகத்தில் குளித்துவிட்டு—மல்லிகை மணக்கும் பூங்காவில் ஓய்வெடுத்தபின்—வண்டுகள் மொண்டு வைத்த தேனை வாரி உண்ட பின்—உன் வழிப் பயணத்தை என்னிடத்தில் முடித்துக்கொள்—என்று நான் சொல்ல வில்லையா?

மறை பட்ட பொருளை வெளியாக்கி—சிறைபட்ட சீவனை விடுதலை செய்து—முட்டாள் தனத்தை அறிவு மயமாக்கி—குழந்தையை வாலிபனாக்கி—வாலிபத்தை வயதாக்கி—மேலை கீழாக்கி—கீழை மேலாக்கி—சக்தியிலே நீ விழாமல் இருப்பதற்காக உனக்கென ஒரு ஒளியை உருவாக்கியவன் நான்.

அந்த ஒளி—வானத்தில் நிலவாகவும்—பூமியில் உன் மன அறிவாகவும் இருப்பதை நீ காணவில்லையா?

நீ கேட்ட பிறகு உன் கோளுக்கு இணங்கி அதோ அந்த வானவட்டத்தை உனக்குப் பரிசளிக்கிறேன்.

அதன் பெயர் நிலவு.

அந்த நிலா, ஒப்பற்ற ஒளிப் பிழம்பு.

தெளிவுக்கு இலக்கணம் அது.

இந்த ஒளியால் அதனைத் தீண்டியவர்கள் ஒரு போதும் இருளில் இருந்ததில்லை.

காணுமல் போன தனது சீவனைத் தேடிக் கொண்டு அலைபவன்கூட, அந்த நிலவொளியில், காட்டோரத்தில் கண் கலங்கிக் கொண்டிருக்கும் சீவனைக் கண்டு பிடிக்கிறுன்.

உறவு முறைகள் பழுதுபட்டு அங்கங்கே உதிர்ந்து போகிற நேரத்தில் அந்த ஒளியால் சிதறியதை மனிதன் பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்ள முடியும்.

நெடுந்தூரத்திலிருந்து ஒளி கொடுக்கின்ற சூரியனிடமிருந்து சூடு வருகிறது.

ஆனுல் நெடுந்தூரத்திலிருக்கின்ற நிலாவிடம் இருந்து சூடு வருவதில்லை.

இந்த வித்தியாசம் ஏனென்று புரிகிறதா?

உலகத்தில் சிலர் அணுகிற நேரத்தில் கொதித்துக் கொண்டுமிருப்பார்கள்—குளிர்ந்து கொண்டும் இருப்பார்கள்

மனிதன் விழித்துக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் அவனுக்குச் சூரியனையும்—உழைத்து அலுத்த நேரத்தில் அலுப்புக்கேற்றபடி நிலாவையும் நான் படைத்தேன்.

நிலா, கடலைக் கூத்தாடச் செய்கிறது.

நிலவுக்கு இந்த உலகத்தைத் தூங்க வைக்க முடியும்.

நிம்மதியில் தனது வாழ்நாளை இந்த உலகம் கழிக்க வேண்டுமென்பதற்காக, கோடிக் கணக்கான தாரகைகளோடு, வருகின்ற பெரிய உள்ளம் படைத்தது நிலா.

சூரியனுக்கு கை எடுப்பதுபோல் நிலவுக்குக் கையெடுக்க இந்த சமுதாயம் ஏன் மறுக்கிறது.

அதிலே ஒரு இரகசியம் இருக்கிறது!

பகலவனை வணங்குகின்ற நேரத்தில் மனிதன் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

நிலவைப் பற்றி நினைக்கின்ற நேரத்தில் மனிதன் பாதித் தூக்கத்திலே இருக்கிறான்.

மென்மையான தென்றலின் தேர் மேலேறி பயணம் வருகின்ற இராக்கால மவுனம்—நிலவைத் தன்மீது குடையாகப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறது.

உலகத்தின் நடவடிக்கைகளை முழுமையாகக் காண வேண்டுமென்றால் இரவு நேரம் சரியான நேரமாகும்.

பெரிய மனிதர்களின் போலி வேஷமும்—சந்தர்ப்பவாதிகளின் கொட்டமும்—சாகசத்தின் முழு உருவமும் கட்டவிழ்ந்த குதிரையாக ஓடுகின்ற நேரம் இராக்காலமாகும்

அந்த நேரத்தில் பொதுவாக மனிதப் பண்பு பலகீனமடைகிறது.

மனிதனுடைய சுய உருவம் தெரிய ஆரம்பிக்கின்ற நேரத்தில் சிரித்த முகத்தோடு பார்ப்பது நிலாவாகும்.

அந்த நிலவை நாம் போற்ற வேண்டும்.

அது தத்துவத்தில் இருந்தால் அதனைப் பூத்தம் என்று அழைப்போம்.

அது கவிதையிலிருந்தால்—அதனைக் கவித்துவம் என்றழைப்போம்.

அது சித்தாந்தத்தில் இருந்தால் அதைச் சித்தர் பட்டியலில் சேர்ப்போம்.

அது கணிதத்தில் இருந்தால் எண்களின் மாயத்தில் சேர்ப்போம்.

அது இலக்கியத்தில் இருந்தால் அதனைப் புலமையிலே சேர்ப்போம்.

அது வானத்தில் இருப்பதனுல் நிலவு என்கிறோம்.

அது அரசியலில் இப்போது வந்திருக்கிறது.

ஆதலால் அதனை அறிஞர் என்று அழைப்போம்.

இரக்கமற்ற மனிதக் கண்கள் அந்த நிலவைச் சபிக்கின்ற நேரத்தில் அதுதன் குளிர்ச்சியைவிட்டுக் கொதிப்படைய வில்லை.

ஊமைக்கும் அதியற்புதமான கற்பனையைக் கொடுக்கக் கூடிய சக்தி நிலா என்று கவிஞர்கள் கூறுகிறுர்கள்.

உடம்பெல்லாம் தொழு நோய்ப்பற்றிய ஒருவன் அந்த நிலா ஒளியில் செல்கிற நேரத்தில், அவன் பாதி குணமாகி விடுகிறுன்.

இல்லையென்றுல் அவன் உடல் பூராவும் தங்கமாய் மின்னுவதைப் பார்க்கிறேம்.

மண்ணிலே புதையுண்ட தங்கத்தை வாரிக்கொள்வதைப் போல், விண்ணிலே புதைந்த நிலவைக் கண்களால் வாரிக் கொள்கிறேம்—கருத்தால் நிரப்பிக் கொள்கிறேம்.

பேரறிஞர்களை நிலவுக்கு ஒப்பிடுவதின் மூலம்நம்முடைய ஆசையைக் காட்டிக் கொள்கிறேம் என்று நினைக்கக்கூடாது.

உயர்ந்த இடத்தில், ஒருவன் சென்றுல் அவன் சூரியனைப் போல் எரிச்சலாக இருப்பான். ஆனுல் பண்பட்ட அறிஞர்கள் உயர்ந்த இடத்திற்குச் சென்றுலும் எரிச்சலாய் இருக்க மாட்டார்கள்.

உயர்ந்த இடத்தில் எரிச்சலை ஊட்டாமல் இருப்பது நிலவு; ஆகவே அவர்கள் ஒரு நிலா.

இப்படி வாழ்க்கையின் தத்துவத்திற்கு ஒட்டி வருகின்ற ஒரு நிலா பலருடைய இரகசியத்தை அறிந்ததாகும்.

கோடி மக்களின் அனுபவத்தை உணர்ந்ததாகும்.

அதன் அறிவின் ஆழத்தை அவனுள் இறங்கி யாரும் காணவில்லை.

அதன் விரிவில் யாரும் குடித்தனம் செய்யவில்லை.

அதனுடைய செறிவில் யாரும் அணுவாகவில்லை.

ஆனால் அதன் ஒளிமட்டும் ஊருக்குப் பரவுகிறது.

அதன் வட்ட வடிவில் அறிவின் சிதறல்கள்.

அதன் மவுனத்தில் ஞானத்தின் தெளிவு.

தன்னிடத்திலே இருக்கின்ற பெரிய சக்தியினால் அந்த நிலா கர்வமடைவதில்லை.

தனக்குத் தெரியாத ஒன்றைப் பற்றி அது நெடுநேரம் பேசுவதில்லை.

அது இழுக்கின்ற பிராணவாயுவில் மக்களின் சக்தி இருக்கிறது.

புதிதாகப் பிறந்த குழந்தை முதல், பழையதாகப் போகின்ற மனிதன் வரை அதன் பெருமைக்கு சாட்சியாக இருக்கிறார்கள்.

ஏற்றத்தாழ்வென்ற படிக்கட்டுகளிலே ஏறி அது சரிந்து கீழே விழுந்ததில்லை.

அந்த நிலவைக் கோபப் படுத்திப் பார்த்தாலும் அது கொதிக்கின்ற சூரியனாவதில்லை.

பூமியில் இருக்கின்ற சில அராஜக எரிமலைகள் அதன்மீது தீக்குழம்புகளை வாரி இறைத்தபோதுகூட நிலா சூட்டினால் வெடிப்பு விடுவதில்லை.

பொறுமையின் எல்லைக் கோட்டில் அந்த நிலா நின்று கொண்டு அடக்கத்தின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நடந்து கொண்டிருக்கின்றது.

கருமுதல் கல்லறை வரையில் துன்பத்தால் அமர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற மனித சமுதாயம், நிலவை நம்பியே தன்னுடைய வாழ்நாளைத் துவங்குகின்றது.

வீசியடித்த புயல் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

அந்தப் புயலுக்குப் பெயர் மக்கள் எழுச்சி—அந்த எழுச்சிக்குக் கர்த்தா அறிஞர் அண்ணா என்ற வெண்ணிலா.

* * *

அண்ணா ஒரு ‘குமிழி’

வேக்காடு பிடித்து வானம் உலர்ந்த காற்றால் நெளிந்து கொண்டிருந்தது!

வெப்பத்தின் விளைவு—தேங்கி நிற்கும் குட்டையை, ஓங்கி அலையடிக்கும் ஆழியைச் சுண்ட வைக்கிறது!

விளைவு, எழினிகள் அங்கங்கே வானத்தில் கொத்துக் கொத்தாய்த் தொங்க ஆரம்பித்தன!

கரிய மேகங்கள் வெண் மேகங்களோடு மோதின!

இடையிலே மின்னற்கீற்றுகள் சவுக்கால் அடிக்கப்பட்டகுதிரைகளைப் போல மேகங்கள் திக்குக் கொன்றாய் ஓடின!

அந்த அடிகளைத் தாங்க முடியாத மேகங்கள் அழ ஆரம்பித்தன! அதுதான் மழை!

வானம் தேம்பித் தேம்பி அழுதது! அதனை ஊமை மின்னல் என்று கூறுவார்கள்!

அதோ மின்னல்! அதன் தோற்றம், முதல் காதல் பார்வை யிலே வெளி வந்த ஒளி போல இல்லையா?

உடனே இருள்! அது கூம்பிய காதலின் வடிவமல்லவா?

பிறகு மழை. உடைந்த காதலின் உப்பு நீர் தானே அது?

இப்போது ஊரே பெருக்கெடுத்தோடுகிறது! எங்கும் வெள்ளக்காடு! அலை பரப்பி ஓடை வடி வெடித்து, கால்வாய் வழியாக ஓடுகிறது வெள்ளம்!

அந்த வெள்ளப் பெருக்கின் மீது மேலும் மழைத்துளிகள் விழுந்துகொண்டே இருக்கின்றன!

ஜலதரங்க ஓசை! தண்ணீர்க்கொப்பளங்கள் தோன்றிச் சிரிக்கின்றன!

அக்கொப்பளங்கள் மீது வான் துளிகள் வீழ்ந்து உடைத்து, நீரோடு நீராகக் கலக்கின்றன!

தப்பித்தது ஒரு குமிழி! சுழற் பெருக்கோடு ஓடையிலே குமிழி மிதந்து செல்கிறது!

தமிழன்னையே! தாயே! மலர்த்தேன் குட்டையிலே குளித் தெழுந்து வந்தவளே நீ வாழ்க!

எத்தனையோ படைப்புக்களைப் படைத்த நீ, உனது கைக்குக் கிடைத்தவன் நானு?

என்னைக் குமிழியாகப் படைத்தவளே! நீரின்மீது ஓடமாக ஓட்டி விட்டவளே!

தாய்ப்பாசம் என்னைத்தள்ள, உன் மடியை நோக்கி வர வேண்டிய என்னைக் கற்களிலே மோதி உடையவா படைத் தாய்?

எனது தோற்றத்தால், நீ பெறுகின்ற மகிழ்ச்சிதான் என்னம்மா!

அலையின் அழகில் ஆனந்தக் கூத்தாடும் தென்றல் தேரை நீ ஓட்டிவந்த நாளில்—உனது தேரூறும் பாதையெலாம் மணலாக இருந்தேன்!

அருள் பெற்ற காரணத்தால் எனக்கு நீ அருளிய உருவம் குமிழியா அம்மா!

நிதானத்தைத் தவருத மனிதன் நித்திரையில் நல்ல கனவைக் காண்கிருன்!

அவனின் ஆசைகள் பகலிலே பூத்துக் குலுங்குகின்றன!

தாயே! என்ன கனவு நான் காண்பேன்!

பயங்கரத்தின் தலைவாயிலிலே நான் பொடிப் பொடியாவதைப் போல தினம் தினம் காண்கின்றேன்.

என் வாழ்நாள், மக்கிப்போன கயிற்றைப் போல இழை உறிந்து கிடக்கின்றது!

இது, ஒரு காலத்தில் ஆனையைக் கட்டி இழுத்தது! இப்போது, ஒரு ஆட்டைக்கூட கட்ட முடியாமல் க்ஷயரோக நோயாளியின் உடலைப் போல, எலும்புருகி, சதை தளர்ந்து அவிழ்ந்து கிடக்கிறது!

தாயே! இந்த நீர்க்குமிழித் தேகம் எனக்கு வேண்டாமம்மா!

வானிலிருந்து இறங்கும் ஒவ்வொரு மழைத் துளியும் என்னைக் காயப் படுத்துகின்றன!

அந்தத் துளிகள் தன் காலால் என் தலையை உதைத்து உதைத்து மிதிப்பதைக் கண்டு, விளையாட்டுப்பிள்ளைகள் சிரிக்கிருர்கள் தாயே!

பயங்கரவாதி சிரிப்பது போல், கீற்றுவிடும் மின்னல் தீக்கோடு, என்னைச் சுண்ட வைத்து விடாதா?

வீசுகின்ற புயற் காற்றில் என் உடல் விளாம்பழத்தின் ஓட்டைப்போல் விரிசல் விடாதா?

வாழை மரத்தில் குத்திவைத்த இரும்புக் காரைப்போல், துருப்பிடித்துப்போன என் எதிர் நாட்கள், வீரர்கள் கையில் இருக்கும் வாளைப் போல், பளபளப்பாகத் தோன்றும் நாள் எந்நாள்?

தத்துவ விளக்கத்திற்காக என்னைப் படைத்து விட்டு, நீ மேகக்குதிரை ஏறிப் போகின்றாய்! நான் சோகப் பாதையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.

எனது வயல்கள் முட்டாள்களின் சிந்தனையைப்போல சாவியாகச்சாய்ந்து கிடக்கின்றன.

கதிர்மணிகளில் சப்பட்டை நெற்களே மிஞ்சியிருக்கின்றன.

இந்த லட்சணத்தில் எனக்கு வண்ணம் தோய்ந்த நீர்க்குமிழி உருவமா அம்மா!

அதோ கரும்இருளில் பேய்க்காற்று என்னை அடித்துச் செல்கின்றது!

வழிகாட்ட ஒரு மின்மினிப் பூச்சி கூட என்னுடன் வரவில்லையே!

பனித்துளிகளை உண்டு வாழும் வெட்டுக்கிளியின் இறக்கைப் படபடப்பைத்தவிர, வேறு குரலேதும் கேட்கவில்லையே!

நத்தையின் உதடுகளின், கிளிஞ்சல்கள் மேல் போகும் போது ஏற்படுகின்ற சப்தத்தைத் தவிர, நான் எதையும் கேட்க முடியவில்லையே!

கனவு கண்டு எழுந்த புறாக்களின் முனகலைத் தவிர, வேறு எந்த அசரீரியும் கேட்கவில்லையே !

தொட்டிலில் நீ பாடிய பாட்டை, நான் திரும்பத் திரும்ப எண்ணிப் பார்க்கின்றேன்!

அவை, கவனத்தின் கூடாரத்திற்கு வரவே ஆண்டுகள் பல பிடிக்கும் போல் இருக்கிறதே!

உனது இனிமையான அன்பழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ள என் செவிக் கதவுகள் திறந்தே இருக்கின்றன.

அவற்றில், அவலத்தின் ஆரவாரத்தைத் தவிர வேறெதுவும் கேட்கவில்லை.

அம்மா! இதோ நான் உடற்குன்றி, இப்போது இரண்டு கற்களுக்கிடையே நுழைகின்றேன்.

அக்கற்கள், எதேச் சாதிகாரத்தின் பிடியைப் போல், இறுக்கமாக என்னை பிடிக்கின்றன.

எனது சுதந்திர உணர்ச்சிக்கு அவை விலங்குகளைப் பூட்டின போல் தோன்றுகிறது.

உண்மையிலேயே நீ என்னைச் சுதந்திரமாகப் படைத்திருந்தால், பலி பீடத்தின் முன்னாலே நிற்க வைத்திருக்கும் ஆட்டைப் போல ஏன் என் உரிமை பெருமூச்சு விட வேண்டும்!

பலாப் பழத்தின் முட்களைப் போல் சொறி பிடித்தகற்களுக்கு இடையே, இப்போது எனது உடல் தேய்ந்து தேய்ந்து, நழுவி நழுவிச் செல்கிறது!

இருபதாண்டு கால பேயாட்சி ஒன்றிடமிருந்து தப்பித்த மக்களைப் போல, அக்கற்களை விட்டு ஒருவாறு பிழைத்து நகர்ந்து வந்து விட்டேன்.

திடீரென்று உயரமானதோர் இடத்திலே இருந்து தட தட வென்று சரிந்து கீழே விழுந்தேன்.

ஒட்டகத்தின் மீதிருந்து அரசனொருவன் ஒட்டாண்டியான போது எப்படித் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடப்பானோ, அப்படி நடுங்கிக் கொண்டே இப்போது செல்கிறேன்.

ஜனநாயக நாட்டின் எதிர்க்கட்சிகள் நடத்தும் போராட்டங்களில், அதன் தொண்டர்களது உடம்பு, பட்ட அடி உதைகளால் படுகாயங்களாவதைப் போல், எனது உடம்பு கீழே விழுந்த போது படுகாயங்களாகி விட்டன.

இருந்தாலும் எனது உடலை அந்த சரிவுகளால் அழிக்க முடியவில்லை தாயே!

உனது சாகாவரம் பெற்ற இலக்கிய ஏடுகளில் ஒன்று எனக்குக் கவனம் வருகிறது அம்மா.

சரியான பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டவன் "செந்நாய் சீறினாலும்–சிறுத்தைகள் உறுமினாலும்–கலங்கத் தேவையில்லை," என்பதே அது.

எனது பாதை பள்ளங்களும்–மேடுகளும் நிறைந்தது என்றாலும் நீரின் பரப்பிலே அவை சமமாகவே தெரிகின்றன

நான் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு தடவையும் மேலிருந்து கீழே விழும்போது தான், மேடும் பள்ளமும் தெரிகிறது!

என் உடலின் மீதிருக்கும் வண்ணத்தைப் பார்த்து நீ ரசிக்கிறாயா அம்மா!

அவற்றை நீ தானே தூரிகையால் தொட்டு எழுதினாய்?

அளவிட முடியாத உயரத்தைக் காட்டுகின்ற வண்ணம் நீலம்.

அந்த நீலத்திற்கு நீ கொடுத்த விமர்சனம் திருக்குறள் அல்லவா?

அதனால் என் உடல் முழுவதும் எழுதி வரைந்தாய்!

அதன் ரசனையில் நீ இருக்கும் போதே நான் கீழ் மேலாகவே வாழ்க்கையை மாற்றிச் செல்கிறேனே!

தாயே! தர்மத்தின் திக்கில் இருப்பவளே! நீதியின் நிழலை விரவும் தருவே!

உனது கம்பீரமான தோற்றத்தை, நான் போகின்ற ஆற்றின் பாதையில் கண்டேன்! மெய்சிலிர்த்தேன்!

என் ஜீவயாழ் உன்னைப் பாடிக் கொண்டே செல்கின்றது!

அந்தப் பாட்டு உன் இலட்சியத்தின் மீது கட்டப்பட்டது

விடுமுறை நாட்களில் ஓய்வு பெற வந்த சிறுவர்கள் என் அழகைப் பார்த்து சிரிக்கின்றனர்!

ஒரு தீராத விளையாட்டுப் பையன் தன் காகிதக் கப்பலை என் மீது மோதினன்!

நான் கப்பலோடு சேர்ந்த வண்ணமாய் வேகமாகச் செல்கின்றேன்.

சிறுவர்களுக்கு எத்தனை மகிழ்ச்சி அதே நேரத்தில் எனக்கு எத்தனை அதிர்ச்சி! அப்போது ஒருகவிஞன் இருந்தால் அதுதானே கவர்ச்சி!

உன் அறிவின் ஆழம்போல, ஒரு ஆழமான இடத்தில் நான் மீண்டும் தலை குப்புற விழுந்தேன்!

என்னுடன் வந்த காகிதக் கப்பலும் விழுந்தது!

அதன் மீது எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் நீரால் கரைந்தன.

ஒரு காலத்தில், இந்த நாட்டின் மானம் எழுதப்பட்ட பத்திரமாக அது இருந்தது.

அதை எடுத்து சில சிறுவர்கள் கப்பல் செய்து விட்டு விட்டனர்.

அந்த எழுத்துக்கள் நீரில் கரையும் போது, என் மனமும் கரைந்து கண்ணீர் பொங்க ஆரம்பித்தது.

தாயே! இதுவும் உன் திருவிளையாட்டா?

தமிழர் மானத்தைக் கரைக்க ஒரு ஊழிப் பெரு வெள்ளம் எப்போதும் படையெடுத்ததில்லை! எடுத்தால் அது வென்றதுமில்லை என்பதை நீ அறியாயா அம்மா!

தாயே! இப்போது ஒரு காய்ந்த இலையின் மீது எறும்பு ஒன்று மிதந்து செல்கிறது.

அதனுடைய முகத்தோற்றத்தைப் பார்க்கும்போது உரிமை இழந்த கடல் கடந்த தமிழர்களைப் போல எனக்குப் புலனாகிறது.

அந்த இலை இப்போது என்னருகே வருகிறது!

பளபளக்கும் என்னுடைய உடலை பவளமலை என்று நினைத்து, எறும்பு என்மீது ஏற ஆரம்பித்து விட்டது.

அதோ பாரம்மா, அந்த எறும்பு தனது தகுதி திறனை அறியாமல் சரிந்து கீழே விழுந்து நீரில் மூழ்கி எழுவதை! இஃது சில பேதை மனிதர்களின் மன நிலையைப் போல இல்லையா அம்மா?

தாயே! இந்த பொய்யானத் தோற்றத்தை ஏன் அளித்தாய்?

வாழவேண்டிய ஒரு உயிர் நீரில் மூழ்கிப் போய் விட்டதே! அழுக்காறு கொண்டார்க்கு அதுவே சாலும் என்று உலக ஆசான் வள்ளுவன் கூறினனே, அஃது இந்த எறும்பைப்போன்ற மனிதர்களுக்குத்தானா?

மனித சகாப்தம் என்பதைக் காலம் ஒன்றுதான் விளக்க முடியும்.

அந்த விளக்கத்தில் இருக்கின்ற ரகசியங்களை காலம் ஒன்றால்தான் பிறகு பிறப்பவர்களுக்கு அறிவிக்க முடியும்.

அம்மா! உனது ரகசியத்தை அறிவதற்கு நான் நெடுந் தூரம் வந்திருக்கிறேன்.

நான் செல்லுகின்ற நீரோடையின் இரு மருங்கிலும் வாளெடுத்த போர் வீரர்களைப்போல நாணற்புற்கள் கரையில் முளைத்திருக்கின்றன.

இப்போது நான் மிகவும் களைத்து விட்டேன். ஒரு நாணற் புல்லின் அடியிலே நான் இளைப்பாறுகிறேன்.

அந்தப் புல்லின் தண்டின்மேல் ஒரு வானம்பாடி பாட ஆரம்பித்தது!

அதன் கண்டத்தில் ராஜசபையில் பாடுகின்ற வித்துவானின் குரல் இருந்தது!

அதன் கவிதையில் பாரதிதாசனின் புரட்சி யாப்பு இருந்தது.

அதன் தாளத்தில் பாரதியாரின் கும்மி இருந்தது.

அதன் இசையலையில் தாயே உன்னுடைய தேனமுதத் தாலாட்டும் இருந்தது;

அந்த வானம்பாடி பாடிய பாட்டுதான் என்ன?

"வீணையோடும் சுரமண்டலத்தோடும் மத்தளத்தோடும் நடனத்தோடும்—யாழோடும் தீங்குழலோடும்—ஓசையுள்ள இசைத் தாளங்களோடும் உரிமையைப் பாடிக்கொண்டு வாருங்கள்" என்ற பொருள்தான் அதன் பாட்டிலே ரீங்காரமிட்டது.

இந்த இசையின் கூர்மையால் எனதுள்ளம் பொத்தலானது. அதிலே அந்தக் கருத்துக்கள் குடித்தனம் செய்தன.

மலைகளில் சந்தனத்தை—மேகத்தில் நீரைக்—கடலில் முத்தை—வானில் நிலவை—தேனில் சுவையை—வயலில் ஆட்டத்தை—புயலில் பேயாட்டத்தை—நெருப்பில் சூட்டை நிலவில் குளிர்ச்சியை உண்டாக்கி மகிழ்ந்து ஓய்வெடுக்கும் தாயே, உனது பேரில் எனது ஜீவன் தாலாட்டுப்பாடுகிறது.

நீதி மன்றத்தில் நின்று அநீதியைக் கண்டிக்கிறவளே, பள்ளியிலே இருந்து புதுப்பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்

பவளே, விருந்திலே அறுசுவை படைப்பவளே! உன்னை நான் ஒன்று கேட்பேன்!

எனது உதடுகளில் உதிரும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நீ தந்த நம்பிக்கையாகும்!

எனது பூர்வகாலத்துச் சொத்து எல்லாம் நீ எழுதி வைத்தவைதான். அதையே, கேள்வி ரூபத்தில் உனக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்.

எனது உடலைப் பார்த்தாயா? வாழ்க்கையின் வெடிப்பும் வறுமையின் கீறலும்—துன்ப வடுவும் அதிலே சோக ரேகைகளோடு பின்னிக் கிடக்கின்றன!

அக்கினித்தழலால் வெந்து போன என் மனம், உனது அருள்மருந்துக்காகக் காத்துக் கிடக்கின்றது.

இந்த நாட்டின் ஜீவநாடி என்று உன்னைக் கூறுகிறார்கள்.

எந்தக் காலத்திலும் நீ தூங்கி அறியாதக் கண்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பவள்.

நோஞ்சானுக்கு நேசக்கரமும்—எதிரிக்கு வீரக்கரமும் நீட்டுபவள்.

இப்போது என் நிலை, பயங்கரமான அரசியல் முற்காட்டில் செல்லுபவனைப்போல் இருக்கிறது.

நான் மேற்கொண்டு எனது பயணத்தை தொடர்வதற்கு முன்னால் நீ வந்து என்னை அள்ளி எடுத்து உன் இதயக் கடலிலே மிதக்கவிடு.

சிறுவர்களின் கோரிக்கைக்கும்—சூழ்நிலை என்ற சுழலுக்கும் நான் பலியாகாமுன் உன் உள்ளக் கடலில் என்னை உலாவவிடு.

தாயே ஆடி மாதம் ஒரு நாள்! உன்னுடைய பிறந்த நாள் வந்தது!

அப்போது உன் அழகைப் பார்க்கப் பொன்னிப் பெருக் கெடுத்து வரும்போது நானும் வந்தேன்.

கோவலனையும்—மாதவியையும் வெட்டிப் பிரித்த சில மஞ்சள் பூக்கள் வரலாற்றிலே செய்த வஞ்சத்தை மறைத்துக் கொண்டு, அதே காவிரியில் மிதந்து சென்றன!

இந்த பூக்கள் சிலப்பதிகார இசை நாடகத்தால் கெட்ட பெயர் பெற்ற பூக்கள் அல்ல.

அம்மா! உன் பிறந்த நாளுக்காகச் சூடப்பட்ட தார் மாலையிலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்தவை.

நீ, குஞ்சரத்தின் மீதேறி வந்தாய், உன்னைப். பார்த்து கை எடுக்காதவன் முடவன்தான். உன் அழகைப் பார்க் காதவன் குருடன்தான்!

கரிய மேகத்திற்குக் காலும் வாலும் வைத்தால், நீ ஏறி வந்த கரியயானைபோல் இருக்கும்.

அந்த மேகங்கள் அப்போது ஒன்றும்கூட இல்லாத காரணத்தால்–வானம் மணப் பெண்ணுக்காக விரிக்கப்பட்ட பாயைப் போல இருந்தது.

உன் அழகை அங்கே வந்து பார்க்கலாம் என்று ஓடோடி வந்தேன். அதற்காக நட்டாற்றைவிட்டு கரைக்கே வந்தேன்.

என் தாயின் அழகில் இந்த உலகம் பூந்தாதிலே மயங்கிக் கிடக்கும் வண்டுகளைப் போல, மயங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டேன்.

அந்த காட்சியைக் கண்ணுரக் கண்ட நான் ஒரு கணம் மெய் மறந்தேன்!

உன் தமிழ்ப்பற்றை மட்டும் அப்போது ஒருவன் பாட்டாகப் பாடினான்.

உனது நாட்டுப் பற்றை ஒருத்தி நாடகமாடினுள்.

உனது அரசியல் பண்பைப் பற்றி ஒருவன் கவிதை ஆர்த்தான்!

உனது உறவைப்பற்றி ஒருவன் உருகினுன்! அன்பின் உருவாகி ஆனந்தக் கண்ணீரைச் சொரிந்தான்!

அந்த புகழ் நெரிச்சலில் உன்னை எப்படியம்மா நான் வெளியே வந்து பார்ப்பது?

ஒரே மனத்திரள்! தேனடையில் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் தேனீக்கள் போல நானும் நெருங்கிக் கிடந்தேன்.

எப்படியாவது உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்பதற்காக துணி துவைக்கும் தொழிலாளியின் கல்லருகே வந்தேன்.

அப்போது நீ வாய் திறந்தாய். கொட்டின முத்துக்கள்! சிதறின வைரங்கள்! எல்லாம் மரகதக் குப்பைகள்! மரகதக் குப்பைகள்!

ஒவ்வொரு கற்களும் ஒவ்வொரு 'பொருள்' வண்ணத்தைக் காட்டி ஒளிர்ந்தன!

வந்தவன் ஒவ்வொருவனும் அந்த விலை மதிக்கமுடியாத மணிகளை மனக் கூடையில் வாரிக்கொண்டு போனுர்கள்!

எஞ்சியிருப்பது ஒரே ஒரு முத்து. அந்த முத்தை நாடி நான் நெருங்க ஆரம்பித்தேன். அது என்னருகிலேயே இருந்தது!

அந்த முத்திலே, கண்ணியம்—கடமை-கட்டுப்பாடு என்ற சொல்லோவியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

குமிழி உருவம் எடுத்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனுல் உன் பேரழகையும் புகழ் உரைகளையும் மக்கள் இதயமாரப் பேசி ரசித்து புகழ்பாடுவதை; இந்த அஃறிணை உருவத்திலே காணும் பேறு பெற்றேனே! அது ஒன்றே இப்பிறவி பெற்றதின் பேருகக் கருதினேன்.

அண்ணா ஒரு தொடுவான்

தொடுவான் என்பது "பூமியின் மேல் உதடு!

தொடாதவான் தொடுவானாக மாறுகிறது.

அண்ணாவின் முழுமையை யாரும் தொட்டது கிடையாது!

ஆனால் தொடுவான் பூமியைத் தொடுவது போல் தெரியும்!

அது கண்ணுக்கு மாயை அல்ல" கருத்துக்கு மாயை!

அண்ணா கண்ணுக்கு மாயை அல்ல! கருத்திலே அவர் ஒரு புதிர்

தொடுவான் மின்னல் விளையாடும் திரை!

அண்ணா எண்ணத்தை விளையாட வைக்கும் இறை!

அந்தி நேரத்தில் தொடுவானில் ஒரு பறவை பாடிக் கொண்டே செல்வதைக் கேட்டேன்.

அதன் சிறகுகளிலே பொருந்தியிருக்கும் இறகுகள் சொர்ணத்தாலானவை.

கூட்டை நோக்கி அது செல்கிறது.

குஞ்சுகள் கூட்டிலே இருந்து தாய்க்காகக் காத்துக் கிடக்கின்றன!

தொடுவான் வீடு திரும்பும் பறவைகளைத் தினந்தோறும் பார்க்கிறது.

அந்த பறவைகளின் இலட்சியத்தைப் பற்றி அது தினந் தோறும் நினைக்கிறது.

வீடு திரும்பிய தாய்ப் பறவைகளைக் கண்டு களிக்கும் குஞ்சுகளைத் தொடுவான் பார்க்கிறது.

இவைகளின் வாழ்க்கைக்கு இரையெங்கே கிடைக்கிறது.

அற்பமான இறையைத் தின்றுவிட்டு எவ்வளவு அழகாகப் பாடுகின்றன—தொடுவான் சிந்திக்கிறது.

முழுமையான வாழ்க்கை இந்தப் பறவைகளுக்கு யார் வரையறுக்கப் போகிறார்கள்.

இவ்வாறு தொடுவான் சிந்திக்கும் போது அதன் முகம் சிவந்து விடுகிறது.

ஏழைகள் பால் அண்ணாவுக்கு தொடுவானின் இரக்க குணம் எப்போதும் இருக்கிறதை நான் உணர்கிறேன்.

ஒரு கவிஞன் எண்ண வெளிச்சத்தில் மறைந்திருந்து தனி யாகத் தன் ஆத்மாவோடு பாடிக் கொண்டு எழுத்துக்களைக் கவிதையாக்கத் துடித்துக் கொண்டிருப்பது போல் அண்ணா வும் தினந்தோறும் நினைக்கிறார்.

அதோ தொடுவான் முகத்தில் புன்னகைக் கொடிகள் படர்ந்து மறைகின்றன.

நான் கவிஞனாக இருந்தால் அதனை மின்னலுக்கு உவமை யாகக் கொடுப்பேன்.

நான் ஒரு எழுத்தாளன்—நொந்துபோன நெஞ்சிலே விழுந்த கீறலாகவே கருதுகிறேன்.

அந்த சின்ன மின்னல் ஒளியில், பேரொளியைக் கண்டதாக, மண் புழுக்கள் கீரைப் பாத்திக்கு நடுவிலே எட்டிப் பார்த்ததை நான் கண்டேன்.

அண்ணாவின் சிறு சிறு எண்ணங்கள் என் போன்ற மண் புழுக்களுக்கு அப்படித் தானே தெரியும்.

நான் உயர்ந்த குடும்பத்திலே பிறந்த ஒரு சீமாட்டியாக இருந்தால், எனது மாளிகையின் மேற்பரப்பில் அன்புக் காதலனிட்ட உயிர் முத்தங்களை என் உதட்டிலே எப்படி விளையாடுகின்றன என்பதைத் தன்னந் தனியே நான் சிந்திப்பேன் அல்லவா?

ஆனால் நான் தொழிலாளிக்கு வாழ்க்கைப் பட்டவள்! எனக்கு அவரிட்ட முத்தம் வட்டியிலே மூழ்கிப்போய் விட்டகுத்து விளக்காகும்!

அந்த ஒளியை நினைத்து நானும் பெருமூச்சு விடுகிறேன்.

அப்போது அந்த தொடுவான் மட்டும் அவ்வளவு அழகாக இருந்திரா விட்டால் இந்த நினைவு கூட வந்திருக்காது.

அண்ணா ஏழைகளின் வாழ்விலே இருக்கின்ற இன்பத்திற்காகவே நிலத்தை நோக்கி விளைகிறார்.

அப்போது ஏழை குப்பாயி போன்றவர்கள் பழங்காலச் சிந்தனையைத் தொடுவானால் திரும்பப் பெறுகின்றார்கள்.

தொடுவான் இல்லையென்றால், உலகத்தில் வாழும் கோழிக்குஞ்சுகளான மக்களுக்கு வானம் போன்ற கூடை கிடைக்காது.

எனக்குக் கவிதா நோக்கம் உண்டு.— ஆனால் யாப்பு தான் தெரியாது.

வானத்தைக் கோழிக்குஞ்சு கவிழ்க்கும் கூடை என்பதை விட இப்படித் தான் கூறத் தோன்றுகிறது.

தனியாக மிதக்கும் ஒரு நீர்க்குமிழியைப் போலத் தெரிகிறது.

நிலம் ஊழிப் பெருவெள்ளத்திலே மிதக்கின்ற இலை.

நான் குமிழிக்குள்ளே இருக்கின்ற ஜீவன்!

இலையைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற உதடு தான் நான் உள்ளே பார்க்கின்ற தொடுவானம்.

அண்ணாவும் இப்படிதான்!

உலக ஜீவன்களைப் போர்த்தியிருக்கும் நீர்க்குமிழி போன்றவர்— இல்லையென்றால் தொடு வான் போன்றவர்.

அவரின் வார்த்தைகள் புரியாத போது, அவரைத் தொடுவான் என்பது கூறுவதும் உண்டு.

வெட்ட வெளியில் மனிதன் நடக்கிறான்.

வானம் அவன் அருகில் இருப்பதைப் போல் தொடுவானால் உணருகிறான்.

அவன் அதனை நோக்கி தமிழன் விட்ட அம்பு போல், காற்றினால் உடலைக் கிழித்து ஓடுகிறான்.

வானம் அவன் கைக்குக் கிட்டவில்லை.

சளைத்து— களைத்துக் கீழே விழுகிறான்.

வாழ்க்கையில் சலிப்பு— இந்த நேரத்தில் தொடு வான் தூரத்திலிருந்து சிரிக்கிறது.

என்னை நோக்கி வந்தவன் பயணம் செய்கிறான்.

என்னை மாயை என்று நினைத்து உட்கார்ந்தவன் மேற்கொண்டு நகர முடியாமல் நிற்கிறான்.

அண்ணாவின் வாழ்க்கையில் இது நமது மடியில் தெறித்து விழுந்த முத்துக்களாகும்.

தொடுவான் மேகத்திலே தலையை சீவிக் கொண்டிருக்கிறது.

அதன் கூந்தலிலே இருந்து நேற்று வைத்த முல்லை இதழ் சிதறிக் கீழே விழுந்தது.

அதற்குப் பனித்துளி என்று நான் தெரியாமல் பெயர் வைக்கிறேன்.

அந்தப் பனித்துளி கடலோரத்திலே இருக்கின்ற கிளிஞ்சலின் ஒய்யாரமாகக் குந்துகிறது.

இந்த உவமை எதற்கு?

மனிதர்கள் வானத்தின் வலிவால் அற்பமான இடத்தில் சிதறி விழுகிறார்கள்.

அவர்களை மேலே இருக்கிற சக்தி கூர்ந்து கவனிக்கிறது.

ஆட்டம் போட நினைத்த பனித்துளி அறுந்து போகின்ற தறிநூலைப் போல் நைந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சாய்கிறது.

இதற்காக இரக்கப் படுகிறவர்கள் யாருமில்லை.

அதோ தொடுவானத்தில் அன்புக்கரங்கள் பனித்துளியின் தலையை வருடுகின்றன.

உன்னுடைய பிறப்பு இறப்பில் முடிவதில்லை.

என்னைப் போல் நீ மறுநாள் தோன்றுவாயென்று அதற்கு வாழ்த்துரை வழங்குகின்றது.

எளியவர்களுக்கு இது போல் தான் அண்ணாவும் வாழ்த்துரை வழங்கினார்.

குகையில் நெளிந்து கொண்டிருக்கும்— இருட்டிலேயே வாழ்க்கை நடத்தும்— சிறிய பூச்சிகளாக மனிதன் வாழுகிறான்.

குகையின் இடுக்கில் பாய்ந்து வரும் சூரிய ஒளியை அந்த பூச்சிகள் தாங்குகின்ற சக்தியற்றவைகளாக உள்ளன.

ஒளியிழை சிறிதளவு வந்தால் கூட பூச்சிகள் ஓடி ஒளிகின்றன.

மனிதன் இப்படித் தான் இன்று வாழ்கிறான்.

நல்ல கருத்துக்களில் ஒரு அணுவைக் கூட அவனுல் ஜீரணம் செய்ய முடியவில்லை.

அவனைத் தூக்கி விடுகின்ற சக்தி எங்கிருந்து வரும்?

இந்த கேள்வியை இன்று தத்துவம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

கந்தல் துணி வழியாகப் பிய்த்துக் கொண்டு வெளிவரும் ஒளியைப் போல—சிதறியிருக்கும் மேகத்தின் வழியாக ஒளி தொடுவானிலிருந்து புறப்படுகிறது.

அதனைக் கண்டு எந்த மனிதனும் பயந்து ஓடுவதில்லை ஆனால் கருத்தைக் கண்டு பயந்து ஓடுகிறான்.

அவன் குகையில் வாழும் பூச்சி!

தொடுவான் ஒளியிலே நனைபவன் உலகத்திலே வாழும் நல்ல மூச்சு!

அண்ணாவின் கருத்துக்கள் பல நேரத்தில் இப்படி சிதறி வெளியே தெறிக்கும் போது பயந்த மனிதனும் உண்டு—பழகிய மனிதனும் உண்டு.

ஆகர்ஷன சக்திக்கு அப்பால் எந்த உலகமும் சுற்றுவதில்லை.

மனிதர்கள் அத்தனை பேரும் ஒவ்வொரு உலகம்!

அவர்களும் ஈர்ப்பு சக்திக்குள்ளேயே சுற்றுகிறார்கள்.

அவர்களுக்குள் சூரியன் உண்டு! வெறுத்துப் போன நிலவும் உண்டு.

எண்ணையற்ற அகல் விளக்கைப் போன்ற தாரகைகளும் உண்டு—அலைகின்ற மேகங்களும் அழுவதற்கென்றே உண்டு.

இந்த உலகங்கள் மரணக்குழியில் உருண்டு விடக் கூடாது என்பதற்காக, அகிலாண்டமாக அறிஞர்கள் பிறப்பதுண்டு.

அவர்கள் திசையற்ற இடத்திலே இருந்து பிறந்து, வழி யற்ற பாதையிலே நடந்து, விழியற்றவர்களுக்கு வழி காட்டு கிறார்கள்.

அவர்களின் வேர் மூல விதையின் முளையிலே தங்கியிருக் கிறது.

அந்த விதைக்குள்ளே கிளை—தழை—பூ—பிஞ்சு—கனி—அத்தனையுமுண்டு.

விதை விதைத்த பிறகுதான் இலை வெளியே வரும்.

விதையைப் பார்த்து கதை இவ்வளவு தானா என்று முடிவு கூறுபவன் முட்டாள்.

அண்ணா, விதையாக இருந்து-அவரே விருட்சமாக ஆனவர்.

வானமாக இருந்து-தொடுவானாக வளைந்தவர்.

வரியாக இருந்து வரலாறாக, முடிந்தவர்.

ஒளித்துளியாக இருந்து ஓசையாக லயம் கலந்தவர்.

ஒளிக்கொழுந்தாக இருந்து பிழம்பு நுனி வருடலாக நீண்டவர்.

துளியாக இருந்து பிரளயமாகப் புரண்டவர்.

இறைவனின் முதல் மூச்சான காற்றாக இருந்து பூந் தோட்டத்திலே புகுந்து வரும் தென்றல் ராணியாகத் திகழ்ந் தவர்.

இருளைத் தினந்தோறும் குடித்தும் ஒளியாக இருக்கின்ற நிலவு இன்னும் வரவில்லை.

தோட்டத்தில் விழா நடத்துகின்ற பூக்கள் இன்னும் கூம்பவில்லை.

இராஜாவின் அந்தப்புறச்சுவற்றுக்குப் பின்னால் இன்பத் தின் முழுமுணுப்பு இன்னும் துவங்கவில்லை.

ஏழையின் குழந்தை இன்னும் பசிக்காக அழவில்லை.

மின்மினிப் பூச்சிகள் தங்கள் சிங்காரத்தைக் காட்ட வயல் பக்கம் போகவில்லை.

இறந்து போனவன் கல்லறை மேல் மெழுகு வத்தியி னுடைய நரம்பில் ஒளியை ஏற்ற வெட்டியான் வரவில்லை.

அப்போது தொடுவானம் மோனமுத்திரையிட்டு வெட்ட வெளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இங்கு மங்குமாகச் சிதறியிருக்கின்ற புல் பூண்டுகள் தங்களுடைய சிறிய தலைகளை ஆட்டி கதைகள் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றன.

நிர்மலமான இந்த சூழ்நிலையில் திக்குத் தவறிய சில பறவைகள் கண்டபடி வானத்தில் மிதக்கின்றன.

அதோ தலைக்கு நேர் ஒரே ஒரு பருந்து மட்டும் கவலை யற்ற சர்வாதிகாரியைப் போல் உயரத்தில் மிதக்கிறது.

தொடுவான் இதையும் பார்க்கிறது.

கீழே இருந்த பூண்டுச் செடி மேலே போக முடியவில்லை.

மேலே இருந்த ராஜாளியோ—பருந்தோ-கீழே வர முடிய வில்லை.

தொடுவான் பூண்டுக்கு மங்கிய ஒளியில் சிறுசிறு எறும்பு களை—அதன் பக்கத்திலிருக்கும் புற்றுகளை—தெளிவாகக் காட்டு கிறது.

மேலே இருக்கிற பருந்துக்கு கீழே இயற்கை காட்டும் இரகசியம் புரியவில்லை.

அண்ணா, மேலே இருப்பவர்களுக்கு இரகசியங்களைக் கூறியதில்லை.

கீழே, புல்லாக-பூண்டாகக் கிடப்பவர்களுக்கு நுணுக்க மான விஷயங்களை அறிவித்திருக்கிறார்.

தொடுவானம் கடலின் மேல் கவிந்திருக்கும் போது நீரே பொங்கி மேலே இருந்து வழிவது போலத் தெரியும்.

ஆழமான அறிவிருப்பவர்களுக்கு அண்ணு மேலே இருந்து வழிவதைப் போலத் தோன்றுவார்.

உயரமான ஒரு ஸ்தூபியின் மீது ஏறி நின்று தொடுவானைப் பார்க்கும் போது, நிலத்திற்கும் தொடுவானத்திற்கும் மையத்தில் ஒரு கரிய கோடு ஓடும்.

அந்த இருள் இதுவரையிலும் உலகம் சந்திக்காத இருள்.

அந்த இருளுக்கு மேல் இதுவரை சந்திக்காத ஒரு வெள்ளி ரேகை இருப்பதையும் பார்க்கலாம்.

இது எதனுல் வந்தது என்று விஞ்ஞானியும் விளக்கவில்லை மெய்ஞானியும் கூறவில்லை.

நான் நினைக்கிறேன், அந்த இருள்தான் மூடநம்பிக்கை. தலையை அழுத்துகின்ற அண்ணுவாகும்.

வறண்டுபோன ஒரு ஆறு! அதன்மீது தொடுவானத்தைப் பார்த்தேன்,

பரந்த மணல்வெளி, ஆற்றின் படுக்கையாக இருந்தது.

எல்லையற்ற பெரும்பயணத்திற்கு அது இயற்கையாகவே போடப்பட்ட பாதையாகவே விளங்கியது.

தொடுவானம் அந்த வரண்ட ஆற்றைப் பரிதாபமாகப் பார்க்கிறது.

மணலே அருவியாக ஓடி வானத்தில் கலப்பதைப்போல தோன்றுகிறது.

நிலம் நீராக மாறுகின்ற விசித்திரக் காட்சியை இந்த இடத்திலேதான் பார்க்க முடியும்.

இதற்குப் பெயர் தினைம யக்கமாகும்!

வரண்டு போனவர்கள்—வதங்கிப் போனவர்கள்—சுரண்டப்பட்டவர்கள்—சுருங்கிப் போனவர்கள்—இருண்டவர்கள்— எழுந்திருக்க முடியாதவர்கள்—மிரண்டவர்கள் —

துன்பம் தின்றுவிட்ட காரணத்தால் மீதியானவர்கள் எல்லாம் திணைமயக்கத்தால் தெரிகின்ற ஆற்றைப்போல் தொடுவானை நோக்கி ஓடுகிறவர்கள்.

அந்த தொடுவானம்தான் அறிஞர் அண்ணா.

உயர்ந்த மலைமீதிருந்து தொடுவானத்தைப் பார்த்தால் ஒரு பொட்டலத்தை துணியில் சுருட்டி வைத்ததுபோல் மலை உள்ளேயும்—தொடுவானம் கீழேயும் சுருண்டிருக்கும்.

அண்ணாவும் பெரிய மனிதர்களை தன்னுள்ளே சுருட்டிக் கொண்டவர்.

வெட்ட வெளியில் ஒரே ஒரு மலையிருந்து, அப்போது ஒரு வானவில் வந்திருக்குமானால், அந்த மலை ஒரு தூலத்தில் கட்டப்பட்ட மணியைப்போல் மலை தொங்கும்.

அண்ணாவும் தன்னுடைய வானவில் சொல்லால் பெரிய மலைகளைத் தொங்க விட்டிருக்கிறார்.

தொடுவானைப் பிற்பகுதியாக வைத்து முன்னே வரிசையாகத் தென்னை மரங்கள் இருக்குமானால், அவை நிழலுருவத்தில் நிற்கும் நேர்த்தியாகத் தெரியும்.

அண்ணாவுக்கு முன்னால். இருண்டவனும் நேர்த்தியாகிறான்.

இது தொடுவான் செய்கின்ற ஜாலவித்தை!

தொடுவானைத் தொட்டபடி ஒரு ஜீவநதி வருமானால் அது பூமியின் தலையில் கட்டப்பட்ட கூந்தல் நாடாவாகத் தெரியும்

அண்ணாவை தொட்டபடி எவனாவது வருவானானால் அவன் தலைக்கு அழகாக இருக்கும் பட்டு நாடாவாகத் தெரிகிறான்.

தொடுவானை ஒட்டி ஒரு ஒளி இருக்குமானால், அது வானத்திற்கு நிலத்திலே வைக்கப்பட்ட கண்ணாடியாகத் தெரியும்.

அண்ணுவுக்கு அருகில் அற்ப அலைகளால் துள்ளாத ஏரியைப்போல ஒருவன் இருப்பானேயானுல், அவன் முகம் காட்டும் கண்ணுடியாக விளங்குவான்.

தொடுவானை எட்டி ஒரு பரந்து விரிந்த வயலிருக்கு! மானுல் அது நிலா மங்கைக்கு கரைத்து வைக்கப்பட்ட மரகதப் பாலாகத் தெரியும்.

அதைப்போல அண்ணுவின் பக்கத்தில் வயலாக விரிந்தவன், குளிர்ந்த குணத்துக்கு கரைத்து வைக்கப்பட்ட அமுதாகத் தெரிவான்.

தொடுவானுக்கு அருகில் ஒரே ஒரு ஒற்றைத் தென்னை மரம் இருக்குமானுல், இருக்கும் அண்ணுவுக்கு முன்னுல் வெட்ட வெளியில் தனியாக இருப்பவன் விளம்பரமில்லாத நிமிர்ந்த தம்பியாகவே மாறுகிருன்.

நசுக்கிலுைம் நசுங்காத நாகரீகம்போல,

துரத்தி வந்தாலும் கைச்குக் கிட்டாத பேரொளிபோல்

பூர்த்தியாக்கப்பட்ட மூலதனம்போல்—

தாக்கப்படாத அன்பைப்போல்—

என்றும் விழித்திருக்கின்ற விழியைப்போல்—

திக்கு பூராவும் விரைந்திருக்கிற தொடுவானம்

எளிய அல்லிக்கும்

இறக்கும் காளானுக்கு

நகரும் புழுக்களுச்கு

ஊறும் எறும்புகளுக்கு

இறவாத சக்தி இதுவென்று காட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றது.

அதனுடைய இருதயத்தில் கோடிக் கணக்கான நனவுகளும்—கவிழாத கனவுகளும் தினந்தோறும் வருகின்றன.

தொடுவான் நட்சத்திரத்தின் கூடாரமட்டுமல்ல!

நகர்ந்து நெளிகின்ற ஜீவன்களுக்கு முக்காடாக இருக்கிறது.

அதோ இரவு அதன்மீது நடக்கிறது!

அதனை விடிந்த பிறகுதான் தேடவேண்டும்.

ஆசிரியர் கடமை!

ஏழ்மை நிலையிலும் பெற்றோர்கள் எவ்வளவோ இன்னல்களையும், இடுக்கண்களையும், இழப்புகளையும் தாங்கிக் கொண்டு நம்மைப் படிக்க வைக்கிறார்கள் என்ற பொறுப் புணர்ச்சியுடன் நல்ல முறையில் பிள்ளைகள் கல்வி கற்க வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு இந்த நேரத்தில் ஒன்று கூறிக் கொள்வேன். எவ்வளவோ ஏழ்மையிலும்-துன்பத்திலும் பிள்ளைகள் நம்மிடம் படிக்க வருகிறார்கள். அவர்களின் ஏழ்மையையும் அறியாமையையும் போக்கும் விதத்தில் சீரிய முறையில் பாடங்களைக் கற்பித்து நல்ல குடிமகனாக உருவாக்க வேண்டும்.

- அண்ணா

எல்லாம் நீயே!

வண்டாடும் தமிழ்ப்பூவே!
நான் கண்டாடும் தமிழ்ப்பாவே!

தொண்டுக்கு தொகை விளக்கம் தந்தவனே!

கண்டுக்கும் பாகுக்கும் நிகர் நின்றவனே!

நயமான நாவுடையோய்! வயப்படுத்தும் வார்த்தைக் கூட்டே! செயலின் சின்னமே!

வான் வளர்த்தப் பெரும் புகழே!

தேன் வளர்க்கும் தமிழ்த் தாதுக் கூடே! சுவைக்கும் சுவையாய் நின்ற தீஞ்சுவையே!

ஒப்பற்ற ஒருவனுக்கு இருக்கும் துப்புற்றமுகமே!

கார்பார்த்து ஆடுகின்றகன்னித் தமிழ் மயிலே!

சீர் பார்த்து அடுக்கி வைத்த செம்மாந்த வெண்பாவே!

போர் பார்த்த முகமே! யார் பார்த்தும் கோணுத அகமே!

தமிழ்ப் பதியே! ஆனந்தத் திதியே! தமிழர்க்கு கதியே! தமிழகத்தின் நிதியே!

சாற்றவனே—தமிழ் சாற்றவனே!

வீற்றவனே—உள்ளில் வீற்றவனே!

ஏற்றவனே—நாட்டுக்கு ஏற்றவனே!

கடும்புலமை சொல்லடுக்கி விடும் வார்த்தை வேகத்தை மீறி நின்ற வேகமே!

நெடுங்குன்றம் நிமிர்ந்து நின்ற உச்சிக்குமேல் நின்ற தமிழ் நிலவே!

கடும் கோபம் தழல் எரியா—கீழ்வானில் உதித்த பரிதியின் உருவே!

மூளைக்கு அலங்காரமிட்டு—மனிதச் சாலையிலே வருகின்ற வடிவா நீ!

இல்லை இல்லை! மூளைக்கு வேர் நீ! வேரோடித் திளைக்கின்ற நீர் நீ!

நீருக்கே வேருன ஊற்று நீ! ஊற்றே மூளைக்கின்ற கரு நீ!

கருவுக்கே ஆதாரம் நீதான்!

மெய்யகத்தே விளைகின்ற எண்ணக் கலவையெல்லாம்—

நெய்யகத்தே கொண்டிருக்கும் விளக்கொளியால் பார்த்து—

பொய்யகற்றி; புதுமையேற்றி—

வையகமே வாழ்த்துகின்ற நிலைக்குக் கொண்டு வந்த அண்ணலே!

வைதாலும்-உன் சிறப்பை மாற்றார் இழிமொழியால் கொய்தாலும்- எதிரிக்கும் இதயத்தின் தாள் திறந்து உதவிக்கு அறிவூட்டும் உத்தமனே!

பாடற்கு இனிய வாக்களிக்கும் தேக்குமரத் தோப்பருகில் நீக்கமற நிழலாடும் நற்றமிழ்க் குரலெடுத்துப் பாடுகின்ற குயிலே!

கூடற்கு இனிய குறிக்கோள்கள் குறித்து வைக்கும் தேடற்கு இனிய சீரளிக்கும் செம்மலே!

நீ, (உன்னை) ஊற்றி வளர்கின்ற இடத்தைக் கொள்கை எடுப்பென்பார்.

தேன் ஊற்றி வளர்க்கின்ற இடத்தைப் பூவென்பார்.

வான் ஊற்றி வளர்க்கின்ற ஒன்றை மழை என்பார்.

நான் ஊற்றிப் பாடுகின்ற இப்புகழை திக்கே, திசையே, முன்னே, பின்னே, நடுவே, அண்டத்தின் வளைவே, அகிலாண்ட விரிவே, ஊழிக்கு உறைபோட்ட ஊழியே

வெளியே உயிரணுக்கள் இருக்கிற இடமெல்லாம் போய் இதனைச் சொல்லாயோ!

தூயருக்குத் தொடுகின்ற புகழ் மாலை.

மாலையிலுள்ள பூக்களை வண்டினங்கள் வாய்வைத்து உறிஞ்சி எச்சில் படுத்தவில்லை.

புத்தம் புதிய பூக்கள்–பொழுதுக்கே பூத்த பூக்கள்– சத்துடைய ஒருவனுக்கு சாற்ற வந்த பூக்கள்

நிலாச் சொறிந்த வெள்ளிப்பூ!

ஓடும் மின்னற் கொடியில்–உதிர்ந்த பிழம்பொளிப்பூ! நல்லப் பூ!

இப்பூக்கள், அண்ணா என்னும் என் இரு கண்களுக்கு இட்டப் பூக்கள்.

வீணுக்குத் தலை வைத்து–வெறுப்புக்கு வழி வைத்து மானிடராய்த் திரிபவர்கள் ஓதிய மரங்கள்!

ஓங்காரத் தமிழ்மொழியின் பயனை–ஓர்ந்தோர்ந்து– ஆங்கார அடுப்பவித்து–பாங்கான பண்பெனும் விளக்கேற்றி–

தீங்குக்கு உளம் நடுங்கும் தித்திக்கும் மனமுடையோர் வரிசை தன்னில் – ஓவியமாய் – காவியமாய் – ஜீவியமாய் இருப்பவரே–அறிஞர்குல அரசரே!

கண்ணுள்ளே விளங்குகின்ற மணியே–இன்பக் கனியே– நாவரசே–செங்கரும்பே–ஞானப் பண்ணுள்ளே விளைந்த அருட்பயனே!

உண்மைப் பதியே–ஓங்கும் நிதியே–விண்ணுள் விரிந்து ஒளிரும் புகழே!

தேர்ந்த உளத்திடையே மிகத் தித்தித்து ஊறும் செழுந்தேனே–சொல்லரசே!

சார்ந்து திகழும் சண்பக எழுத்தாளா! பொறுமையின் பெருந்தகையே!

கூர்ந்த மதி நிறைவே! தமிழ்க் கொழுந்தே!

தீர்ந்த பெரும் குறள்நெறித் துணையே! ஒப்பிலாச் செல்வமே! எனது அரசியல் குருவே!

சிறப்படையச் செல்வனே!

அறப்படைக்குத் தலைவனே!

இலைக்குளிர்ந்து நிழல் பரப்பும் தருவே! தலைக்குளிர்ந்த அறிவே!

கலைக்குளிர்ந்த கலையே! மலைக்குமேல் நிற்கும் முனையே!

மதியணிந்த ஒருவா! தமிழர் துதியணிந்த ஒருவா! ஒழுக்க விதியணிந்த ஒருவா!

தேன் படிக்கும் அமுதா! நான் படிக்கும் நூலே! ஊன் படிக்கும்—உளம் படிக்கும்—உயிர் படிக்கும்—உயிர்க்கும் உயிர் தான் படிக்கும் அநுபவங்கள் படிக்கும் கருணைக் குன்றே பொறுமையின் வானே!

உலகம் பரவும் பொருளெல்லாம் அறிவான் என்கோ!
கலகம் பெறும் ஐம்புலனை வென்றவன் என்கோ!
தமிழ்த் திலகம் பெற்றவன் என்கோ!
உலகம் தலைவணங்க உயர்ந்தோன் என்கோ!

மாணித்த ஞானமருந்தே! என் கண்ணின் ஒளியே! ஆணிப் பொன்னே!

சீர்கொண்ட திரள் அறிவு நுதல் சுருங்கும் அறிவு நிறைச் சுருக்கமே!

உனக்கே விழைவு கொண்டு ஓலமிட்டு இங்கே எனக்கென்று இருக்கின்ற இருதயத்தை உன்பால் வைத்தேன்.

தனக்கென்றும் ஒன்றுமில்லாத தயவே! பிறர்க்களிக்க மனக் கதவைத் திறந்து வைத்த அன்பு மாளிகையின் வாயிலே குடி வாழ்த்தும் கோனே! உன் வாய்ப்பட்ட வார்த்தையெலாம் மணக்கும்—சிந்தனைக் கரம்பட்ட பொருளெலாம் மணக்கும்! நோய்ப்பட்ட சமுதாயத்தின் மருந்து நீ!

ஓயாத புகழ் வாசம் வீசுவாய் நீ!

படுக்காத அறிவனே! எடுத்த புகழத்தனையும் இந் நாட்டுக்கே நீ எடுத்த புகழ்!

அடுத்துவரும் புகழெல்லாம் தமிழ்நாட்டுக்கு அன்று எதற்குண்டு?

வாங்கி ஒளிக்கிற்றை, வாரி இறைக்கும் திங்கள் தீங்கு தருவதில்லை—அங்கும் வளம் தருமே!

மூங்கை வாய் திறந்து மொழி நலனில் பேச வைக்க—நீங்கள் செய்யும் பணி நிலமுள்ளவரை நீடிக்கும்.

தோள் சுமந்த புகழ்த் தோளே! நீர் செய்த செயல் எல்லாம் சேவற் கொண்டை நிறப் பூ பூக்கும் புகழ் மொய்க்கும்.

அதைக் கண்டு என் அன்னை நிலமே இன்பம் துய்க்கும்.

கொழுந்தேனும் செழும்பாகும் குலவும் பசும்பாலும் கூட்டி உண்டார் போல் இனிக்கும் குணங் கொண்டவனே!

உன்னில் என்னைச் சேர்ப்பாய்?

என் அஞ்சலியை நின் மலரடியில் வைக்கிறேன்.

★

பதிப்பகம்

மேலுறை அச்சிட்டோர் :
மெட்ரோபாலிட்டன் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.